

Drepturile omului on Islam

حقوق الإنسان في الإسلام باللغة الرومانية

Dr. Abd Ar-Rahman bin Abd Al-Karim Ash-Shiha

د. عبد الرحمن بن عبد الكريم الشيبه

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

© Nica Oana-Alexandra

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

Drepturile omului în Islam

Dr. Abd Ar-Rahman bin Abd Al-Karim Ash-Shiha

Traducere:

EUROPEAN ISLAMIC RESEARCH CENTER (EIRC)

المركز الأوروبي للدراسات الإسلامية

 Nica Oana-Alexandra

Revizuit de:

 Gabriela Gharabli

 Alya Iacob

© *Drepturi de autor (Copyright):*

Dr. Abdur-Rahman bin Abd Al-Karim Ash-Sheha

Dreptul de autor îi aparține scriitorului, cu excepția cazului când cartea se utilizează pentru distribuția gratuită, fără nicio adăugare, modificare sau eliminare a conținutului acesteia.

Cuprins

- *Introducere*
- *Islamul și cele cinci nevoi esențiale ale vieții*
 - *Egalitatea în Islam:*
 1. *Păstrarea intactă a Religiei Divine*
 2. *Protejarea vieții umane*
 3. *Conservarea minții*
 4. *Păstrarea onoarei musulmanului și a legăturilor de rudenie*
 5. *Păstrarea și onorarea drepturilor celor slabi*
 6. *Păstrarea averii musulmanului*
- *Drepturile și obligațiile în Islam*
 1. *Drepturile datorate lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul)*
 2. *Drepturile datorate Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)*
 3. *Drepturile datorate celorlalți Profeți și Mesageri (Pacea lui Allah fie asupra lor!)*
 4. *Drepturile părinților*
 5. *Drepturile soțului*
 6. *Drepturile soției*
 7. *Drepturile copiilor*
 8. *Drepturile rudelor*
- *Câteva lucruri despre drepturile și îndatoririle sociale*
 1. *Drepturile conducătorului față de cei conduși*
 2. *Drepturile oamenilor asigurate de statul Islamic*
 3. *Drepturile vecinilor*
 4. *Drepturile prietenilor*
 5. *Drepturile musafirilor*
 6. *Drepturile săracilor și nevoiașilor*
 7. *Drepturile angajaților*
 8. *Drepturile angajatorului*
 9. *Drepturile celorlalte creaturi și a mediului înconjurător*
 10. *Alte drepturi*
- *Sistemul judiciar în Islam*
- *Sistemul de responsabilitate în Islam (hisbah)*
- *Declarația Islamică a drepturilor omului*

- *Concepții greșite cu privire la drepturile omului în Islam*
 1. *Concepții greșite cu privire la Shari'ah (Legislația Islamică)*
 2. *Concepții greșite cu privire la drepturile nemusulmanilor*
 3. *Concepții greșite cu privire la hudud (pedepsele prevăzute)*
 4. *Concepții greșite cu privire la apostazie (renunțarea la credință)*
 5. *Concepții greșite cu privire la căsătoria cu un nemusulman*
 6. *Concepții greșite cu privire la sclavie*
- *Concluzii*

Introducere

În numele lui Allah, Cel Milostiv, Cel Îndurător

Toată lauda I se cuvine lui Allah Preaînaltul și toate binecuvântările lui Allah fie asupra Profetului Său, Mohammed, asupra familiei sale, a companionilor săi și asupra tuturor celor care urmează Calea Sa cea Dreaptă; fie ca Allah Atotputernicul să aibă milă de ei în Ziua Judecării!

Fiecare societate trebuie să garanteze anumite drepturi pentru cetățenii săi, să le asigure principalele necesități și să le ofere securitate, să îi facă să simtă că aparțin unui anumit grup social și să se atașeze de acesta. Fiecare persoană în parte are nevoie să se simtă în siguranță și să aparțină unui anumit grup, pentru a putea să își îndeplinească îndatoririle sociale într-un mod satisfăcător.

În prezent, trei tendințe se disting în cadrul unei societăți globale. Prima dintre acestea exagerează drepturile pe care individul le are în interiorul societății. Aceasta îi oferă persoanei libertatea de a face tot ceea ce își dorește, fără a i se impune prea multe restricții. Din păcate, în acest mod se ajunge la situații sociale haotice, deoarece, atunci când unui individ îi sunt atribuite libertăți nelimitate, dorințele egoiste predomină și se ajunge la rezultate contradictorii. Întreaga societate suferă din cauza lăcomiei și a egoismului. Această tendință poate fi regăsită în societățile liberale, democratice și capitaliste.

Cea de a doua tendință, opusă celei de mai sus, susține drepturile societății, așezându-le deasupra celor individuale. Astfel, persoana este privată de drepturile sale individuale. Acestea îi sunt garantate numai acele drepturi care sunt benefice pentru întreaga societate, potrivit ideologiei dominante a clasei conducătoare. Acest tip de conducere se regăsește în societățile comuniste totalitare.

A treia tendință existentă este cea ideală, care nu pune accent nici pe drepturile întregii societăți înaintea celor individuale, nici pe drepturile individului deasupra celor ale grupului. Fiecărui i se acordă anumite drepturi în această viață, în funcție de un anumit sistem dinainte existent. Drepturile și obligațiile umane se află sub controlul strict al unor reguli și condiții. În acest caz, li se acordă prioritate drepturilor grupului, care se află înaintea celor individuale, în cazul în care între o persoană și restul grupului apar anumite conflicte.

În această carte, ne propunem să prezentăm drepturile omului în lumina unui sistem foarte echilibrat, reprezentat de Legislația Islamică. Acestea se bazează pe Cartea Divină revelată Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Coranul cel Nobil, și pe Sunnah Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), sursele de bază ale vieții musulmanilor și ale jurisprudenței Islamice. Atât Coranul cel Glorios, cât și Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) își doresc să creeze un individ ideal, care să trăiască într-o societate ideală, fiecare individ colaborând cu toți ceilalți membrii ai societății, cu scopul de a aduce armonie în relația omului cu Creatorul său, Allah Al-'Alaa (Preaînaltul), cu el însuși, cu ceilalți membrii ai societății și cu oamenii de pe întreg globul pământesc.

Credem cu tărie că aplicarea principiilor individuale și sociale promovate de cea de a treia tendință prezentată mai sus, ghidându-ne după Legea perfectă pe care Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) a revelat-o prin Coranul cel Glorios și Sunnah, putem să devenim o societate mai fericită și mai prosperă. Aplicare acestor principii îi va permite societății să aibă parte de siguranță și de pace. Toate aceste drepturi sociale nu sunt rezultatul unor experiențe anterioare, unor ideologii sociale, a nevoilor temporare și imediate sau unor motive politice: ele provin de la Cel Milostiv și Atoateștiutor și sunt menite să aducă omului fericirea atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

Încrederea noastră fermă în aceste drepturi și principii Islamice se datorează faptului că Allah, Cel mai Milostiv și Creatorul tuturor oamenilor, le-a revelat. El, Al-'Alaa (Preaînaltul), știe ce i se potrivește întotdeauna omului, ceea ce este benefic și ceea ce este dăunător pentru acesta, ce anume îl poate face fericit sau trist, ce anume îi poate aduce succesul sau eșecul. Prin Cunoașterea sa nemărginită, Allah Al-Majid (Cel Glorios) a legiferat ceea ce se potrivește cel mai bine și ceea ce îndeplinește nevoile esențiale ale Creației Sale, oferindu-i, astfel, o viață plină de succes, fericire și siguranță pe acest Pământ.

Coranul cel Glorios, revelat și trimis Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), este miracolul fără margini, care conține elementele esențiale ale acestor reguli de bază. Sunnah, învățăturile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), reprezentând cea de a doua sursă a Legislației Islamice, conține modele demne de urmat, care ghidează omul pe tot parcursul vieții sale. Toate aceste reguli și principii au fost aduse oamenilor prin Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) acum mai bine de paisprezece secole în urmă, având cea mai bună formă și care vor rămâne relevante pentru

totdeauna. Astfel, atât Coranul cel Sfânt, cât și Sunnah¹ Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) asigură drepturile individului în societate. Aceste surse ale Legislației Islamice nu neglijează nici nevoile și drepturile societății și nici interesul public.

Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune² în Coranul cel Nobil:

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor hrană felurite bunătați și i-am ales pe ei înaintea multor altora din cei pe care i-am creat.” [Coran, 17:70]

Omul are parte de această onoare și poate câștiga toate aceste privilegii atunci când își îndeplinește toate obligațiile și oferă drepturile cuvenite proprietarilor de drept.

Pentru a putea să aibă acest rol special pe acest Pământ, este nevoie ca anumite îndatoriri specifice să fie îndeplinite. Acest concept este ilustrat de către Allah Al-Hayy (Cel Viu Veșnic), care spune în Coranul cel Glorios:

„El este acela care v-a făcut pe voi urmași pe Pământ, care v-a ridicat pe unii dintre voi deasupra altora, în trepte, pentru a vă încerca întru ceea ce v-a dat. Cu adevărat, Domnul tău este repede la pedeapsă, însă El este Al-Ghafur, Ar-Rahim [Iertător și Îndurător].” [Coran, 6:165]

Unele națiuni, ca și unele organizații internaționale, cer cu tărie implementarea unor legi care să garanteze drepturile omului. Islamul a stabilit, prin intermediul Shari'ei (Legislația și Jurisprudența Islamică), multe dintre aceste principii și legi încă de acum mai bine de paisprezece secole. Drepturile aduse în discuție de către aceste organizații internaționale moderne au deficiențe în modul în care sunt concepute, lipsuri în formulare și sunt nedrepte în aplicare. Ele sunt doar subiecte ale campaniilor electorale, presiunii economice sau a punctelor de vedere culturale și poartă în interiorul lor reziduri ale colonianismului și ale imperialismului. Astfel de drepturi sunt de cele mai multe ori enumerate și stabilite nu pentru binele întregii umanități, ci, pentru binele unor organizații sau a unor grupuri speciale, care urmăresc atingerea propriilor interese. Acest fapt devine și mai evident atunci când observăm, pe întregul mapamond, cum mulți dintre semenii noștri suferă din cauza celor mai mari atrocități și, cu toate acestea, nicio organizație nu intervine pentru a îi ajuta pe cei slabi și săraci. Inegalitățile evidente și abuzurile care au loc între națiuni și în interiorul acestora cresc și devin tot mai mari și mai mari chiar sub ochii noștri, iar prescripțiile date pentru ajutorarea

¹ *Sunnah* cuprinde cuvintele, faptele și învățăturile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) tot ceea ce el a spus, a împlinit sau a aprobat în anumite împrejurări. *Sunnah* Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este o completare a cuvintelor din Coranul cel Nobil, precum și o modalitate de aplicare a regulilor și învățăturilor din acesta

² **Notă explicativă:** În această carte, atunci când spunem *Allah spune...*, utilizăm traducerea sensurilor din versetele respective și nu o traducere literală, deoarece nimeni nu știe traducerea lor completă, sub toate aspectele, cu excepția lui Allah Preaînaltul

și dezvoltarea lor nu fac altceva decât să îi afunde și mai mult în sărăcie, ca și cum le-ar fi prescris dinainte să trăiască în sărăcie și servitute.

Uneori, organizațiile umanitare nu pot să îi ajute pe cei care au nevoie de acest lucru, din motive politice sau economice. Unele dintre organizațiile care chiar încercau să facă ceva pentru cei care aveau nevoie au primit interdicția de a face acest lucru, în timp ce alte organizații, care promovează anumite acțiuni și prozelitismul³ specifice anumitor grupuri sau care acționează conform intereselor unor grupuri au fost acceptate, deoarece ele sunt mult mai ușor de acceptat de puterea predominantă existentă în această lume. Unele organizații au sloganuri precum: „Nu interveniți în problemele interne ale altor țări!” sau „Trebuie să rămânem fideli realităților politice.”. În schimb, Islamul îndeamnă la protecția, apărarea și ajutorarea celor asupriți din întreaga lume, nu se limitează doar la o anumită regiune, prin eliminarea cauzei care a condus la asuprirea și exploatarea ființei umane. Legile Islamice sunt menite să elimine orice fel de asuprire și exploatare a omului, în acord cu normele Islamice prescrise, prin interzicerea tuturor lucrurilor greșite și prin străduința pe Calea lui Allah Al-'Alaa (Preaînaltul).

Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„Și ce este cu voi de nu luptați pe Calea lui Allah, și cu bărbații, femeile și copiii slabi care spun: «Doamne! Scoate-ne pe noi din cetatea asta cu neam nelegiuit și dă-ne nouă din partea Ta ocrotitor și dă-ne nouă din partea Ta un ajutor!»” [Coran, 4:75]

Trebuie subliniat faptul că într-o societate musulmană aplicarea legilor cu privire la drepturile omului este legată, fără nicio excepție, de respectarea în totalitate a prescripțiilor și legilor Islamice. Unii oameni obișnuiesc să preia numai acele legi care răspund propriilor lor interese. Alții pot susține faptul că pun în aplicare anumite prescripții Islamice, în timp ce nu fac altceva decât să distrugă, să denatureze și să manipuleze Islamul din interior și să împiedice punerea în aplicare a acestora. Acestea sunt exemple negative pentru Religia Islamică, pentru că ei fac opusul la ceea ce ar trebui să facă și anume apărarea drepturilor omului, așa cum ne-a fost prescris. De aceea, trebuie subliniat faptul că aceia care doresc să cunoască Islamul trebuie să o facă privind totul cât mai obiectiv posibil și în totalitatea sa, ca sistem complex și să nu ia în considerare practicile greșite ale unora care spun că sunt musulmani. Comportamentul deviant și acțiunile unor persoane, grupuri, organizații sau forme de guvernământ nu trebuie să afecteze în niciun fel judecata individului. Punerea în aplicare a principiilor și legilor Islamice variază în funcție de angajamentul pe care persoanele și-l iau și de circumstanțele locale. Chiar dacă un sistem este bun, pot interveni deficiențe de percepție și de aplicare a acestuia. Spre exemplu, dacă observăm minciuna, înșelăciunea, încălcarea unor norme,

³ Devotamentul față de o anumită doctrină

corupția în comportamentul unei persoane, nu trebuie să aplicăm toate acestea întregului sistem și să considerăm că întregul sistem este greșit. Din moment ce Islamul interzice toate aceste fapte rele, cei care le observă trebuie să acuze persoana la care observă toate acestea pentru răul făcut și nu întregul sistem. Ar trebui să luăm în considerare sistemul ca întreg și să observăm numai „fructele” lui. Un exemplu simplu poate fi oferit aici: dacă o persoană are nevoie de pâine, atunci ar trebui să meargă la brutărie pentru a își cumpăra sau într-un loc unde știe că va găsi pâine. Însă, dacă o persoană care vrea o pâine merge la o măcelărie sau la un magazin de fructe, este clar că nu va găsi ceea ce caută acolo. Există o prevedere generală în Coranul cel Sfânt care se poate aplica în acest caz:

„De te-ai supune celor mai mulți de pe Pământ (dintre oameni), ei te-ar abate de la Calea lui Allah, căci ei nu urmează decât bănuielile lor (că înaintașii lor au fost pe calea adevărului) și ei nu fac decât să născocescă minciuni.” [Coran, 6:116]

Din păcate, putem observa că mulți dintre musulmanii aflați în lumea întreagă nu sunt chiar cel mai bun exemplu pentru aplicarea principiilor Islamului, deoarece comit nenumărate greșeli și au deficiențe serioase în ceea ce privește cunoștințele lor și practicarea prescripțiilor Islamului. Amintim de aceste nefericite situații tocmai pentru a îi avertiza pe cei care vor să studieze Islamul, ca să nu se lase înșelați și influențați de atitudinile și viciile acelor musulmani care reprezintă în mod greșit Islamul. Cei care vor să cunoască Islamul adevărat nu trebuie să renunțe; ei trebuie să îi privească și să îi ia ca model pe acei musulmani și învățători care practică Islamul conform tuturor prescripțiilor aduse prin Coran și Sunnah. Îi încurajăm pe musulmani să mențină cele mai bune practici și să aplice prescripțiile Islamice în fiecare aspect al vieții lor. Le cerem nemusulmanilor să studieze Islamul și să îi înțeleagă principiile printr-o apropiere imparțială.

Este bine-cunoscută povestea unei persoane care s-a convertit la Islam și care, vizitând o țară musulmană, a fost șocată să observe situația groaznică în care se aflau și trăiau musulmanii din acea societate și cât de departe se aflau aceștia de învățăturile și principiile Islamice. El și-a spus lui însuși: „Îi mulțumesc lui Allah Al-Hakim (Cel Înțelept) că m-a lăsat să devin musulman înainte de a vizita această țară. Dacă aș fi ajuns aici înainte de a trece la Islam, nu aș mai fi acceptat niciodată Islamul.” El a afirmat toate acestea, deoarece a observat nedreptățile și modul în care practica Islamul acei oameni. Aceasta este o situație nefericită, pe care cu toții ne străduim să o corectăm. În acest sens, primul pas este reprezentat de cunoașterea atentă a Islamului și de educația pe care o primim.

Islamul și cele cinci nevoi esențiale ale vieții

Islamul, ca ultimul și cel mai bun Mesaj de la Allah Al-'Aziz (Atotputernicul), urmărește să stabilească, prin principiile sale, un cadru juridic, un cod de etică și o societate ideală, în care să existe un echilibru între drepturile individuale și cele ale întregii societăți. O modalitate de a atinge acest scop este prin îndeplinirea nevoilor esențiale ale indivizilor, fără a le discredita, în niciun fel, pe cele colective. Dacă toți membrii unei comunități se bucură de drepturile lor legale la pace, liniște, libertate, ca și de toate drepturile generale care cuprind toate cerințele fundamentale ale omului și toate acestea se află în echilibru cu bunăstarea întregii comunități, atunci toți oamenii vor avea posibilitatea de a trăi o viață rodnică, plină de mulțumire. Acest tip de mulțumire este definită de către Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„Oricine se trezește dimineața cu sentimentul că se află în siguranță în sânul comunității sale, al cărui trup nu suferă din cauza niciunei boli și care are mijloacele necesare de trai pentru o zi întreagă este asemeni celui care stăpânește întreaga lume.”
(Tirmidhi)

Islamul a formulat un sistem unic de drepturi și obligații, care prevede și menține următoarele cinci nevoi de bază ale ființei umane:

- Păstrarea intactă a Religiei Divine (Islamul)
- Protejarea vieții umane
- Conservarea minții
- Păstrarea onoarei musulmanului și a relațiilor de rudenie
- Păstrarea și onorarea drepturilor celor slabi
- Păstrarea averii musulmanului.

Toate societățile Islamice au elaborat propriile sisteme pentru a păstra aceste nevoi fundamentale ale omului și vom discuta mai pe larg aspectele unice ale sistemului Islamic. Însă, înainte de a discuta despre aceste scopuri fundamentale mai în detaliu, vom face unele observații generale despre adesea neînțeleșul termen de «egalitate».

Egalitatea în Islam

Bărbații și femeile au fost creați egali în ceea ce privește umanitatea lor și cu toții au aceeași descendență și demnitate, deoarece cu toții sunt creați de Allah Al-Ahad (Cel Unic), având privilegiul de a se afla deasupra tuturor celorlalte creaturi pe care Allah Al-Barr'i (Creatorul) le-a lăsat pe Pământ. Discriminarea de rasă, sex, culoare, descendență, clasă socială, regiune sau limbă este cu vehemență interzisă în Islam, tocmai pentru a face să dispară acele bariere care împart oamenii în privilegiați și defavorizați. Egalitatea nu înseamnă, însă, că toți oamenii sunt la fel, din moment ce nu există niciun fel de negare cu privire la faptul că există diferențe naturale între aceștia. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru, care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două [ființe] mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah, în numele căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie, căci Allah este Ar-Raqib [Cel Veghetor peste toate]!” [Coran, 4:1]

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O, voi, oameni! Domnul vostru este un Domn Unic. Tatăl vostru este unul sigur: cu toții sunteți fiii lui Adam, iar Adam a fost creat din lut. Cu adevărat, cel mai demn de onoare dintre oameni în Fața lui Allah, Atotputernicul, este cel mai evlavios dintre voi. Niciun arab nu este superior în fața unui nearab și nicio persoană de culoare roșie nu este superioară unui alb. În același mod, niciun alb nu este superior unei persoane de culoare albă, decât în ceea ce privește evlavia și supunerea în fața lui Allah.” (Ahmad)

Conform Islamului, indiferent de rasă, întreaga omenire are aceeași origine, de aceea, cum ar putea cineva să exploateze alte persoane și să considere că face parte dintre cei privilegiați?! Islamul nu tolerează mândria provenită din descendență și din statutul social. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah Atotputernicul a înlăturat mândria care exista în perioada preislamică, atunci când oamenii se mândreau cu strămoșii lor. Întreaga omenire provine de la Adam, care este tatăl omenirii, iar el a fost creat din lut.” (Abu Dawud)

Mândria privind descendența și clasa socială este deosebit de mare în unele culturi și societăți. Spre exemplu, o parte dintre creștini și evrei au considerat că au un statut superior în ceea ce privește genealogia, rasa și clasa socială de care aparțin. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) a vorbit despre acest tip de aroganță în Coranul cel Nobil, unde spune:

„Și zis-au iudeii și creștinii: «Noi suntem fiii lui Allah și cei dragi Lui!». Spune: «Și de ce vă osândește pentru păcatele voastre?» Nu, ci voi sunteți făpturi omeneste dintre acelea pe care El le-a creat. El îl iartă pe cel pe care El voiește și îl chinuiește pe cele pe care El voiește. Ale lui Allah sunt împărăția Cerurilor și a Pământului, precum și ceea ce se află între ele și la El este întoarcerea.” [Coran, 5:18]

Legislația Islamică a eradicat orice urmă de mândrie care stă la baza rasismului. Spre exemplu, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus unuia dintre companionii săi, **Abu Dharr** (Allah să fie mulțumit de el!), care s-a adresat astfel unui sclav negru:

„«O, tu, fiu al unei femei negre!» Auzind acestea, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors spre Abu Dharr și i-a spus: «Îl insultă pe acest om vorbindu-i despre mama sa? Cu adevărat, tu ai unele caracteristici care au aparținut oamenilor din perioada ignoranței (de dinainte de apariția Islamului). Însă, acea perioadă s-a încheiat. Nu există niciun fel de superioritate sau merit din partea bărbatului unei femei albe peste fiul unei femei negre, decât prin evlavie, dreptate și fapte bune.»” (Ahmad)

De asemenea, s-a relatat că, auzind cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), Abu Dharr (Allah să fie mulțumit de el!) și-a pus capul pe pământ cu umilință, pentru ca sclavul cel negru să își treacă piciorul peste capul său, ca semn de căință pentru fapta sa, deși Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) nu i-a cerut să facă acest lucru. Însă, în acest mod, Abu Dharr (Allah să fie mulțumit de el!) a

dorit să se autodisciplineze prin umilirea propriei persoane, pentru a fi sigur că nu mai repetă această faptă rușinoasă în viitor.

În Islam, toți oamenii sunt egali în ceea ce privește obligațiile pe care le au în a performa cât mai multe acte de adorare în fața lui Allah Al-'Azim (Cel Măreț). Cei bogați și cei săraci, conducătorii și servitorii, albi și negrii, cei care au mijloace de trai mai mari și cei care au mijloace de trai mai modeste, cu toții sunt egali în fața lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul), iar cel mai nobil dintre ei este cel mai drept și mai sincer în comportamentul său, cel care este implicat cel mai tare în actele de adorare și cel care face cele mai multe fapte bune. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„... cu adevărat, Allah nu se uită la înfățișarea sau la trupurile voastre, ci se uită la inimile voastre.” (Muslim)

Tot ceea ce Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) a poruncit și tot ceea ce Allah Al-Ahad (Unicul) a interzis sunt aplicabile tuturor oamenilor, indiferent de clasă, rasă sau statut social. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Cel care săvârșește o faptă bună [o face] pentru sine însuși, iar cel care face rău, o face împotriva sa. Domnul tău nu este nedrept cu robii Săi (aceasta însemnând că nu pedepsește pe nimeni decât după păcatul săvârșit).” [Coran, 41:46]

Diferențele existente între oameni în fața lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) sunt bazate pe nivelul lor de pietate, dreptate și pe modalitatea în care se implică în îndeplinirea Poruncilor lui Allah, Cel mai demn de laudă. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Sfânt:

„O, voi, oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este Al-'Alim, Al-Khabir [Atoateștiutor și Bineștiutor].” [Coran, 49:13]

Toți musulmanii sunt egali în ceea ce privește respectarea codului Islamic de Legi (Shari'ah), conform căruia vor fi judecați și pedepsiți. Pedepsele, judecata și sentințele legale se aplică tuturor claselor sociale și tuturor raselor, fără niciun fel de discriminare și fără a se acorda o anumită imunitate datorată privilegiilor date de clasă sau de rasă. Un exemplu în acest sens este reprezentat de cuvintele Aishei (Allah să fie mulțumit de ea!), care a spus:

„În momentul în care o femeie nobilă aparținând tribului Makhzum a furat, cei din tribul Quraish s-au îngrijorat cu privire la soarta acesteia, deoarece Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a dorit să aplice pedeapsa prescrisă în acest caz, și anume tăierea mâinii. Oamenii din neamul Quraish au discutat între ei și și-au spus: «Cel mai bun dintre noi care ar trebui să îi vorbească Profetului despre situația acestei femei din neamul Makhzum care a furat este companionul său iubit (fiul unui iubit companion de-al său), Osama ibn Zaid.» De aceea, ei l-au trimis pe Osama pentru a mijloci pentru acea femeie. Auzind despre ce este vorba, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat: «O, Osama! Ai venit să mijlocești cu privire la una dintre pedepsele pe care Allah le-a stabilit?» După care s-a ridicat și a spus: «Națiunile dinaintea voastră au fost distruse din cauza faptului că atunci când o persoană de viță nobilă dintre ei fura, o lăsa să scape fără a fi pedepsită, însă dacă o persoană săracă dintre ei fura, atunci aplicau pedeapsa prescrisă. Pe Allah, dacă Fatimah, fiica lui Mohammed, ar fura, aş chema-o și i-aş tăia mâna!»” (Bukhari și Muslim)

Nimeni nu are dreptul să monopolizeze, să abuzeze sau să folosească în propriul interes resursele care aparțin întregii comunități. Toți membrii unei societăți au dreptul de a utiliza în mod egal resursele colective, totul în concordanță cu anumite drepturi și obligații echitabile. Cu toate acestea, ei nu sunt egali în ceea ce privește munca pe care o au de îndeplinit și în ceea ce privește modalitățile prin care contribuie la binele public. Statul Islamic trebuie să facă toate eforturile pentru a asigura oportunități de angajare pentru oamenii săi și să asigure o bună utilizare a resurselor naționale. Islamul creează egalitate între oameni în ceea ce privește valorile umane universale, însă, fiecare individ va fi recompensat în funcție de ceea ce oferă comunității din care face parte. Singura diferență dintre oameni este dată de lucrurile pe care aceștia le oferă. De exemplu, o persoană muncitoare și una leneșă nu pot fi puse pe picior de egalitate în ceea ce privește recompensele financiare. Despre acestea, Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Pentru fiecare sunt trepte [deosebite de răsplătire], după cele pe care le-a făcut, căci Domnului tău nu-I este necunoscut ceea ce ei fac.” [Coran, 6:132]

Islamul și nevoile de bază ale omului

Vom descrie mai jos nevoile de bază ale omului, pe care Islamul i le garantează acestuia, în lumina sistemului său Divin unic.

● Păstrarea intactă a Religiei Divine (Islamul)

Islamul este Revelația completă și perfectă pe care Allah Al-Hakim (Cel Înțelept) a trimis-o întregii omeniri, pentru salvarea și prosperitatea sa. Toți Profetii pe care Allah i-a trimis înainte de aceasta, așa cum sunt Noe, Avraam, Moise sau Isus (Pacea lui Allah fie asupra lor!), au fost musulmani, trimiși unor comunități distincte pentru a le face cunoscute regulile de bază ale Islamului: adorarea lui Allah Al-Ahad (Unicul), care nu are parteneri și renunțarea la idoli, ca și legislația specifică pentru comunitatea unde aceștia au fost trimiși. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Și Noi nu am trimis înaintea ta niciun Profet fără să nu-i revelăm lui: «Nu există altă divinitate în afară de Mine, deci adorați-Mă pe Mine!»” [Coran, 21:25]

Mohammed ibn Abdullah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este ultimul Profet și Mesager, trimis de către Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) pentru întreaga omenire cu Legislația pe care Allah, Cel mai Înțelept și Atoateștiutor, a stabilit-o pentru aceasta. În Coranul cel Glorios, găsim:

„Mohammed nu este tatăl niciunuia dintre bărbații voștri, ci el este Trimisul lui Allah și încheietorul Profetilor și Allah este Atoateștiutor.” [Coran, 33:40]

De asemenea, mai găsim:

„... În ziua aceasta am desăvârșit Religia voastră și am împlinit Harul Meu asupra voastră și am încuviințat Islamul ca Religie pentru voi!...” [Coran, 5:3]

„[Unica] Religie acceptată de Allah este Islamul...” [Coran, 3:19]

El, Preaînaltul, a mai spus:

„Aceluia care dorește o altă Religie decât Islamul nu-i va fi acceptată și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [Coran, 3:85]

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Exemplul meu și al Profeților care au fost înaintea mea este asemeni unei persoane care a construit o casă frumoasă. Casa avea o formă perfectă și era deosebit de frumoasă, cu excepția unui singur colț, de unde lipsea o cărămidă. Oamenii care treceau prin preajmă se opreau să o admire, însă nu se puteau opri să nu se întrebe ce s-a întâmplat, de ce proprietarul nu a terminat-o, completând cărămida lipsă... Eu sunt această cărămidă lipsă, sunt ultimul dintre Profeți, Pecetea Profeților, trimis pentru întreaga umanitate.” (Bukhari și Muslim)

Întreaga omenire este de acord cu principiul conform căruia adevărul, bunătatea și dreptatea trebuie sprijinite și apărate în fața atacului în forță al falsității, tiraniei sau răutății. Musulmanii iau această obligație foarte în serios și se luptă, folosindu-se de toate mijloacele, pentru ca în societate să existe numai adevărul, dreptatea și bunătatea. Încă din vechime, Religia este considerată a fi un lucru care ține strict de viața intimă a individului. Viața publică trebuie să fie ghidată de principii bine-stabilite și de instituții abilitate și nu de religii sau de legi aduse prin aceasta. Nu trebuie să uităm că secularismul⁴ în sine a fost o reacție la extravaganțele și conflictele existente între bisericile creștine și unii dintre monarhii ce conduceau Europa.

Acest principiu introduce subiectul sensibil privitor la «Jihad⁵», care este termenul cel mai comentat și cel mai greșit înțeles. Următorul verset din Coranul cel Glorios, dacă este observat în contextul în care acesta a fost oferit, dă un înțeles general al termenului de «Jihad»:

„Luptați pe Calea lui Allah împotriva acelor care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Allah nu-i iubește pe cei care încep lupte!” [Coran, 2:190]

Astfel, observăm că lupta le este permisă musulmanilor doar atunci când trebuie să se apere împotriva agresiunilor, exploatărilor sau a opresiunilor și nici atunci ei nu trebuie să fie primii care încep să lupte. Rădăcina acestui cuvânt înseamnă «a depune efort», iar aceasta nu înseamnă numai lupta împotriva asupritorilor și a tiranilor, ci mai ales străduința de a promova binele și de a combate răul. Prin intermediul Jihad-ului, cu toate elementele pe care acesta le aduce (dreptatea, adevărul, bunătatea etc.), Islamul este protejat și, de asemenea, musulmanii înșiși sunt apărați împotriva celor care le doresc răul. Este obligatoriu pentru fiecare musulman în parte să creadă și să practice Jihad-ul, în măsura în care este posibil: cele mai mari obligații le au cei care au posibilități fizice mai mari, însă și cei mai slabi sau care au anumite defecte fizice trebuie să își ofere ajutorul pentru obținerea victoriei.

Jihad-ul a fost practicat și în religiile existente înainte de Islam. De-a lungul istoriei umanității și din momentul în care răul a luat naștere în această lume, Jihad-ul a fost folosit pentru a opri tirania și nedreptatea. Acesta a fost practicat, de asemenea, pentru a îi opri pe oameni de la adorarea falselor zeități și a idolilor, ca și pentru a îi învăța pe aceștia să îl adore doar pe Allah Al-Ahad (Unicul), care nu are parteneri sau asociați. Jihad-ul a fost permis pentru a opri nedreptatea și pentru a îi determina pe oameni să obțină un mod de viață plin de milă, dreptate și pace, pe care Islamul le promovează, aceasta fiind în interesul întregii umanități existente pe acest Pământ și nu pentru interesul unui anumit grup arab sau a vreunei națiuni musulmane specifice, din moment ce Islamul este universal și nu are niciun fel de

⁴ Perioadă istorică ce se caracterizează prin pierderea valorilor religioase în favoarea celor lumești

⁵ Lingvistic, cuvântul „Jihad” înseamnă a depune eforturi în anumite direcții. În general, semnificația acestui termen înseamnă a rezista și a te opune dorințelor păcătoase, opresiunilor, persecuțiilor sau a te opune celui care îți cere să faci ceva împotriva Islamului

limite geografice. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Ajută-ți fratele, chiar dacă este asupritor sau asuprit.» Un om a întrebat: «O, Trimis al lui Allah! Pot să-l ajut când este asuprit, dar cum să-l ajut dacă el asuprește pe cineva?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Poți să-l împiedici să asuprească. Acesta este ajutorul pe care i-l dai.»** (Bukhari și Muslim)

Mesajul și chemarea la Islam sunt universale și valabile pentru întreaga umanitate, având un cod vast de principii, morală și comportament pentru orice situație a vieții. Islamul a adus cu sine principiile dreptății, sincerității, egalității, libertății, prosperității și succesului pentru întreaga omenire. Jihad-ul nu legiferează intrarea oamenilor în Islam împotriva propriei lor voințe, ci este un sistem și un mecanism care ajută la păstrarea păcii, asigurând posibilitatea de a răspândi Mesajul Islamului pe o cale pașnică, bazată pe dreptate și egalitate pentru întreaga omenire, ca și pe protejarea împotriva oricărui tip de atac împotriva umanității. După ce oamenii primesc Mesajul, depinde de ei dacă aleg să creadă în el sau nu. Principalul scop al Jihad-ului este acela de a deschide calea pentru a putea fi transmis Mesajul Islamului tuturor oamenilor. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Nu există silire la credință! Răzvedită este deosebirea dintre Calea cea Dreaptă și rătăcire, iar acela care se leapădă de Taghut (idoli, tirani etc.) și crede în Allah, acela s-a prins de cea mai trainică toartă [Islamul], care nu se sparge niciodată. Și Allah este As-Sami', Al-'Alim [Cel care aude totul, Atoateștiutor].» [Coran, 2:256]

Principiul de întărire a relațiilor interumane dintre persoanele care conduc statul și oamenii de rând este bazat pe dreptate și pace. Jihad-ul nu este «războiul sfânt», așa cum este descris de către mass-media, ci este străduința onorabilă pe Calea lui Allah și rezistența împotriva asupritorilor și a tuturor celor care se opun păcii răspândite de Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) în întreaga lume, precum și a credinței în El, Unicul, ca și în Religia Sa, Islamul. De cele mai multe ori, «războiul» începe ca o străduință pentru realizarea interesului personal sau național, pentru apărarea pământului, resurselor și/sau din alte motive politice sau economice. Islamul interzice acest tip de «război», și aprobă Jihad-ul în trei situații distincte, după cum urmează:

1. Apărarea vieții, a proprietății sau a granițelor unui stat, fără ca musulmanii să fie cei care încep lupta

Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„Luptați pe Calea lui Allah împotriva acelor care se luptă cu voi, dar nu începeți voi lupta, căci Allah nu-i iubește pe cei care încep lupte!” [Coran, 2:190]

2. Eliminarea asupririi și lupta pentru drepturilor celor asupriți

Obligația de a combate asuprirea și tirania este menționată în versetele Coranului cel Nobil:

„Și ce este cu voi de nu luptați pe Calea lui Allah pentru bărbații, femeile și copiii slabi care spun: «Doamne! Scoate-ne pe noi din cetatea asta cu neam nelegiuit și dă-ne nouă din partea Ta un ocrotitor și dă-ne nouă din partea Ta un ajutor!» [Coran, 4:75]

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel mai bun Jihad este vorba cea dreaptă rostită în fața unui tiran nedrept.” (Ahmad, Abu Dawud și Tirmidhi)

3. Apărarea credinței și a Religiei

Allah Al-'Azim (Cel Măreț) a spus în Coranul cel Sfânt:

„Și luptați împotriva lor până ce nu va mai fi ispită și până când credința va fi în întregime pentru Allah! Iar de se vor opri, Allah este Al-Basir [Cel care Vede bine] a ceea ce fac ei.” [Coran, 8:39]

Un «*mujahid*» (musulman care luptă pe Calea lui Allah) trebuie să își purifice intenția, astfel încât singurul său scop să fie acela de a Îl mulțumi pe Allah Al-Ahad (Unicul). El trebuie să aibă clar în minte faptul că Jihad-ul se face numai pentru motive drepte, precum: a proteja Islamul și a îi apăra pe ceilalți musulmani, a răspândi Mesajul Islamului și Cuvântul lui Allah. Dacă cei care luptă împotriva Islamului decid să înceteze lupta și acceptă termenii de pace și dreptate, luptătorilor musulmani li se cere să oprească lupta. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) mai spune în Coranul cel Glorios:

„Iar dacă ei vor înclina către împăcare, înclină și tu către ea. Și încrede-te în Allah, căci El este As-Sami', Al-'Alim [Cel Care Aude totul și Atoateștiutor].” [Coran, 8:61]

De asemenea, mai găsim:

„... dacă se depărtează ei de voi și nu luptă împotriva voastră și vă arată supunere, Allah nu vă mai dă vouă cale împotriva lor (permisiunea de a-i mai ataca).” [Coran, 4:90]

Islamul a permis lupta împotriva celor din jur numai pentru cazurile amintite mai sus. Toate celelalte motive pentru începerea «războiului», precum lupta pentru expansiunea teritoriului sau răzbunarea, sunt total interzise în Islam. Islamul nu le permite luptărilor săi să ucidă orbește, neținând cont de persoanele care sunt răpuse în timpul luptei, ci li se recomandă să îi ucidă doar pe soldații implicați direct sau pe acele persoane care doresc lupta. Religia nu acceptă, permite sau coordonează uciderea persoanelor în vârstă, a copiilor sau a femeilor, a celor bolnavi, a personalului medical sau a celor care sunt implicați în adorarea lui Allah Al-Ahad (Unicul). De asemenea, interzice mutilarea cadavrelor sau a organelor luptătorilor inamici, ca și uciderea vitelor sau a oricărui tip de animal al inamicilor; distrugerea caselor oamenilor sau otrăvirea mijloacelor de obținere a apei potabile, aceasta incluzând râurile, lacurile sau fântânile. Toate aceste fapte sunt bazate pe mai multe versete din Coranul cel Glorios, incluzând și versetul care urmează:

„Ci caută cu ceea ce ți-a dăruit Allah Casa cea Veșnică! Și nu uita partea ta din această viață! Și fă bine, după cum Allah ți-a făcut ție bine! Și nu umbla după stricăciune pe Pământ, fiindcă Allah nu-i iubește pe cei care fac stricăciune.” [Coran, 28:77]

De asemenea, cele afirmate mai sus se bazează și pe multe relatări din învățăturile Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), printre care:

„Luptați împotriva necredincioșilor pentru Cauza lui Allah și în Numele Său. Luptați-vă împotriva lor, însă nu încălcați tratatele de pace, nu mutilați și nu ucideți un copil nou-născut...” (Muslim)

De asemenea, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„... și nu ucideți femei sau sclavi.” (Abu Dawud și Ibn Majah)

În conformitate cu toate acestea, se află și sfaturile și recomandările primului calif al Islamului, **Abu Bakr As-Siddiq** (Allah să fie mulțumit de el!), care le-a spus liderilor săi militari atunci când aceștia au fost numiți în funcție:

„Ascultați și supuneți-vă următoarelor reguli și instrucțiuni: nu trădați pe niciunul dintre cei cu care ați încheiat o înțelegere. Nu furați din prada de război și nu vă încălcați tratatele de pace cu cei cu care v-ați aliat. Nu mutilați trupul inamicilor voștri morți. Nu ucideți copiii, bătrânii și femeile. Nu dezrădăcinați palmierii sau orice alt tip de copac și nici nu ardeți și nici nu tăiați orice tip de copac roditor. Nu sacrificați o oaie, cămilă sau vacă, decât pentru a vă satisface nevoile date de foame. Cu siguranță, veți trece pe lângă niște persoane care s-au izolat și care se află în adorarea lui Allah, așa cum sunt călugării și alții; pe aceștia să îi lăsați în pace și să nu îi deranjați. Cu siguranță, veți găsi în drumul vostru persoane care vă vor oferi hrană. Oricând veți mânca mâncarea lor, menționați numele lui Allah de fiecare dată când mâncați. Cu siguranță, vă veți întâlni cu persoane care își rad părul în vârful capului și care își lasă restul părului să le atârne în cosițe: este permis să vă luptați și să ucideți astfel de oameni, căci aceștia sunt luptători dintre inamici, care își ridică săbiile împotriva voastră. Faceți același lucru, pomenind numele lui Allah înainte.”

Prizonierii de război nu trebuie să fie torturați, umiliți sau mutilați. Ei nu trebuie să fie închiși în închisori dure, lipsite de lumină, care pot provoca senzația de claustrofobie, fără a li se asigura hrana și băutura necesare supraviețuirii, ca și orice alt lucru ce le-ar putea provoca moartea. În Coranul cel Glorios, găsim:

„Și-l hrănesc cu mâncare, în ciuda dragostei pentru ea, pe cel sărman, și pe orfan, și pe prizonier, ~ [Zicând]: «Noi vă hrănim pentru a dobândi Fața lui Allah și nu voim de la voi nici răsplată, nici mulțumire!» [Coran, 76:8-9]

Conducătorii statelor Islamice au dreptul fie să elibereze astfel de persoane, fără a cere niciun fel de recompensă în schimb, fie să îi elibereze în schimbul eliberării altor luptători musulmani, luați prizonieri. Acest fapt este bazat pe următorul verset coranic:

„Atunci când îi întâlniți [în luptă] pe aceia care nu cred, loviți gâturile lor, iar când îi slăbiți pe ei, legați-i strașnic în lanțuri (luându-i captivi)! Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârșește. De ar voi Allah, El s-ar răzbuna pe ei. Însă El vă încearcă pe unii prin alții. Iar acelora care sunt uciși pe Calea lui Allah El nu le va lăsa faptele să fie în deșert.” [Coran, 47:4]

Persoanelor cucerite, care nu sunt dintre musulmani, însă locuiesc în state Islamice, împreună cu familiile lor, le vor fi protejate casele și tot ceea ce posedă. Niciun musulman nu are dreptul de a își însuși bunurile sau averea locuitorilor nemusulmani din țările Islamice, sau să îi umilească în vreun fel, sau să abuzeze de onoarea acestora. Nimeni nu are dreptul de a îi ataca în mod nejustificat. Credința și practicile religioase ale nemusulmanilor care trăiesc în țări Islamice sunt în totalitate protejate, atunci când acestea nu depășesc legile în vigoare, caz în care Legea se aplică pentru toți. Spre exemplu, Allah Al-Ahad (Unicul) spune în Coranul cel Nobil:

„Aceștia [sunt] cei care – dacă Noi le dăm putere pe Pământ – împlinesc Rugăciunea [As-Salat], achită Dania [Az-Zakat], poruncesc ceea ce este drept și opresc de la ceea ce este neângăduit. Iar sfârșitul [tuturor lucrurilor] îi aparține lui Allah.” [Coran, 22:41]

● Protejarea vieții umane

Acest lucru face referire la următoarele fapte:

1. *Securitatea fizică și protecția omului*

Viața omului este sacră și este un dar de la Allah, Creatorul a tot și a toate. Pentru protejarea vieții umane, Islamul a legiferat pedepse fizice capitale și bine-meritate pentru acei criminali careucid sau care îi rănesc grav pe alții. Omorul este de trei feluri: intenționat și/sau premeditat, un alt tip este cel fără premeditare și cel de al treilea fel face referire la omorul din greșeală. Islamul cere executarea oricărei persoane care ucide cu premeditare o persoană nevinovată, încercând prin această pedeapsă extremă să realizeze un factor prin care uciderea intenționată să fie oprită. Omorul fără premeditare sau cel neintenționat sunt categorii separate, cu pedepse mai mici, impunându-se plata unor anumite sume de bani către rudele apropiate ale celui ucis. Familia sau moștenitorii celui ucis primesc *diyyah*⁶ (prețul sângelui), aceasta numai în cazul în care aceștia aleg să îl ierte pe cel care a ucis. Persoana care a ucis trebuie să se căiască sincer în fața lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) și să elibereze în compensație un sclav, iar dacă aceasta nu este posibil, atunci trebuie să postească timp de două luni consecutiv. Toate aceste pedepse sunt utilizate pentru ca viața umană să fie apărută. Nimeni nu are dreptul să se atingă de viața, bunurile sau locuința unei persoane, fără a avea un motiv legitim. Toți tiranii sau asupritorii trebuie avertizați cu privire la uciderea, lovirea sau asuprirea oricărei persoane inocente din cadrul societății Islamice, iar toate pedepsele stricte pentru aceste fapte trebuie aduse în discuție. Dacă pedeapsa nu ar fi egală cu crima în sine, atunci criminalul ar fi încurajat să comită aceleași fapte în continuare. Toate celelalte pedepse corporale ce se pot aplica au același raționament, la fel cum și pedeapsa este direct proporțională cu crima produsă, având reguli predeterminate, tocmai pentru a se evita confuziile. Toate pedepsele folosite sunt destinate protejării vieții umane și a proprietății individuale din cadrul societății Islamice. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„Și aveți în talion [pavază pentru] viață⁷, o, voi cei dăruți cu minte, și poate că o să vă feriți (de săvârșirea de crime)!” [Coran, 2:179]

De asemenea, se știe că pedeapsa din Viața de Apoi pentru cel care a ucis în mod intenționat și care nu se căiește pentru ceea ce a făcut va fi Focul Iadului și Mânia lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul), care spune în Coranul cel Glorios:

„Celui care omoară un dreptcredincios cu premeditare, răsplata îi va fi Gheena, în care va rămâne veșnic, Allah se va mânia pe el, îl va blestema și-i va pregăti chin mare.” [Coran, 4:93]

Islamul a impus anumite îndatoriri, care trebuie respectate de către toți oamenii, astfel încât viața omului să fie protejată. Iată în continuare câteva dintre acestea:

[1.] Omul nu este proprietarul trupului său: mai degrabă, acesta este o entitate sacră ce i-a fost oferită pentru o perioadă determinată de timp. Nimănui nu îi este permis să își facă în mod intenționat rău sie însuși, sau să își ia viața, sau să facă un anumit lucru care ar putea să conducă la distrugerea sa ca persoană. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Sfânt:

⁶ *Diyyah* reprezintă o sumă de bani pe care cel care a ucis în mod neintenționat un suflet nevinovat trebuie să o plătească familiei sau moștenitorilor celui decedat

⁷ Cei care sunt tentați să ia viața cuiva, cunoscând legea talionului ce le poate fi aplicată în cazul unei crime săvârșite în mod intenționat, sunt descurajați să mai comită acel rău, salvând prin aceasta viața oamenilor

„O, voi cei care credeți! Nu vă mâncați averile unii altora pe nedrept, doar dacă este un negoț legal, cu bună învoială între voi! Și nu vă ucideți voi înșivă⁸! Allah este Ar-Rahim [Îndurător] cu voi!” [Coran, 4:29]

[2.] Omul trebuie să aibă un mod de viață moderat, care să asigure cerințele minime esențiale pentru un trai decent. Acestuia nu îi este permis să se lipsească în mod intenționat de anumite tipuri de alimente, băuturi, obiecte de îmbrăcăminte sau de o îngrijire corespunzătoare, care i-ar putea face rău. Allah Al-Ahad (Unicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Spune: «Cine a oprit podoaba orânduită de Allah, pe care El a făcut-o pentru robii Săi și bunătățile cele trebuincioase pentru viațuire?» Spune: «Ele sunt pentru aceia care cred în viața lumească și numai pentru ei în Ziua Învierii. Astfel facem Noi versetele Noastre limpezi pentru niște oameni care știu.»” [Coran, 7:32]

Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) l-a certat pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atunci când el s-a abținut de la mâncatul mierii (care îi plăcea în mod deosebit) numai pentru a o mulțumi pe una dintre soțiile sale, iar acest lucru rămâne ca o pildă nemuritoare pentru musulmanii din toate timpurile. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Glorios:

„O, Profetule! De ce îți oprești tu ceea ce Allah ți-a îngăduit, căutând mulțumirea soațelor tale? Allah doară este Al-Ghafur, Ar-Rahim [Iertător și Îndurător].” [Coran, 66:1]

Islamul ne învață să fim moderați. Moderația se află la jumătatea drumului dintre zgârcenie și extravaganță. Omul se poate bucura de darurile oferite de Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) pentru viața cea lumească, însă acest lucru trebuie făcut cu moderație, fără a încălca ceea ce este permis prin Legislația Islamică. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„O, fii ai lui Adam! ... Mâncați și beți, însă nu întreceți măsura, fiindcă El nu-i iubește pe cei care întrec măsura!” [Coran, 7:31]

Islamul îi interzice persoanei să își negligeze nevoile fizice ale trupului sau să își facă ea însăși rău. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„Allah nu impune niciunui suflet decât ceea ce este în putința lui. El are ca răsplată ceea ce și-a agonisit [faptele bune] și împotriva lui ceea ce a dobândit [faptele rele]...” [Coran, 2:286]

Anas ibn Malik (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat:

„Trei bărbați au venit la casele soțiilor Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a întreba despre modul în care acesta se implică în actele de adorare. Când au aflat cum este acesta, ei au considerat că actele lor de adorare sunt neesențiale și au spus: «Unde suntem noi în comparație cu Profetul când lui i-au fost iertate păcatele cele trecute și păcatele viitoare!» Unul dintre ei a spus: «Vreau să îmi petrec toată viața în Rugăciune și să nu mai dorm niciodată.» Un al doilea a spus: «Vreau să țin Post tot timpul și să nu îl mai întrerup deloc.» Cel de al treilea a spus: «Mă voi abține de la orice relație cu vreo femeie și nu mă voi căsători niciodată.» Auzind acestea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus: **«Pe Allah, eu mă tem de Allah mai mult ca voi și, dintre voi, eu sunt cel mai supus Lui, însă totuși țin Post și îl întrerup,**

⁸ Prin săvârșirea de păcate care antrenează la pieirea voastră în această lume

fac Rugăciuni și dorm noaptea și mă căsătoresc. Așa că cel ce se depărtează de la calea mea, nu este de-al meu.» (Bukhari și Muslim)

2. Asigurarea păcii și a siguranței persoanei

Dreptul la securitate și protecție este dreptul principal, care stă la baza asigurării siguranței ființei umane. Niciun cetățean musulman nu trebuie speriat sau amenințat prin intermediul cuvintelor, acțiunilor sau armelor de orice tip. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu este permis ca un musulman să îl sperie pe un alt musulman.” (Abu Dawud, Ahmad și alții)

Sentimentul de securitate și siguranță ajută persoană să se simtă liberă, pentru a putea să se deplaseze oriunde, cu scopul de a munci, pentru a își asigura un trai cinstit ei însăși și familiei sale. Pedepsele au fost impuse în anumite cazuri tocmai pentru ca cei care doresc să distrugă păcea, securitatea și stabilitatea societății musulmane să știe că există sancțiuni stricte pentru aceste lucruri. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cu adevărat, sângele, averea și onoarea unui musulman sunt inviolabile. Acestea sunt lucrurile nepermise pentru musulmani, la fel cum interzisă le este lupta în această zi sacră (Ziua de Arafah), în această lună sfântă (luna Pelerinajului, Dhul-Hijjah) și în acest oraș sacru (Mecca).” (Bukhari)

3. Asigurarea hranei și a băuturii pentru toți locuitorii

Hrana trebuie asigurată pentru toți locuitorii unui stat Islamic, iar acest fapt se realizează prin oferirea de locuri de muncă decente și potrivite pentru toți cetățenii. Acesta este un lucru extrem de necesar, pentru că în acest fel se asigură satisfacerea nevoilor de bază ale omului. Cei care nu pot lucra, din cauza vârstei înaintate, dizabilităților, a bolilor cronice sau lipsei de forță de muncă în interiorul unei familii, vor fi ajutați de către guvernul statului Islamic. Zakat-ul (dania obligatorie) oferită de către persoanele mai bogate trebuie folosit pentru a îi ajuta pe cei care au nevoie, pe cei care nu au posibilitatea pentru a își asigura mijloacele necesare de trai. De aceea, Zakat-ul este o formă de caritate necesară, prin care cei mai bogați oferă ajutor pentru cei mai săraci. Acest fapt se bazează pe cuvintele Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care i-a spus companionului său, **Muadh ibn Jabal** (Allah să fie mulțumit de el!), atunci când l-a trimis în Yemen pentru a chema oamenii la Islam:

„Spune-le oamenilor din Yemen că Allah cel Atotputernic a prescris ca un anumit procentaj din averea celor mai bogați să fie luat de la cei mai bogați și oferit celor mai săraci, care au nevoie.” (Muslim)

Alte donații, cadouri și angajamente financiare sunt, de asemenea, oferite pe Calea lui Allah, pentru a Îl mulțumi pe El, Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul), ca și pentru a oferi bucurie celor săraci, care au nevoie de ajutor. Acest fapt este bazat, de asemenea, pe cuvintele Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„Nu este credincios cel care își satisface foamea în timp ce vecinul său este înfometat.” (Bukhari)

De asemenea, oamenii nevoiași au dreptul la o parte din banii primiți prin donații de către statul musulman. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine lasă în urmă o moștenire (constând în bani sau locuințe), să știe că aceasta revine de drept moștenitorilor săi. În ceea ce privește familiile care lasă în urmă persoane nevoiașe, să știe Allah și Trimisul Său vor avea grijă de ele.” (Bukhari)

4. Asigurarea de mijloace necesare menținerii sănătății

Islamul interzice toate acele lucruri care ar putea dăuna sănătății persoanei. De asemenea, interzice anumite substanțe, precum alcoolul, ca și alimentele care conțin sânge proaspăt, carnea hoiturilor, a animalelor considerate a fi necurate și nesănătoase pentru organism, așa cum sunt porcii, ca și produsele provenite de la acestea. Islamul interzice actele care ar putea dăuna, precum preacurvia, adulterul sau homosexualitatea. De asemenea, Islamul impune carantina în timp de epidemie, atât pentru cei care vin în locul afectat, cât și pentru cei care doresc să iasă din acel loc. Toate acestea sunt impuse pentru ca societatea să fie sigură că bolile contagioase sau orice lucru ce ar putea dăuna persoanei nu se răspândește în întreaga comunitate. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă auziți că o anumită epidemie a izbucnit într-o anumită țară, nu intrați în interiorul acesteia, iar dacă te afli în locul unde a izbucnit epidemia, nu părăsi acel loc.” (Ahmad)

De asemenea, Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„O persoană bolnavă nu trebuie să meargă în vizită la o persoană care tocmai și-a revenit din acea boală.” (Bukhari și Muslim)

• Conservarea minții

Inteligența este baza tuturor acțiunilor responsabile și semnificative ale omului. Islamul interzice toate acele substanțe toxice (cum sunt alcoolul sau drogurile), care pot afecta activitatea mentală a ființei și care pot conduce la degradare. Numele acestor substanțe toxice în limba arabă este „khamr”, care înseamnă „acoperirea” creierului. Alcoolul este una dintre substanțele care conduce cele mai atroce crime la adresa societății. În Islam, pedeapsa pentru consumarea acestui tip de substanțe este extrem de mare. Allah Al-Ahad (Unicul) spune în Coranul cel Glorios:

„O, voi cei care credeți! Vinul, jocul de noroc, pietrele ridicate [idolii] și săgețile [pentru prezicere]⁹ sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândiți! ~ Doară Șeitan dorește să semene între voi dușmănie și ură, prin vin și prin jocul de noroc și să vă abată de la pomenirea lui Allah și de la Rugăciune [As-Salat]. Oare nu vă veți opri voi [de la acestea]?” [Coran, 5:90-91]

⁹ O formă de divinizare tradițională la arabii din perioada preislamică era aruncarea „Azlam-ului” (săgeți fără pene, care aveau două semnificații diferite: una semnifica „da”, iar cealaltă, „nu”). Această practică era desfășurată în cazul unor situații serioase cum ar fi: călătoria, căsătoria și altele similare acestora. Dacă soții indicau „da”, procedau ca atare, iar dacă indicau „nu”, amânau pentru anul viitor

Islamul interzice fabricarea și vinderea tuturor tipurilor de băuturi alcoolice. De asemenea, interzice chiar și promovarea acestora în societate, bazându-se pe cuvintele Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„Blestemul lui Allah va cădea asupra a zece grupuri de oameni care se ocupă cu *khamr*¹⁰: cel care îl produce, cel pentru care este produs, cel care îl vinde, cel care îl cumpără, cel care îl transportă, cel pentru care este transportat, cel care folosește banii din vânzarea acestuia, cel care-l bea și cel care îl servește.” (Abu Dawud, Tirmidhi, Nasa’i, Ibn Majah și Hakim)

În societatea Islamică, educația este un drept al fiecărei persoane. De aceea, tuturor persoanelor aflate în deplinătatea facultăților mentale li se cere să se educe, urmând principiile de bază ale Religiei lor în toate problemele lumești. Conducerea unui stat Islamic are obligația de a oferi locuitorilor acestuia o educație morală adecvată. Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Căutarea cunoașterii este o obligație pentru fiecare musulman (atât pentru bărbați, cât și pentru femei).” (Ibn Majah și Baihaqi)

De asemenea, el a mai spus:

„Cel care călătorește căutând cunoașterea este considerat a fi asemeni unei persoane care luptă pe Calea lui Allah (Jihad), până când acesta se întoarce acasă.” (Tirmidhi)

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„Oricine merge pe o cale pentru a căuta Cunoașterea lui Allah va avea o cale pentru el în Paradis.” (Abu Dawud și Tirmidhi)

Nu este permis ca un învățat să refuze căutarea cunoștințelor utile, deoarece Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine refuză căutarea cunoașterii va avea o greutate de foc pusă în jurul gâtului său în Ziua Judecății.” (Ibn Hibban)

• Păstrarea onoarei musulmanului și a relațiilor de rudenie

Unitatea familiei este baza unei societăți sănătoase, iar aceasta poate fi realizată numai prin susținerea sancționării instituției căsătoriei. Pentru păstrarea purității morale în rândul tuturor oamenilor, Islamul interzice adulterul, preacurvia și homosexualitatea. În acest sens, Islamul are aceeași opinie cu cea a religiilor existente înainte, numai că a mers mai departe de atât, prin interzicerea tuturor acțiunilor care ar putea conduce la toate aceste păcate amintite anterior, care taie toate căile posibile către ispite. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„Și nu vă apropiați de preacurvie, căci ea este o josnicie! Și rău drum este ea!” [Coran, 17:32]

De asemenea, mai găsim:

¹⁰ Vinul, și prin analogie, orice băutură spirtoasă cu efect asemănător

„Spune: «Veniți să vă citesc ceea ce Domnul vostru v-a oprit [cu adevărat]: să nu-I asociați Lui nimic; să fiți buni cu părinții; să nu-i omorâți pe copiii voștri de teama sărăciei, căci noi vă vom da cele de trai atât vouă, cât și lor; nu vă apropiați de cele rușinoase, nici de cele care se văd, nici de cele care sunt ascunse; nu ucideți sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept!» Acestea vi le-a poruncit [Allah]; poate că voi veți pricepe!» [Coran, 6:151]

Abdullah ibn Mas'ud (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că l-a întrebat pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„O, Mesager al lui Allah, care păcat este cel mai grav în fața lui Allah?» Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«A-I face asociați lui Allah, chiar dacă știi că El e Unicul care te-a creat.»** Apoi a întrebat: «Și apoi ce?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Să-ți ucizi copilul, temându-te că nu vei avea ce să-i dai de mâncare.»** El a întrebat: «Și apoi ce?» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Să preacurvești sau să comiți adulter cu soția vecinului.»** Apoi, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a recitat următorul verset:

«Și aceia care nu cheamă un alt Dumnezeu împreună cu Allah și nu ucid sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept, și aceia care nu preacurvesc – căci acela care face aceasta va afla pedeapsa ~ Și va fi îndoit chinul lui în Ziua Învierii și în veci va rămâne în ea disprețuit, ~ Afară de acela care se căiește, crede și săvârșește fapte bune; acestuia îi va schimba Allah faptele rele cu faptele bune, căci Allah este Al-Ghafur, Ar-Rahim [Iertător și Îndurător].» [Coran, 25:68-70]» (Bukhari și Muslim)

Pedeapsa cu biciuirea este legiferată prin Legislația Islamică atât pentru femeia, cât și pentru bărbatul necăsătorit, care a comis preacurvie, după cum Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) ne spune în Coranul cel Glorios:

„Pe aceea care preacurvește și pe acela care preacurvește biciuiți-i pe fiecare cu câte o sută de lovituri. Și să nu vă apuce mila de ei în împlinirea Legii lui Allah, dacă voi credeți în Allah și în Ziua de Apoi! Și un grup de dreptcredincioși să fie martor la pedepsirea lor!» [Coran, 24:2]

În schimb, pentru femeia sau bărbatul căsătorit, pedeapsa pentru adulter este cea amintită și în Torah: uciderea cu pietre. Însă, această pedeapsă nu poate fi aplicată decât în cazuri extreme, atunci când păcatul este evident, fie prin mărturia celui care a comis adulter, fie prin existența unor martori de încredere, care au văzut cu proprii ochi adulterul comis.

În ceea ce privește mărturisirea adulterului, și aici există reguli clare: adulterinul trebuie să își mărturisească păcatul de patru ori, tocmai pentru a nu lăsa loc la îndoială. În ceea ce privește mărturia unor martori de încredere, aceștia trebuie să facă dovadă în fața celui care judecă prin care să demonstrează că i-a prins în fapt pe cei doi adulterini, fapt extrem de greu de realizat.

Istoria timpurie a Islamului a înregistrat un număr extrem de mic de cazuri în care anumite persoane și-au mărturisit adulterul, iar cei care au făcut-o, aveau o credință deosebit de puternică în Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) și doreau cu tot sufletul căința sinceră și purificarea. Însă, trebuie ținut cont de faptul că pedeapsa capitală să fie aplicată în cazul adulterinilor este extrem de rară în societatea actuală, iar pentru ca aceasta să fie aplicată, este nevoie ca actul în sine să se petreacă până la capăt; în caz contrar (doar pentru anumite atingeri) nu se mai aplică aceeași pedeapsă gravă.

De asemenea, cei care depun mărturie mincinoasă, trebuie să cunoască pedeapsa pe care o vor primi în astfel de cazuri și anume, așa cum este scris și în Coranul cel Glorios, aceasta constă în 80 de lovituri de bici și anularea acceptării oricărei alte mărturii din partea lor în viitor. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Pe aceia care defăimează femei cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuiți-i cu optzeci de lovituri și nu mai primiți mărturie de la ei niciodată, căci ei sunt nelegiuiți.” [Coran, 24:4]

Batjocorirea, utilizarea de cuvinte jignitoare, ca și comiterea de fapte care atacă onoarea, demnitatea sau respectul față de oricare membru al comunității musulmane sunt strict interzise în Islam. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) a spus în Coranul cel Glorios:

„O, voi cei care credeți! Să nu râdă un neam de alt neam, care s-ar putea să fie mai bun decât el, nici femeile [să nu râdă] de alte femei, care s-ar putea să fie mai bune decât ele! Nu vă ocărăți și nu vă batjocoriți cu porecle unii pe alții. Ce rău este numele urât și rușinos, după credință! Iar cei care nu se căiesc, aceia sunt cei nelegiuiți. ~ O, voi cei care credeți! Feriți-vă cu strășnicie de bănuieli, căci unele bănuieli sunt păcat! Nu vă iscodiți și nu vă ponegriți unii pe alții! Oare voiește vreunul dintre voi să mănânce carnea fratelui său mort! [Nu!] Voi ați urât aceasta! Și fiți cu frică de Allah, fiindcă Allah este At-Tawwab, Ar-Rahim [Iertător și Îndurător].” [Coran, 49:11-12]

De asemenea, mai găsim:

„Iar acela care dobândește o greșală sau un păcat și apoi îl pune pe seama unui nevinovat, acela s-a încărcat cu nedreptate și cu păcat vădit.” [Coran, 4:112]

Islamul impune aceste pedepse dure pentru adulter tocmai pentru că dorește apărarea instituției căsătoriei. Numeroase hadith-uri le recomandă musulmanilor să se căsătorească și să aibă urmași. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O, voi, tineri! Toți aceia dintre voi care au posibilitatea (capacitatea) să se căsătorească – trebuie să facă acest lucru, pentru că vă va ajuta să deveniți mai umili și să vă apărați modestia.” (Bukhari)

Islamul pune o valoare deosebită pe menținerea legăturilor de familie puternice și a relațiilor bune între rude. Din moment ce familia stă la baza societății și este considerată a fi fundația acesteia, multe reguli ajută la protejarea instituției familiale. De aceea, rudele au anumite drepturi și obligații specifice în cadrul familiei. Fiecare membru al unei familii trebuie să recunoască drepturile tuturor rudelor sale și să le respecte în modul cel mai bun cu putință.

Amestecul dintre femeile și bărbații aceleiași familii nu este un fapt recomandat, deși se permite căsătoria între rudele mai îndepărtate (ca, spre exemplu, între veri) conform legii. Însă, acest lucru trebuie evitat, pentru că poate conduce la multe probleme familiale și sociale. Pentru a evita o astfel de situație nedorită, Islamul impune separarea dintre bărbații și femeile aparținând aceleiași familii, care ar putea să se căsătorească unul cu celălalt. În acest sens, Islamul cere femeii să se îmbrace adecvat și să poarte hijab-ul (voalul Islamic) în fața membrilor familiei, cu excepția tatălui său, fraților ei, unchilor, bunicilor, socrului și fiilor săi.

În perioada preislamică, cunoscută ca un timp al ignoranței (Jahiliyyah), sistemul familial era corupt și decadent. Islamul a adus anumite reformări ale sistemului și a anihilat toate practicile nedorite. Câteva dintre aceste lucruri, pe care Islamul le-a oprit, vor fi menționate în exemplele care urmează.

Islamul interzice adopția, care există în alte state neislamice, când copilul adoptat primește numele familiei care îl primește în sânul ei și care îi oferă aceleași drepturi pe care le are copilul natural al părinților. Bineînțeles, doar în această formă adopția nu este permisă; luarea în grijă a orfanilor sau a copiilor abandonati este încurajată în Islam, fiind considerată a fi o formă de caritate cu răsplăți bine-meritate. În Coranul cel Glorios găsim:

„Allah nu i-a dat omului două inimi înlăuntrul său și nu le-a făcut pe soațele voastre, de care voi vă despărțiți, să fie asemenea mamelor voastre. Și nu i-a făcut pe copiii voștri înfiați să fie asemenea fiilor voștri. Acestea sunt cuvinte ce ies din gurile voastre, însă Allah spune Adevărul și El îl călăuzește [pe om] pe drumul cel drept. ~ Chemați-i după părinții lor, căci astfel este mai cu dreptate față de Allah. Iar dacă nu-i cunoașteți pe părinții lor, atunci socotiți-i frați ai voștri întru credință și aliați ai voștri! Și nu este niciun păcat pentru ceea ce săvârșiți voi din greșală, ci numai pentru ceea ce inimile voastre săvârșesc cu bună știință. Allah este Al-Ghafur, Ar-Rahim [Iertător și Îndurător].” [Coran, 33:4-5]

Islamul interzice numirea unui copil după numele unui bărbat care nu este tatăl său, deoarece acest lucru pune în pericol relațiile maritale și viața familială. De aceea, Islamul încurajează căsătoria, în cadrul căreia copilul primește automat numele tatălui, fără a mai exista eventuale complicații. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Copilul născut în interiorul unei relații legitime aparține în mod automat (patului) tatălui său.” (Bukhari și Muslim)

Tocmai pentru ca toate aceste îndoieli să fie evitate, Islamul îi permite femeii musulmane să își păstreze numele tatălui său, în concordanță cu Jurisprudența Islamică. Astfel, se poate observa cât de mare este onoarea, demnitatea și respectul pe care Islamul le garantează femeii în Islam. Această practică garantează egalitatea în drepturi între bărbatul și femeia musulmană, tocmai pentru că femeia își păstrează o oarecare independență prin păstrarea propriului nume, care nu îi schimbă cu nimic identitatea.

● Păstrarea și onorarea drepturilor celor slabi

Islamul garantează un statut deosebit, onorant, pentru membrii mai în vârstă ai societății Islamice, cărora le oferă respectul și ajutorul cuvenit. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu este considerat a fi dintre noi (dintre musulmani) cel care nu arată îndurare celor mai tineri și respect celor mai în vârstă.” (Abu Dawud și Tirmidhi)

De asemenea, Islamul cere protejarea drepturilor orfanilor, după cum Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) ne-a spus în Coranul cel Nobil:

„Cât despre orfan, pe el nu-l oprima!” [Coran, 93:9]

De asemenea, mai găsim:

„Și nu vă apropiați de averea orfanului, decât pentru ceva și mai bun [pentru ea], până ce ei ajung la vârsta bărbăției! Și țineți legământul, căci cu privire la legământ veți fi întrebați!” [Coran, 17:34]

Și El, Al-'Alaa (Preaînaltul), a mai spus:

„Cei care mănâncă bunurile orfanilor pe nedrept, aceia mănâncă în pântecele lor foc și ei vor arde în Iad.” [Coran, 4:10]

De asemenea, Allah Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) apără drepturile copiilor inocenți, cerându-le părinților să nu îi ucidă din ignoranță, de frica sărăciei, după cum este spus în Coranul cel Glorios:

„Spune (o, Mohammed): «Veniți să vă citesc ceea ce Domnul vostru v-a oprit [cu adevărat]: să nu-i asociați Lui nimic; să fiți buni cu părinții; să nu-i omorâți pe copiii voștri de teama sărăciei, căci Noi vă vom da cele de trai atât vouă, cât și lor; nu vă apropiați de cele rușinoase, nici de cele care se văd, nici de cele care sunt ascunse; nu uicideți sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept (în situații bine stabilite de Allah)!» Acestea vi le-a poruncit [Allah]; poate că voi veți pricepe!” [Coran, 6:151]

Prin acestea, putem observa respectul deosebit și păstrarea intactă a drepturilor celor slabi, săraci și suferinzi din societatea Islamică.

● Păstrarea averii musulmanului

Averea și proprietatea privată stau la baza economiei și a existenței indivizilor din societatea Islamică. Islamul protejează bunurile individului și impune pedepse stricte împotriva jefuirii sau a oricărui act prin care se încalcă sanctitatea proprietății private. Înșelătoria, delapidarea, monopolizarea și toate celelalte practici care dăunează averii individului sunt strict interzise. Aceste lucruri se impun din dorința de a asigura protejarea averii și a bunurilor individuale. Legislația Islamică asigură o pedeapsă foarte strictă pentru cel care fură lucrurile altora, aceasta constând în tăierea mâinii (de la încheietura pumnului) celui care a comis acest păcat, în conformitate cu cerințele stricte și cu regulile impuse de către Allah Allah Al-'Aziz (Atotputernicul), care a spus în Coranul cel Glorios:

„Cât despre hoț și hoată, tăiați-le lor mâinile, ca răsplată pentru ceea ce au dobândit [prin furt] și ca pedeapsă de la Allah, căci Allah este Al-'Aziz, Al-Hakim [Puternic și Înțelept].” [Coran, 5:38]

Trebuie ținut cont, însă, de faptul că tăierea mâinii hoțului nu se aplică în mod constant, ci doar în condiții stricte, care includ următoarele:

- Obiectele furate se află într-o zonă privată. În caz contrar, dacă obiectele furate au fost lăsate din neglijență într-o zonă publică, pedeapsa care se va aplica hoțului nu va mai fi tăierea mâinii, ci ceea ce poartă numele de „*tazir*” (biciuirea cu până la 39 de lovituri de bici).
- Obiectele furate nu sunt alimente, care sunt luate pentru ca persoana să poată supraviețui. Cel de al doilea calif Allah al Islamului, Omar ibn Al-Khattab (Allah să fie mulțumit de el!), în timpul foametei din anul Ramadah, nu a aplicat pedeapsa cu amputarea mâinii pentru cei care au furat mâncare, pentru că aceștia au furat din cauza foamei teribile, dintr-o necesitate.
- Valoarea obiectelor furate trebuie să depășească o anumită valoare, dinainte stabilită, pentru ca mâna să fie amputată.

Astfel, se poate observa că această pedeapsă se aplică numai în cazuri excepționale, în care păcatul comis este evident și poate fi dovedit prin dovezi de necontestat și numai atunci persoana care a furat poate fi pedepsită, conform Legislației Islamice, prin tăierea mâinii.

Însă, de regulă, *Legislația Islamică preferă să nu aplice această pedeapsă drastică, ci să o înlocuiască cu alte tipuri de pedepse*. Ele sunt de regulă mult mai mici față de pedeapsa corporală prescrisă și ele vor fi acordate în funcție de tipul, nivelul, categoria și severitatea furtului comis. Astfel, pedeapsa poate consta în a face închisoare, biciuirea în public sau acordarea unei sume de bani drept compensație, în funcție de furtul comis.

De asemenea, Islamul a interzis orice fel de încălcare a unei proprietăți private sau a bunurilor unei persoane. Aceasta se bazează pe următorul verset coranic:

„Nu vă luați unii altora averile pe nedrept și nu-i ademeniți cu ele pe judecători, ca să mâncați o parte din averile oamenilor pe nedrept și cu bună știință.” [Coran, 2:188]

De aceea, cel care fură va avea parte de o pedeapsă extrem de severă în Ziua Judecății, după cum Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne spune:

„Oricine va lua pe nedrept averea unui musulman, fără a avea vreun drept asupra acesteia, îl va întâlni pe Allah Mânios în Ziua Judecății.” (Ahmad)

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„Oricine încalcă proprietatea unui musulman va avea un căpăstru de foc având de șapte ori mărimea acestui Pământ în jurul gâtului său în Ziua Judecății.” (Ahmad)

Islamul îi cere celui care a luat pe nedrept din averea musulmanului să returneze ceea ce și-a însușit pe nedrept sau să plătească contravaloarea celor luate, altfel Legislația Islamică impunând pedepse deosebite.

Notă privind păstrarea averii naționale:

Resursele naționale reprezintă un bun public și veniturile provenite din acestea trebuie să fie utilizate pentru a răspunde nevoilor întregii societăți. Din această cauză, acestea nu trebuie să fie deținute și utilizate de un grup specific sau de anumite persoane, pentru împlinirea nevoilor personale. Veniturile provenite din aceste resurse trebuie să fie folosite doar pentru binele public. Este o responsabilitate pentru întreaga societate Islamică să fie vigilentă și să intervină atunci când oricine încearcă să încalce acest drept colectiv și să folosească în interes propriu averea colectivă. Orice exploatare nelegitimă a resurselor naționale colective este interzisă, conform învățăturilor și principiilor Islamice. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„... și nu faceți rău pe Pământ fiind stricători.” [Coran, 2:60]

De asemenea, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Musulmanii au drepturi egale asupra a trei resurse naturale: apa, iarba pentru pășunat și focul.” (Abu Dawud)

Notă privind drepturile publice și private în Islam:

Islamul dorește să întărească legăturile dintre membrii comunității sale. El acordă drepturi în primul rând membrilor aceleiași familii, apoi rudelor care au drepturi și obligații unele față de altele, în funcție de gradul de rudenie existent între ele. Valoarea și importanța

unor asemenea drepturi variază în funcție de tipul și de gradul de rudenie existent. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„O, voi oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două [ființe] mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în numele căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie, căci Allah este Ar-Raqib [Veghetor peste voi]!” [Coran, 4:1]

De asemenea, atunci când se vorbește despre moștenire, Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune:

„... Voi nu știți dacă părinții sau fiii voștri vă sunt mai folositori. [Aceasta este] o poruncă de la Allah, căci Allah este Al-'Alim, Al-Hakim [Atoateștiutor și Înțelept].” [Coran, 4:11]

Deși legăturilor de familie li se acordă un rol deosebit în Islam, nici celelalte relații dintre oameni nu au fost neglijate, deoarece Islamul dorește să apropie oamenii, făcându-i mult mai legați unii de alții, atât în mod individual, cât și social. Chiar și oamenii care se distanțează de ceilalți trebuie făcuți să se apropie de cei din jurul lor, din dorința de a realiza o societate bazată pe ajutor reciproc și solidaritate. Allah Al-Ahad (Unicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Aceștia [sunt] cei care – dacă Noi le dăm putere pe Pământ – împlinesc Rugăciunea [As-Salat], achită Dania [Az-Zakat], poruncesc ceea ce este drept și opresc de la ceea ce este neîngăduit. Iar sfârșitul [tuturor lucrurilor] îi aparține lui Allah.” [Coran, 22:41]

Întărirea relațiilor dintre oameni este susținută, de asemenea, și prin cuvintele Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„Nu vă invidiați unii pe alții, nu oferiți unul mai mult decât altul (pentru a ridica prețurile), nu vă urâți unul pe altul, nu vă întoarceți spatele unii altora, nu începeți negocieri, când alții le-au început mai înainte. O, robi ai lui Allah, fiți frați! Un musulman este fratele unui musulman. El nu-l asuprește, nu-l umilește și nu-l disprețuiește. Evlavia se află aici. – și spunând aceasta, a arătat spre pieptul (inima) său, de trei ori.” (Muslim)

De asemenea, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„Credincioșii, în prietenia lor reciprocă, în compasiunea și afecțiunea lor, sunt precum un trup: dacă o parte a lui suferă, întregul trup resimte durerea.” (Bukhari și Muslim)

Astfel, în societatea Islamică sunt reguli individuale și colective foarte bine stabilite. În paginile care urmează, vom discuta despre o parte dintre drepturile pe care Legislația și învățăturile Islamice le garantează indivizilor:

- Drepturile datorate lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul)
- Drepturile datorate Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)
- Drepturile datorate celorlalți Profeti și Mesageri (Pacea lui Allah fie asupra lor!)
- Drepturile părinților

- Drepturile soțului
- Drepturile soției
- Drepturile copiilor
- Drepturile rudelor

• Drepturile datorate lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul)

Obligația esențială pe care omul o are în fața lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) este acela de a Îl adora pe El, Unicul, fără a Îi face asociați și fără a Îi atribui fii sau fiice. Adevărul etern al întregii existențe este acela exprimat prin cuvintele **LAA ILAHA ILA ALLAH**, însemnând că „Nu există altă divinitate demnă de adorare cu excepția lui Allah”, semnificând că nu există o altă zeitate sau entitate demnă de adorare și căreia să i te supui în totalitate cu excepția lui Allah Al-Ahad (Unicul). Aceasta este mărturisirea de credință a fiecărui musulman, care implică următoarele lucruri:

* Allah Al-Ahad (Unicul) este Singurul care trebuie adorat și Singurul căruia trebuie să I te supui într-un mod absolut. Nimeni altcineva nu trebuie adorat cu excepția Lui, Preaînaltul și Preaslăvitul. Toate vorbele, faptele și intențiile trebuie să fie în acord cu ceea ce Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) a permis. Toate acțiunile omului trebuie făcute pentru Mulțumirea lui Allah Al-Ahad (Unicul), care spune în Coranul cel Glorios:

„Și Domnul vostru spune: «Chemați-Mă și Eu vă voi răspunde! Aceia care din prea multă trufie refuză să Mă adore vor intra în Gheena umiliți.»” [Coran, 40:60]

* Un musulman trebuie să creadă în toate Numele și Atributele lui Allah Al-Ahad (Unicul), pe care El Însuși le-a amintit în Coranul cel Sfânt sau prin cele revelate Profetului și Mesagerului Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Nicio persoană nu are dreptul de a atribui un alt Nume sau Atribut lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul), dacă aceasta nu a fost făcută de către Allah Însuși sau de către Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El, Preaînaltul, spune în Coranul cel Glorios:

„... Nu este nimic asemenea cu El. El este As-Sami', Al-Basir [Cel care Aude Totul și Cel care Vede Totul].” [Coran, 42:11]

* Omul trebuie să se supună în totalitate lui Allah Al-Ahad (Unicul), având credință totală și sinceră, declarând aceasta prin cuvintele sale, acceptând aceasta cu inima sa și arătând prin toate faptele sale Unicitatea lui Allah, așa cum i s-a cerut de către Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) prin cuvintele din Coranul cel Nobil:

„Deci să știi că nu există altă divinitate afară de Allah și cere iertare pentru păcatele tale și pentru dreptcredincioși și dreptcredincioase! Allah cunoaște umbletul vostru [pe Pământ] și odihna voastră.” [Coran, 47:19]

* Omul este obligat să se supună în totalitate Voinței Divine, după cum este afirmat în Coranul cel Glorios:

„Nu se cuvine ca vreun dreptcredincios și nicio dreptcredincioasă să mai aleagă, dacă Allah și Trimisul Său au hotărât în privința lor un lucru. Iar acela care se răzvrățește împotriva lui Allah și a Trimisului Său se află în rătăcire învederată.” [Coran, 33:36]

* Musulmanul trebuie să aibă o dragoste pură atât față de Allah Al-'Alaa (Preaînaltul), cât și față de Trimisul și Mesagerul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Aceasta trebuie să domine dragostea față de orice alt lucru existent în această lume, incluzând și iubirea față de propria persoană. Aceasta este singura valabilă, mai ales în timpuri de restriște. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Sfânt:

„Spune: «Dacă părinții voștri, fiii voștri, frații voștri, soțiile voastre, rudele voastre, bunurile pe care le-ați dobândit, negoțul de a cărui pierdere vă temeți și locuințele de care sunteți mulțumiți vă sunt vouă mai scumpe decât Allah, decât Trimisul Său și decât lupta pe Calea Lui, atunci așteptați-vă să vină Allah cu porunca Sa (împlinirea amenințării Sale)!» Iar Allah nu călăuzește neamul de nelegiuiți!” [Coran, 9:24]

* Credinciosul trebuie să Îl adore pe Allah Al-Ahad (Unicul) numai în modalitățile legiferate de El Însuși prin Mesagerul și Profetul Său, Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Nu este permis ca o persoană să îl adore pe Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) într-o altă modalitate decât cea cunoscută și să o atribuie adevăratei Religii. Toate actele de supunere și adorare trebuie făcute în conformitate cu ceea ce a fost revelat. Spre exemplu, pentru a rămâne pe Calea cea Dreaptă, omul trebuie să facă Rugăciunea în modul și la orele prescrise, fără a aduce niciun fel de inovație acesteia. Se știe că Rugăciunea este cea care permite facerea de fapte bune și oprește de la cele rele. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) a spus în Coranul cel Glorios:

„Recită ceea ce ți s-a revelat din Carte și împlinește Rugăciunea [As-Salat]! Rugăciunea [As-Salat] împiedică de la ceea ce este rușinos și de la ceea ce este oprit. Iar pomenirea lui Allah este un lucru și mai mare, iar Allah știe ce faceți voi!” [Coran, 29:45]

De asemenea, o altă modalitate prin care omul Îl poate adora pe Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) este prin oferirea Daniei rituale (Az-Zakat) celor săraci, pentru că prin acest mod sufletul se purifică, iar zgârcenia este eliminată, ca și durerile și încercările celor mai puțin norocoși. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Care dă averea lui [ca milostenie] și se curățește ~ Și care nimănui nu-i face un bine pentru a fi răsplătit, ~ Ci numai căutând Fața Domnului său Cel Preaînalt. ~ Și El va fi mulțumit!” [Coran, 92:18-21]

O altă modalitate de a te supune lui Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) este prin intermediul Postului (As-Siyam), deoarece prin acesta persoana are un mai bun control asupra ei însăși și se autodisciplinează, oprindu-se de la tentații. Omul devine mai conștient de sensul pe care evlavia îl are și mai temător în fața lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul), precum și mai atent la nevoile celor mai săraci și înfomețați. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Glorios:

„O, voi cei care credeți, v-a fost statornicit vouă Postul [As-Siyam], așa cum le-a fost prescris și celor de dinaintea voastră – Poate că veți fi cu frică!” [Coran, 2:183]

Pelerinajul (Al-Hajj) are și el numeroase beneficii, după cum Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Pentru a vedea unele avantaje ale lor și pentru a pomeni numele lui Allah în zilele hotărâte asupra vitelor cu care El i-a înzestrat, din care să mănânce și să dea să mănânce și celui nefericit și sărac!” [Coran, 22:28]

Toate aceste acte de adorare pe care omul trebuie să le îndeplinească sunt doar pentru beneficiul lui. Prin acestea, nu se dorește îngreunarea vieții omului, după cum și Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„... Allah vă voiește ușurarea, nu vă voiește împovărarea...” [Coran, 2:185]

De asemenea, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spune în sprijinul acestei afirmații:

„Dacă vă cer să faceți un anumit lucru, faceți-l în măsura în care puteți.” (Bukhari)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„Religia înseamnă ușurare...” (Bukhari)

Se poate observa acest lucru și în modalitățile prin care actele de adorare au fost prescrise celor care se află în dificultate sau celor bolnavi. Spre exemplu, se știe că este obligatoriu să oferi cele cinci Rugăciuni zilnice, însă, dacă cineva nu poate face acest lucru în mod corespunzător, atunci poate face acest lucru stând pe un scaun, și dacă aceasta nu este posibil, atunci poate sta întins pe o parte sau pe spate, și dacă nici aceasta nu se poate, atunci poate sta în acea poziție care îi este confortabilă. Dacă un credincios nu își poate realiza Rugăciunea prin niciuna dintre modalitățile amintite, atunci se poate ruga prin mișcările mâinilor sale sau chiar cu ochii. De asemenea, este obligatoriu ca înainte de orice Rugăciune să se efectueze abluțiunea, însă se renunță la această obligativitate dacă persoana nu reușește să găsească apă sau dacă utilizarea ei i-ar putea face rău în vreun fel (spre exemplu, dacă suferă de o boală de piele care s-ar putea agrava prin atingerea acelui loc cu apă). De aceea, în locul apei, persoanei îi este permis să facă Tayyamum (abluțiunea uscată). O femeie aflată la menstruație sau în perioadă imediat următoare după ce a dat naștere este scutită de la Rugăciune până când perioada s-a terminat complet și nu este obligată să reia acele Rugăciuni pe care nu le-a făcut în acele zile. O persoană, bărbat sau femeie, care nu are *nisab-ul* (suma minimă cerută pentru plata Daniei obligatorii) nu trebuie să mai plătească Zakat (Dania obligatorie). O persoană în vârstă sau bolnavă, care este incapabilă să țină Postul obligatoriu, este scutită de la a ține Post. Ea trebuie să plătească o anumită sumă în compensație pentru aceasta dacă este posibil. Această sumă este echivalentul hrănirii unei persoane sărace pentru fiecare zi în care nu a putut ține Post. În mod similar, călătorul poate să își întrerupă Postul dacă acesta îi îngreunează călătoria sau îl face să fie mai obosit. O femeie care se află în perioada menstruală sau în cea postnatală, nu trebuie să postească; ea va recupera zilele pierdute abia când această perioadă s-a încheiat. De asemenea, Pelerinajul nu este obligatoriu pentru acele persoane incapabile din punct de vedere financiar, deoarece persoana care vrea să meargă să efectueze Pelerinajul trebuie să aibă întâi mijloacele de trai necesare pentru el și familia sa, abia apoi să efectueze Hajj-ul. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„În ea sunt semne limpezi, [printre care] locul unde a stat Avraam, iar acela care intră în ea este în siguranță. Este o datorie a oamenilor față de Allah [să împlinească] Pelerinajul la această Casă, dacă au mijloacele pentru aceasta. Cât despre aceia care tăgăduiesc, Allah nu are nevoie de aceste lumi.” [Coran, 3:97]

Un alt exemplu a ușurare a actelor de adorare pe care omul trebuie să le îndeplinească în Islam este acela când oamenii se confruntă cu lipsa alimentelor permise, iar acest lucru îl poate conduce la pierderea vieții, caz în care (și numai în acest caz) îi este permis să consume și produse precum cele care sunt în sânge, porc sau carnea animalelor moarte și să mănânce

atât cât să îl țină în viață. Acest lucru este bazat pe următoarele prescripții din Coranul cel Glorios:

„Ci El v-a oprit vouă doar mortăciunea, sângele, carnea de porc și ceea ce a fost menit altcuiva decât lui Allah. Dar cel care a fost silit, fără să poftască și fără să întrecă măsura, acela nu se încarcă de păcat, căci Allah este Al-Ghafur, Ar-Rahim [Iertător și Îndurător].” [Coran, 2:173]

• Drepturile datorate Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!)

Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) l-a trimis pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) pentru a ghida întreaga omenire, iar celui care crede în el, i se supune și îi acordă drepturile cuvenite, Allah Al-Ahad (Unicul) i-a promis răsplată mare atât în această viață, cât și în Viața de Apoi. Aceste drepturi datorate Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sunt rezumate în următoarea mărturisire, care vine să o completeze pe cea amintită mai sus („Nu există altă divinitate demnă de adorare cu excepția lui Allah): **„Mohammed este Robul și Trimisul lui Allah.”** Această mărturisire include următoarele:

* Credinciosul trebuie să respecte ceea ce Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a cerut și trebuie să facă eforturi deosebite pentru a evita nesupunerea în fața acestuia, după cum Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„... Ceea ce vă dăruiește Trimisul primiți, iar cele de la care vă oprește, de la acelea opriți-vă și fiți cu frică de Allah, căci Allah este aspru la pedeapsă!” [Coran, 59:7]

* Musulmanul trebuie să respecte tradițiile autentice regăsite în Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Nimănui nu îi este permis să modifice, adauge sau să omită vreun aspect din Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„Spune[O, Profetule]: «Dacă Îl iubiți pe Allah, urmați-mă și Allah vă va iubi și vă va ierta păcatele! Allah este Al-Ghafur, Ar-Rahim [Iertător și Îndurător]!»” [Coran, 3:31]

* Credinciosul trebuie să onoreze statutul special și demnitatea ce i-au fost acordate Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) printre ceilalți Profeți (Pacea lui Allah fie asupra lor!). Însă, nimeni nu trebuie să îl adore sau să îl plaseze mai sus decât statutul pe care Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) i l-a oferit. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu mă adulați așa cum creștinii o fac cu fiul Mariei, deoarece nu sunt mai mult decât un rob al lui Allah... așadar numiți-mă Robul lui Allah și Mesagerul Său.” (Bukhari)

De asemenea, el a mai spus:

„O, oameni! Spuneți ce aveți de spus și nu vă lăsați ispitiți de Satana. Sunt Mohammed, Robul și Mesagerul lui Allah. Nu îmi place să mă ridicăți mai sus decât statutul pe care Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) l-a stabilit pentru mine.” (Nasa'i)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„Nu mă lăudați mai mult decât merit. Allah m-a creat ca un rob, numindu-mă drept Profet și Mesager.” (Tabarani)

* Un musulman trebuie să accepte și să fie mulțumit cu orice decizie luată de Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ‘așa după cum Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Însă, nu! [Jur] pe Domnul Tău! Nu vor crede ei [cu adevărat] până ce nu te vor lua pe tine ca judecător pentru cele care se iscă între ei și nu vor mai afla în sufletele lor temere față de ceea ce tu ai hotărât și nu se vor supune cu desăvârșită supunere [hotărârii tale].” [Coran, 4:65]

* Credința în universalitatea Mesajului Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), adus întregii umanități. Islamul nu a fost desemnat numai pentru o anumită categorie de oameni, așa cum a fost în cazul Profeților și Mesagerilor anteriori (Pacea lui Allah fie asupra lor!). Acest lucru rezultă din Coranul cel Glorios:

„Spune: «O, oameni! Eu sunt pentru voi toți Trimisul lui Allah, căruia îi aparține împărăția cerurilor și a Pământului. Nu există altă divinitate în afară de El! El dă viață și El dă moarte. Deci credeți în Allah și în Trimisul Său, Profetul cel neînvățat, care crede în Allah și în cuvintele Sale! Și urmați-l! Poate că veți fi călăuziți!»” [Coran, 7:158]

* Credința că Profetul și Mesagerul lui Allah, Mohammed)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost protejat de Allah Al-'Alaa(Preaînaltul) împotriva oricăror posibile erori umane în ceea ce privește misiunea sa pentru omenire. Aceasta include și credința că Profetul)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! nu a omis și nu a adăugat niciodată nimic Mesajului complet venit de la Allah Al-'Alaa (Preaînaltul). Aceasta se bazează pe ceea ce Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Nu rostește nimic după pofta lui!” [Coran, 53:3]

* Credința că Profetul Mohammed)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! este ultimul Profet și Mesager al lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) trimis omenirii și că niciun alt Profet sau Mesager nu va mai veni după el)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(!. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Sfânt:

„Mohammed nu este tată niciunuia dintre bărbații voștri, ci el este Trimisul lui Allah și încheietorul Profeților, și Allah este Atoateștiutor.” [Coran, 33:40]

Și Mesagerul lui Allah)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! a spus:

„... și nu mai este niciun Profet după mine.” (Bukhari și Muslim)

* Convingerea că îndatoririle religioase și poruncile Divine pe care Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) le-a trimis omenirii sunt complete și că Profetul)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! a transmis Mesajul lui Allah în întregime, și a dat cel mai bun sfat Ummei sale (comunitatea musulmană) și cea mai bună călăuzire tuturor, pentru ca aceștia să facă bine și să evite tot ceea ce este rău. În Coranul cel Nobil găsim:

„...În ziua aceasta, am desăvârșit Religia voastră și am împlinit harul Meu asupra voastră și am încuviințat Islamul ca Religie pentru voi! ...” [Coran, 5:3]

* Convingerea că legile Shari'ei sunt de la Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) și toate actele variate de adorare se bazează și gravitează în jurul Legilor Divine. Acțiunile umane independente nu sunt acceptate, iar Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) știe cel mai bine dacă ele sunt făcute în conformitate cu Legile Divine. În Coranul cel Glorios găsim:

„Acela care dorește o altă religie decât Islamul, nu-i va fi acceptată, și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [Coran, 3:85]

* Un musulman trebuie să ofere salutul corespunzător Profetului și Mesagerului lui Allah)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(!, atunci când numele lui este menționat, ca o formă de respect, așa cum este scris în Coranul cel Glorios:

„Allah și Îngerii Săi se roagă pentru Profet. O, voi cei care credeți, rugați-vă pentru el și salutați-l pe el cu tot respectul.” [Coran, 33:56]

* Un credincios trebuie să îl iubească pe Profetul și Mesagerul lui Allah)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) mai mult decât pe oricine altcineva, pentru că relatările și practicile adevăratei Religii a lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) și multe alte binecuvântări pe care Profetul)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ni le-a adus ca îndrumare «sunt singurul mijloc de mântuire, cu Voia lui Allah Al-'Alaa (Preaînaltul. În Coranul cel Sfânt găsim:

„Spune: «Dacă părinții voștri, fiii voștri, frații voștri, soțiile voastre, clanul vostru, bunurile pe care le-ați dobândit, negoțul de a cărui lăncezire vă temeți și locuințele de care sunteți mulțumiți vă sunt vouă mai scumpe decât Allah, decât Trimisul Său și decât lupta pe calea Lui, atunci așteptați-vă să vină Allah cu porunca Sa!» Iar Allah nu călăuzește neamul de nelegiuți!” [Coran, 9:24]

* Un musulman trebuie să depună toate eforturile posibile și să profite de orice ocazie pentru a face cunoscut, cu înțelepciune și răbdare, Mesajul Profetului)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) .Trebuie să depună eforturi pentru a îi informa pe cei dezinformați «pentru a întări credința celor care o au sau a celor care încă ezită, așa cum Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Cheamă la Calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum este mai frumos! Domnul tău este mai bine știutor al acelora care s-au abătut de la Calea Sa și El este mai bine știutor al celor care sunt bine călăuziți.” [Coran, 16:125]

De asemenea, la baza acestei cerințe se află și relatarea Profetului Mohammed)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(!:

„Transmiteți, în numele meu, chiar și un verset.” (Bukhari și Tirmidhi)

• Drepturile datorate celorlalți Profeti și Mesageri (Pacea lui Allah fie asupra lor!)

Credința unui musulman nu este completă dacă nu declară credința în adevărul tuturor Profeților și Mesagerilor (Pacea lui Allah fie asupra lor!) care au fost trimiși pentru anumite comunități de oameni și într-un anumit timp, întrucât Mesajul Islamului este universal și pentru toate timpurile și locurile, rămânând intact până în Ziua Judecății. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea și dreptcredincioșii. Fiecare [dintre ei] a crezut în Allah, în Îngerii Lui, în Scripturile Lui și în Trimișii Lui. [Și ei zic]: «Noi nu facem nicio deosebire între vreunul dintre Trimișii Săi.» Și ei au zis: «Noi auzim și ne supunem! Iertarea Ta [o implorăm], Doamne, și la Tine este întoarcerea!»” [Coran, 2:285]

Musulmanilor li se cere să transmită Mesajul Islamului și altora, însă trebuie să țină cont de faptul că niciodată nu poate să îi forțeze în vreun fel pe ceilalți pentru a accepta Islamul, după cum Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Gloriosul Coran:

„Nu este silire la credință!...” [Coran, 2:256]

• Drepturile părinților

Dreptul părinților include respectul, dragostea și ascultarea. Această ascultare este condiționată în tot ceea ce nu contrazice ascultarea poruncilor lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) și a Mesagerului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). Ea implică grija și bunătatea față de ambii părinți, precum și furnizarea necesităților pentru cei în vârstă. Umilința și respectul față de ambii părinți este în mod egal este o obligație și orice aroganță sau obrăzbie este interzisă. Răbdarea și perseverența sunt necesare atunci când îi servim pe părinți, indiferent care sunt circumstanțele. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Nobil:

„Și Domnul tău a orânduit să nu-L adorați decât pe El și să vă purtați frumos cu părinții voștri, iar dacă bătrânețile îi ajung pe unul dintre ei sau pe amândoi lângă tine, nu le ziceți lor «Of!» și nu-i certa pe ei, ci spune-le lor vorbe cuviincioase.” [Coran, 17:23]

Profetul Mohammed)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! ne-a sfătuit:

„Mulțumirea lui Allah față de un credincios este bazată pe mulțumirea părinților săi. Mânia lui Allah față de un credincios este bazată pe mânierea părinților săi.” (Tirmidhi)

Ambii părinți au acest drept, chiar dacă nu sunt musulmani, atâta timp cât ei nu îi cer copilului lor să facă un act de nesupunere față de Allah Al-'Alaa (Preaînaltul). **Asma**, fiica lui Abu Bakr (Allah să fie mulțumit de ei!), a spus:

„Mama mea a venit să mă viziteze și nu era musulmană. L-am întrebat pe Profet)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! cum să mă comport cu ea (în timp

ce ea mă vizita) și am spus: «Mama este dornică să mă viziteze. Să fiu amabilă (în timp ce îi sunt gazdă) cu ea sau nu?» El a răspuns: **«Da, fii foarte amabilă.»** (Muslim)

Mama trebuie să aibă prioritate în ceea ce privește blândețea, simpatia, sentimentele bune, dragostea și afecțiunea, după cum Profetul lui Allah)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! a spus:

„Un om a venit la Profetul lui Allah)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! și l-a întrebat: «Profet al lui Allah, cine este persoana care merită cea mai mare grijă din partea mea?» El,)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! a răspuns: «Mama ta.» Omul a întrebat: «Care este următoarea persoană care merită grija mea?» El,)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! a răspuns: «Mama ta.» Omul a întrebat din nou: «Și următoarea persoană?» El,)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! a răspuns: «Mama ta.» Omul a întrebat: «Și apoi?» Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «Tatăl tău.»

Într-o altă versiune se termină cu:

„...tatăl tău, apoi rudele tale cele mai apropiate.” (Bukhari și Muslim)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), prin repetarea de trei ori a cuvântului „mama”, a arătat dragostea și atașamentul ce trebuie arătate acesteia, datorită faptului că mama suferă mai mult în timpul sarcinii, nașterii și creșterii copiilor ei. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Nobilul Coran:

„Noi i-am poruncit omului să le arate bunătate părinților săi. Mama sa l-a purtat cu dureri și l-a născut cu dureri...” [Coran, 46:15]

Aceasta însă nu micșorează în niciun fel drepturile tatălui, pentru că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Niciun fiu nu poate răscumpăra bunătatea arătată de tatăl său, numai dacă îi găsește un sclav, îl cumpără și îl eliberează (pe tată de poveri).” (Bukhari)

● Drepturile soțului

Un soț are dreptul de a avea ultimul cuvânt în ceea ce privește întreținerea casei, din moment ce el este responsabil pentru familie și pentru toate aspectele legate de întreținerea lor. Conducerea lui trebuie să fie dreaptă, cu răbdare și înțelepciune. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Sfânt:

„Bărbații sunt protectori ai femeilor, datorită calităților deosebite cu care i-a dăruit Allah și datorită cheltuielilor pe care le fac din bunurile lor...” [Coran, 4:34]

Printre multe altele, un motiv pentru acest grad de responsabilitate este că bărbatul este în general mai puternic fizic și mai stabil emoțional, în timp ce femeile sunt în general mai slabe și mai sensibile, trăsături primite de la Creatorul lor, pentru a servi rolurile lor complementare în viață și în familie. O soție trebuie să fie supusă soțului ei, atâta timp cât aceasta nu implică niciun act de nesupunere față de Allah Al-'Alaa (Preaînaltul). **Aishah**

(Allah să fie mulțumit de ea!) l-a întrebat pe Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Cine are cel mai mare drept asupra unei femei?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «**Soțul femeii.**» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost întrebat: «Cine are cel mai mare drept asupra unui bărbat?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: «**Mama lui.**»” (Hakim)

Soția nu trebuie să îi ceară soțului ei lucruri pe care el nu le poate oferi, pentru că nu are posibilitatea financiară sau pentru că este mai mult decât capacitatea lui. Ea trebuie să aibă grijă de copii și de onoarea soțului ei prin protejarea ei și a castității sale. Ea trebuie să fie păzitoarea de încredere a averii lui. Nu trebuie să plece din casă fără aprobarea și cunoștința soțului ei, nici să permită intrarea în casă a persoanelor care nu sunt plăcute soțului. Toate acestea sunt menite a proteja onoarea și liniștea familiei, după cum Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cea mai bună dintre femei este aceea la care, dacă privești, ești mulțumit de ea, dacă îi spui să facă un lucru (oricare din cele permise), te va asculta, și în lipsa ta are grijă de averea și familia ta.” (Ibn Majah)

● Drepturile soției

Drepturile soției sunt multe și pot fi rezumate după cum urmează:

Zestrea: O soție are dreptul de a primi zestre de la soțul ei, iar aceasta trebuie specificată în contractul de căsătorie, altfel, acesta este nul. Zestrea trebuie oferită, dar, după încheierea contractului de căsătorie, ea poate renunța la dreptul ei, așa cum este scris în Nobilul Coran:

„Și oferiți femeilor zestrea¹¹ de bună-voie, iar dacă ele se lipsesc - nesilite - de ceva, atunci voi cheltuiți-o după cum doriți, cu plăcere!” [Coran, 4:4]

Suportul financiar: Soțul trebuie să asigure, conform posibilităților sale financiare, toate nevoile de bază ale soției, copiilor și casei. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune:

„Cel care este înstărit să cheltuiască după averea sa, iar cel a cărui înzestrare este măsurată să cheltuiască din ceea ce i-a dat Allah. Allah nu silește pe nimeni decât după cum El i-a dat. Și Allah va face să vină după strâmtorare belșug.” [Coran, 65:7]

Pentru a încuraja generozitatea față de soții, Islamul a considerat acest suport financiar ca fiind un act de caritate, care are o mare răsplată de la Allah Al-'Alaa (Preaînaltul). Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus lui Sa'ad ibn abu Waqas (Allah să fie mulțumit de el!):

¹¹ Cuvântul „zestre” nu are aceeași semnificație din limba română. Prin acesta, se traduce cuvântul arab „mahr”, reprezentând darul pe care mirele i-l face soției la căsătorie, constând într-o sumă de bani sau bunuri care aparțin exclusiv femeii (care are personalitate juridică deplină), iar asupra lor nici soțul, nici părinții nu au niciun drept

„Niciodată să nu faci o cheltuială pentru familia ta căutând prin aceasta răsplata de la Allah, căci vei fi răsplătit chiar și pentru o îmbucătură de hrană pe care o pui în gura soției tale.” (Bukhari)

Soția are dreptul de a lua o sumă rezonabilă din averea soțului ei pentru ea și pentru copiii ei fără știrea soțului dacă el este zgârcit cu ei, conform hadith-ului în care **Hind bint Utbah** (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„Mesager al lui Allah, într-adevăr Abu Sufiyan este zgârcit și nu îmi dă suficient pentru mine și copilul meu decât dacă eu iau din ceea ce are fără ca el să știe.» Atunci Profetul)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! a spus: «Ia atât cât îți trebuie ție și băiatului tău.»” (Bukhari)

Compania soțului și relația intimă: Unul dintre cele mai importante drepturi ale soției este ca soțul să îi îndeplinească nevoile fizice și să îi ofere un timp suficient petrecut cu el. Acest drept al soției trebuie respectat în totalitate, deoarece o soție are nevoie de un soț afectuos, care să aibă grijă de ea și care să îi îndeplinească nevoile de bază. **Jabir** (Allah să fie mulțumit de el!) a relatat că Profetul)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! i-a spus:

„Te-ai căsătorit Jabir?» Am spus: «Da.» El a spus: «Te-ai căsătorit cu o virgină, sau cu o femeie căsătorită anterior?» Am spus: «O femeie căsătorită anterior.» El a spus: «De ce nu te-ai căsătorit cu o virgină pentru a te putea juca cu ea și ca ea să se joace cu tine și pentru a o face să râdă și ea să te facă să râzi?»” (Bukhari)

Protejarea tuturor secretelor soției: Soțul nu trebuie să divulge deficiențele sau lipsurile soției sale, și să păstreze tot ceea ce vede și aude de la soția lui ca pe un secret care nu trebuie dezvăluit niciodată. Relația intimă dintre soți în Islam este prețuită și protejată. Relațiile conjugale sunt sacre conform Islamului, așa cum știm și de la Profetul Mohammed)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(!:

„Cu adevărat, cel mai rău om în fața lui Allah, în Ziua Judecății, este acela care se apropie de soția sa în intimitate, ea îi răspunde prin afecțiune, iar el, apoi, dezvăluie secretele ei.” (Muslim)

Egalitatea și dreptatea: Bărbatul care are mai multe soții trebuie să ofere în mod egal soțiilor sale locuință, îmbrăcăminte și toate lucrurile necesare unui trai decent. El trebuie să petreacă un timp egal cu fiecare dintre ele. Orice nedreptate este strict interzisă, așa cum a spus Profetul Mohammed)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(!:

„Cel care are două soții și nu le tratează în mod egal va apărea în Ziua Judecății cu o parte atârnată.” (Nasa'i)

Blândețea: Soțul trebuie își extindă bunătatea asupra soției și familiei. El trebuie să demonstreze grijă, blândețe și să rezolve problemele în limita mijloacelor sale, iertând deficiențele și lipsurile soției sale căutând plăcerea lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul), atât în această lume, cât și în Viața de Apoi. El trebuie să se consulte cu soția sa cu privire la nevoile și planurile de viitor. El trebuie să asigure și să îi ofere familiei sale toate mijloacele pentru un

traie liniștit în casă și în afara ei. Profetul Mohammed)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Credincioșii care au credința cea mai completă sunt cei care au caracterul cel mai bun, și cel mai bun dintre voi sunt cei care sunt cei mai buni cu soțiile lor.” (Tirmidhi)

Protejarea și protecția: Un soț nu trebuie să își pună soția sau membrii familiei în nicio situație incomodă sau într-un mediu dăunător. Aceasta se bazează pe versetul:

„O, voi cei care credeți! Păziți-vă pe voi înșivă și familiile voastre de un Foc ale cărui vreascuri sunt oamenii și pietrele și peste care sunt Îngeri neînduplecați și aspri, care nu se răzvrătesc împotriva lui Allah în ceea ce le poruncește și care fac ceea ce li se poruncește. ” [Coran, 66:6]

El trebuie să protejeze averea și proprietatea soției și nu trebuie să folosească nimic din fondurile ei personale sau din ceea ce se găsește în posesia ei, fără consimțământul acesteia. Nu trebuie să facă nicio tranzacție cu ceea ce îi aparține soției, fără ca ea să fie de acord.

• Drepturile copiilor

Drepturile copiilor sunt numeroase, începând cu acela de a i se oferi un nume onorabil. Profetul)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! a spus:

„Într-adevăr, în Ziua Judecății veți fi chemați după numele vostru și al taților voștri, așa ca dați-vă nume bune.” (Abu Dawud)

Drepturile lor includ asigurarea celor necesare traiului, cum ar fi o locuință (pe care părinții și-o pot permite), hrană, educație benefică și corespunzătoare. Părinții trebuie să îi învețe comportamentul moral bun și să îi protejeze împotriva obiceiurilor nocive, cum ar fi minciuna, înșelătoria, egoismul etc. Profetul)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! a spus:

„Fiecare dintre voi este un păstor și este responsabil pentru ceea ce este în grija lui.” (Bukhari și Muslim)

Copiii au dreptul de a primi un tratament egal, fără a fi făcute diferențe între ei în ceea ce privește bunătața, cadourile, banii, moștenirile etc. Un tratament nedrept între copii poate conduce la rezultate neplăcute în comportamentul lor față de ambii părinți sau față de frați. Nu'man bint Bashir (Allah să fie mulțumit de ea!) a spus:

„Tatăl meu mi-a oferit un cadou din averea sa și mama mea, Umrah bint Rawah a spus: «Nu voi fi de acord cu aceasta, până când Mesagerul lui Allah)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! nu este martor.» Tatăl meu a mers și l-a rugat să fie martor la cadoul meu. Mesagerul lui Allah)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! a întrebat: «Ai oferit tuturor copiilor tăi la fel?» Omul a răspuns: «Nu.» Profetul)Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa(! i-a spus : «Fii cu teamă de Allah

și drept în relațiile cu copii tăi.» Atunci tatăl meu s-a întors și a pus acel cadou înapoi.” (Muslim)

● Drepturile rudelor

Rudele au anumite drepturi și necesită o atenție deosebită și suport. Un musulman bogat este obligat să își ajute rudele, prioritate având cele mai apropiate și apoi în ordinea relațiilor de rudenie. Un musulman își ajută familia și rudele atunci când este nevoie și împărtășește grijile cu acestea. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune:

„O, voi, oameni! Fiți cu frică de Domnul vostru care v-a făcut dintr-o singură ființă și a făcut din aceasta și pe perechea ei și care a răspândit din cele două [ființe] mulți bărbați și femei! Fiți cu frică de Allah în numele căruia vă conjurați [unii pe alții] și [fiți cu frică de ruperea] legăturilor de rudenie, căci Allah este Ar-Raqib [Veghetor peste voi]!” [Coran, 4:1]

Islamul încurajează musulmanii să fie buni cu rudele, chiar dacă acestea nu fac la fel, și le cere să continue relațiile cu ei, chiar dacă ei nu mențin aceste relații. A fi împotriva rudelor și a membrilor familiei este un păcat major în Islam, după cum spune și următorul verset:

„Și dacă vă întoarceți voi, nu s-ar putea să semănați voi stricăciune pe Pământ și să rupeți legăturile voastre de rudenie? ~ Aceștia sunt cei pe care i-a blestemat Allah și i-a făcut pe ei surzi și le-a orbit vederile lor.” [Coran, 47:22-23]

Câteva lucruri despre drepturile și îndatoririle sociale

1. Drepturile conducătorului față de cei conduși
2. Drepturile oamenilor asigurate de statul Islamic
3. Drepturile vecinilor
4. Drepturile prietenilor
5. Drepturile musafirilor
6. Drepturile săracilor și nevoiașilor
7. Drepturile angajaților
8. Drepturile angajatorului
9. Drepturile celorlalte creaturi și a mediului înconjurător
10. Alte drepturi

Islamul îi cere credinciosului să împărtășească interesele și cunoștințele avute cu frații și surorile sale aflați în întreaga lume și să îi ajute în funcție de posibilitățile sale. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Relația dintre un musulman și fratele său musulman este asemeni cărămizilor unei clădiri: fiecare o întărește pe cealaltă.» Spunând aceasta, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și-a împreunat degetele.” (Bukhari și Muslim)

Islamul îi învață pe credincioși să îi respecte pe frații lor musulmani și să evite orice fel de suspiciuni. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Feriți-vă de suspiciuni, pentru că vorbele pline de suspiciune reprezintă cea mai mare minciună. Nu căutați greșeli, nu vă pândeți unii pe alții, nu vă luați la întrecere unii cu alții, nu vă urâți unii pe alții, nu vă întoarceți spatele unii altora. O, robi ai lui Allah, fiți frați! Nu vă invidiați unii pe alții, nu oferiți unul mai mult decât altul (pentru a ridica prețurile), nu vă urâți unul pe altul, nu vă întoarceți spatele unul altuia, nu începeți negocieri, când alții le-au început mai înainte. O, robi ai lui Allah, fiți frați! Un musulman este fratele unui musulman. El nu-l asuprește, nu-l umilește și nu-l disprețuiește. Evlavia se află aici. – și spunând asta, a arătat spre pieptul (inima) său, de trei ori.” (Bukhari și Muslim)

Trimisul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mai spus:

„Niciunul dintre voi nu crede cu adevărat, până nu iubește pentru fratele său ce iubește pentru el.” (Bukhari și Muslim)

Drepturile publice, care sunt comune tuturor musulmanilor din societatea Islamică, sunt următoarele:

1. Drepturile conducătorului față de cei conduși

Acest drept este bazat pe versetul din Coranul cel Nobil:

„O, voi cei care credeți! Fiți cu supunere față de Allah și fiți cu supunere [ascultare] față de Trimisul Său și față de diriguitorii voștri!” [Coran, 4:59]

Un musulman trebuie să acorde o atenție deosebită următoarelor lucruri:

- Supunerea față de conducător în ceea ce nu este interzis. Acest lucru se bazează pe cele spuse de Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Ascultați și supuneți-vă chiar și unui sclav din Etiopia care a fost numit (drept conducător), atâta timp cât acțiunile sale sunt conform Cărții lui Allah.” (Muslim)

- Supunerea față de un conducător musulman care acționează în conformitate cu Cartea Divină a lui Allah, iar aceasta este o dovadă a supunerii față de Allah Al-'Alaa (Preaînaltul). Orice act de nesupunere față de poruncile conducătorului care acționează conform Cărții lui Allah, în realitate un act de nesupunere față de Allah Al-'Aziz (Atotputernicul).

- Un conducător musulman trebuie să ofere sfaturi sincere, benefice, pentru comunitate și întreaga națiune. Unui conducător musulman trebuie să i se amintească de

îndatoririle sale și să îi îndemnat să rămână credincios angajamentului său. Aceasta este bazat pe următorul verset din Coranul Cel Nobil:

„Și spuneți-i lui vorbe blânde! Poate că el își va aduce aminte sau se va teme!”

[Coran, 20:44]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Islamul este *Nasiha*¹²» Companionii au întrebat: «O Profet al lui Allah! Pentru cine?» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Pentru Allah, pentru Cartea Sa, pentru Profetul Său, pentru conducătorii musulmani și pentru comunitatea musulmană, în general.»** (Muslim)

Cei care îl urmează pe conducătorul musulman trebuie să îl sprijine pe timp de criză, să se conformeze liderului lor, să nu îl părăsească sau să provoace oamenii împotriva lui pentru a îi aduce necazuri. Acest lucru se bazează pe spusele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Dacă aveți un conducător, atunci trebuie să îl ucideți pe cel care vrea să distrugă solidaritatea și unitatea voastră.” (Muslim)

2. Drepturile oamenilor în statul Islamic

Musulmanii din statul Islamic au anumite drepturi, care se pot rezuma în felul următor:

Dreptatea absolută: Aceasta implică faptul ca fiecărei persoane să i se ofere un tratament egal în societatea Islamică. Oamenii au anumite drepturi care trebuie să li se asigure. Toate persoanele fizice care sunt solicitate să facă anumite sarcini, trebuie să fie tratate corect și fără orice prejudecată. De asemenea, responsabilitățile trebuie să fie împărțite în mod egal între indivizi. Nicio persoană, clasă socială sau categorie de oameni nu trebuie să se bucure de nicio prioritate sau preferențialitate în fața altora. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune:

„O, voi cei care credeți! Fiți făptuitori neclintii ai dreptății, martori înaintea lui Allah, chiar împotriva voastră, împotriva părinților și rudelor voastre – fie bogat sau sărac – căci Allah cunoaște cel mai bine ce este spre binele lor! Nu urmați poftelor, ca să nu vă abateți [de la dreptate]! Iar dacă voi faceți o mărturie mincinoasă sau vă sustrageți, [să știți că] Allah este Al-Khabir [Bineștiutor a ceea ce faceți]!” [Coran, 4:135]

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel mai iubit de Allah în Ziua Judecății și cel mai aproape de El este un conducător drept. Și cel mai urât de Allah și cel mai departe de El în Ziua Judecății este un conducător tiran și nedrept.” (Tirmidhi)

¹² *Nasiha*, în limba arabă, are două sensuri: 1. de îndrumare, sfat; 2. lucru pur, care nu poate fi schimbat, care nu poate fi falsificat

Consultarea: Oamenii au dreptul să fie consultați cu privire la problemele economice și sociale. Acest proces de consultare trebuie să fie făcut într-o manieră naturală, tuturor oferindu-li-se posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere și ideile cu privire la aspectele legate de comunitate și societate, iar acestea ar trebui acceptate dacă servesc interesului public. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune:

„Și datorită îndurării lui Allah, tu, [Mohammed], ai fost așa de blând cu ei! Iar de ai fi fost fără blândețe și aspru la inimă, ei ar fi fugit din preajma ta. Deci, iartă-le lor și roagă-te [lui Allah] pentru iertarea lor! Sfătuiește-te cu ei asupra treburilor, dar, odată ce ai luat o hotărâre, încrede-te în Allah! ...” [Coran, 3:159]

În mai multe rânduri, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a urmat sfatul companionilor săi (Allah să fie mulțumit de ei!). În timpul Bătăliei de la Badr, unul dintre companionii (Allah să fie mulțumit de el!) i-a sugerat să schimbe locul taberei musulmanilor, întrebându-l pe Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în timpul luptei:

*„Profet al lui Allah! Acesta este locul în care Allah ți-a poruncit să așezi tabăra, nu avem un alt loc să ne mutăm sau aceasta este o tactică de război și urmăm un plan?» Atunci Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns imediat: «Nu, mai degrabă este strategia mea de război.» Cel care a pus întrebarea, a sugerat: «O, Profet al lui Allah! Aceasta nu este cea mai bună alegere pentru a așeza tabăra. Haide să căutăm cea mai apropiată rezervă de apă a dușmanilor noștri și să așezăm acolo tabăra. Apoi, ar trebui să îngropăm toate celelalte surse de apă și să construim un bazin de apă în partea noastră. Atunci când vom începe lupta, noi vom avea acces la apă, dar inamicii noștri nu. Astfel, noi vom putea să bem și să folosim apa, în timp ce ei nu.» Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Cu siguranță, ai dat cel mai bun sfat.»**”¹³*

Guvernarea Islamică: Baza legilor Islamice și legale este Shari'ah, Legislația Islamică. Constituția unui stat musulman trebuie să se bazeze pe Coran și Sunnah, cu care trebuie să fie în acord. Nu mai este loc pentru opinii personale atunci când există un text autentificat. Legile Islamice sunt un sistem complex de jurisprudență, incluzând legile familiei, penale, naționale și internaționale, care îndeplinesc toate cerințele omului la modul cel mai înalt, deoarece sunt bazate pe Revelația trimisă de Allah Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), pentru îndrumarea omenirii.

Politica ușilor deschise: Un conducător musulman trebuie să fie apropiat poporul său și să nu desemneze persoane pentru mijlocire care sunt parțiale, permițând unor oameni să intre la conducător, iar altora nu. Acest lucru se bazează pe cuvintele Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Oricui este însărcinat cu conducerea afacerilor unor musulmani și se ascunde de aceștia sau nu răspunde nevoilor lor, Allah nu îi va răspunde Rugăciunilor în Ziua Judecății, făcându-l să sufere din cauza greutăților și nevoilor sale.” (Abu Dawud)

¹³ Ibn Hisham – *Biografia Profetului*

Mila față de oameni: Un conducător musulman trebuie să fie blând și milos cu oamenii și să nu îi solicite peste puterile lor. El trebuie să faciliteze poporului său toate mijloacele pentru ca acesta să poată supraviețui în cel mai bun mod posibil. Un guvernator musulman trebuie să trateze un bătrân ca pe un tată, un tânăr ca pe un fiu și o persoană de vârstă egală ca pe un frate. Astfel, el trebuie să aibă respect față de bătrâni, să fie blând și milos cu tinerii și grijuliu cu persoanele din grupul celor de vârstă sa. Coranul cel Glorios ne arată caracteristicile Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care a fost primul lider al comunității musulmane:

„A venit la voi un Trimis chiar dintre voi, căruia îi sunt grele necazurile ce vă lovesc, care este plin de grijă pentru voi, iar cu dreptcredincioșii este el milostiv și îndurător.” [Coran, 9:128]

De asemenea, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah va fi Milostiv (și Bun) cu cei care sunt milostivi (și buni unii cu alții). Fiți milostivi pe Pământ și Allah va fi Milostiv cu voi.” (Abu Dawud și Tirmidhi)

De asemenea, **Omar ibn Al-Khattab** (Allah să fie mulțumit de el!), al doilea calif al Islamului, a fost atât de îngrijorat de responsabilitatea sa în fața lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) încât a spus:

„Pe Allah, dacă o femelă de catâr ar fi împiedicată în Irak, mi-ar fi teamă că voi fi întrebat despre ea de către Allah (în Ziua Judecății), când mi se va spune: «Omar, de ce nu ai dezlegat femela de catâr?»”

3. Drepturile vecinilor

Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) a poruncit în Coranul cel Nobil:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat și cu vecinul străin, cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu cei stăpâniți de mâinile voastre drepte, căci Allah nu-i iubește pe cel trufaș și pe cel lăudăros!” [Coran, 4:36]

Islamul clasifică vecinii în trei categorii:

Un vecin care îți este rudă. Acest tip de vecin are 3 drepturi: dreptul rudei, dreptul vecinului și dreptul musulmanului.

Un vecin musulman, care are două drepturi: dreptul vecinului și dreptul musulmanului.

Un vecin nemusulman – are dreptul vecinului.

Abdullah ibn Omar (Allah să fie mulțumit de el!) a venit și a văzut că membrii familiei sale au sacrificat o oaie. Atunci, el a întrebat:

„Ai oferit cadou și vecinului nostru evreu din carnea de oaie? Pentru că l-am auzit pe Profetul nostru (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) spunând: «Îngerul Gavriil a

continuat să mă sfătuiască să fiu bun cu vecinii până când am crezut că le va da o parte din moștenire.»” (Tirmidhi)

A cauza inconveniente unui vecin contravine Islamului, deoarece Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Pe Allah, nu este credincios, nu este credincios, nu este credincios!» A fost întrebat: «Cine, Mesager al lui Allah?» El a răspuns: **«Acela al cărui vecin nu este în siguranță din cauza sa.»” (Bukhari)**

Este relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a arătat care sunt drepturile unui vecin:

„Știți care sunt drepturile unui vecin? Ele sunt următoarele: dacă vă cere ajutor, acordați-i-l. Dacă vă cere un împrumut, împrumutați-l (dacă aveți). Dacă vecinul vostru sărăcește, atunci ajutați-l financiar și ușurați-i sărăcia, dacă puteți. Dacă vecinul vostru se îmbolnăvește, atunci vizitați-l (pentru a îi vedea starea de sănătate). Dacă vecinul vostru este fericit pentru ceva anume, atunci felicitați-l. Dacă vecinul vostru suferă o pierdere, oferiți-i condoleanțe. Dacă vecinul vostru moare, atunci mergeți la funeraliile lui (dacă puteți). Nu ridicați clădirea voastră deasupra clădirii lui ca el să nu mai aibă, astfel, lumina Soarelui sau adierea vântului. Nu vă deranjați vecinul cu mirosul mâncării voastre, decât dacă intenționați să îi dați și lui (din mâncarea gătită).” (Tabarani)

Este recomandat un comportament frumos față de vecin, chiar dacă acesta vă provoacă un rău. Un bărbat s-a plâns lui **Abdullah ibn Abbas** (Allah să fie mulțumit de el!):

„Vecinul meu îmi face rău și mă blesteamă!» Atunci el i-a răspuns: «El nu îl ascultă pe Allah în relația cu tine, așa că mergi și ascultă-L pe Allah în relația cu el.»”

4. Drepturile prietenilor

Conform Islamului, prietenii se bucură de anumite drepturi. Acest lucru se bazează pe sfaturile Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Cel mai bun însoțitor în fața lui Allah este acela care este cel mai bun cu însoțitorii săi, iar cel mai bun vecin în fața lui Allah este acela care este cel mai bun cu vecinii săi.” (Tirmidhi și Ibn Khuzaimah)

5. Drepturile musafirilor

În Islam, o gazdă trebuie să își onoreze oaspeții, așa cum Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a spus:

„Oricine crede în Allah și în Ziua de Apoi, își va onora vecinul. Iar oricine crede în Allah și în Ziua de Apoi își va onora oaspetele conform drepturilor sale.» Omul a întrebat: «Și care sunt drepturile sale, Mesager al lui Allah?» El a răspuns: **«O zi și o noapte**

de găzduire, ca și ospitaliere pentru trei zile și orice este mai mult decât atât, devine caritate pentru gazdă. Iar oricine crede în Allah și în Ziua de Apoi, va vorbi frumos sau va păstra tăcerea.» (Bukhari)

Manierele cu privire la onorarea musafirului includ și primirea călduroasă, cu o față zâmbitoare. În mod similar, este obligatoriu pentru oaspete să fie atent la condițiile de existență ale gazdei, pe care nu trebuie să o îngreuneze, după cum a spus Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Nu îi este permis unui musulman să stea cu fratele său până când îl face să păcătuiască.» Oamenii au întrebat: «Mesager al lui Allah, și cum îl face să păcătuiască?» El a răspuns: **«Rămâne cu el până când nu mai are ce să îi ofere.» (Muslim)**

6. Drepturile săracilor și nevoiașilor

Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) îi laudă pe cei care cheltuiesc pe Calea Sa pentru a îi ajuta pe cei săraci și nevoiași. Acest lucru este bazat pe versetul:

„Din a căror avere este un drept hotărât, ~ Pentru cerșetor și pentru cel lipsit.” [Coran, 70:24-25]

De fapt, Islamul privește oferirea de caritate săracilor și nevoiașilor ca fiind una dintre cele mai bune fapte. Mai mult, îi avertizează pe cei care își ascund economiile și averile pentru a nu cheltui pe Calea lui Allah Al-Hamdi (Călăuzitorul), care spune în Coranul cel Nobil:

„Cuvioșia nu stă în a vă întoarce fețele spre Răsărit sau spre Apus, ci cuvioșia este a crede în Allah și în Ziua de Apoi, în Îngeri, în Carte și în Profeti, a da din avere – în pofida iubirii pentru ea – rudelor, orfanilor, sărmanilor, călătorului, cerșetorului și pentru răscumpărarea robilor ...” [Coran, 2:177]

Celor care își țin averile fără a oferi drepturile săracilor și nevoiașilor așa cum a poruncit Allah Al-'Aziz (Atotputernicul), le este promisă pedeapsă dureroasă de la Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) în Ziua de Apoi. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Sfânt:

„... Iar acelora care strâng aur și argint și nu le cheltuiesc pe Calea lui Allah vestește-le osândă dureroasă.” [Coran, 9:34]

Din acest motiv, a fost prescrisă Dania (Az-Zakat), care este unul dintre stâlpii Islamului. Dania reprezintă un procent dinainte stabilit (de 2,5%) din averea strânsă pe parcursul unui an de zile. Musulmanii dau de bunăvoie această sumă pentru a se supune poruncii lui Allah Al-'Alaa (Preaînaltul). Ei plătesc această sumă săracilor și nevoiașilor.

Dania este obligatorie pentru cei care posedă suma corespunzătoare stabilită pentru aceasta. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Nobil:

„Și nu li s-a poruncit decât să-L adore pe Allah, cu credință curată și statornică în Religia Lui, să împlinească Rugăciunea [*As-Salat*] și să achite Dania [*Az-Zakat*]. Și aceasta este credința [comunității] celei drepte” [Coran, 98:5]

Dania are următoarele principii și condiții:

1. Persoana care plătește Dania trebuie să dețină *nissab* (suma corespunzătoare prevăzută de Shari'ah).

2. Persoana trebuie să dețină această sumă pe parcursul unui an întreg. Dacă perioada este mai mică de un an, atunci Dania nu este cerută.

Islamul definește anumite categorii de oameni care au dreptul să primească Dania. Acest lucru se bazează pe versetul:

„Milosteniile [din Dania] sunt numai pentru săraci, pentru sărmani, pentru cei care ostensesc pentru ele, pentru cei ale căror inimi se adună [întru credință], pentru eliberarea sclavilor, pentru cei îndatorați greu, pentru Calea lui Allah și pentru călătorul aflat pe drum. [Aceasta este] poruncă de la Allah, iar Allah este Al-'Alim, Al-Hakim- [Atoateștiutor și Înțelept].” [Coran, 9:60]

Islamul impune Dania cu scopul de a smulge sărăcia din societatea Islamică, pentru a trata problemele din urma sărăciei, cum ar fi: furtul, crima, atacul persoanelor și luarea proprietăților fără drept. În plus, Dania reînvie bunăstarea socială și sprijinul reciproc între membrii societății Islamice. Mai mult, Dania este folosită pentru a îndeplini nevoile săracilor, nevoiașilor, plata datoriilor celor care s-au împrumutat și nu își pot plăti datoriile din motive întemeiate și legitime. Mai mult decât atât, plata Daniei purifică inima, sufletul și de asemenea, averea. Cel care deține o avere nu va deveni egoist și lacom atunci când își plătește Dania cu inima curată. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Nobil:

„Iar aceia ale căror suflete vor fi ferite de zgârcenie, aceia sunt cei care vor izbândi.” [Coran, 64:16]

Dania purifică inimile celor care sunt mai puțin înstăriți pentru că vor avea mai puțină ură, gelozie și amărăciune împotriva clasei bogate și oamenilor din societate, pentru că aceștia, plătesc întocmai drepturile și taxele fraților lor mai săraci.

Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) îi avertizează pe cei care refuză să plătească Dania, cu o pedeapsă severă:

„Să nu creadă aceia care sunt zgârciți cu ceea ce Allah le-a dăruit din harul Său că aceasta este spre binele lor! Dimpotrivă, aceasta este spre răul lor, căci cele cu care au fost zgârciți li se vor încolăci [în jurul gâturilor] în Ziua de Apoi. A lui Allah este moștenirea cerurilor și a Pământului și Allah este Al-Khabir [Bineștiutor] al celor pe care le împliniți.” [Coran, 3:180]

7. Drepturile angajaților

Islamul a definit un set de reguli cu privire la muncă și forțele de muncă. În conformitate cu învățăturile Islamice, un angajator trebuie să stabilească o relație dreaptă și cordială cu angajații. Această relație trebuie să fie bazată pe egalitate, bunăvoință și fraternitate în Islam. Acest lucru se bazează pe hadith-ul Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), care a spus:

„Muncitorii și sclavii tăi sunt frații tăi pe care Allah i-a pus sub comanda ta. Oricine are pe cineva sub comanda sa, trebuie să îl hrănească din ceea ce el mănâncă, să îl îmbrace cu ceea ce el se îmbracă și nu trebuie să îi impună mai mult decât capacitatea sa. Dar dacă îi împovărezi, ajută-i.” (Bukhari)

Mai mult, Islamul susține onoarea și demnitatea angajaților. Este relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel mai bun venit este cel obținut prin muncă cinstită.” (Ahmad)

Mai mult decât atât, Islamul impune ca un angajator să declare salariul angajatului, înainte ca acesta să înceapă lucrul.

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a asigurat drepturile angajatului și salariul pe care acesta îl va primi. Este relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„În Ziua de Apoi, sunt adversarul a trei persoane: cel care a dat în numele meu și apoi a trădat, cel care a înrobii un om liber și a cheltuit prețul său și cel care a angajat un om, dar nu i-a oferit salariul pe care îl merita.” (Baihaqi)

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a cerut angajatorului să își plătească salariatul înainte ca sudoarea sa să se usuce. (conform unui hadith de Ibn Majah)

8. Drepturile angajatorului

În mod egal, Islamul îi cere angajatului să mențină relații bune cu angajatorul său și să își îndeplinească datoriile față de angajator cu cele mai bune abilități ale sale. Angajații nu trebuie să își neglijeze munca sa. Este relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Lui Allah Îi place ca un angajat să fie perfect în munca sa.” (Baihaqi)

În scopul de a încuraja sinceritatea în muncă și pentru a proteja demnitatea persoanei, Islamul a făcut ca salariul unui angajat să fie cel mai bun câștig al său, dacă este sincer în munca sa. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cel mai bun câștig este cel câștigat cu podul palmei, cu sinceritate.” (Ahmad)

9. Drepturile celorlalte creaturi și a mediului înconjurător

Toate animalele de companie trebuie să fie bine hrănite, tratate frumos și cu blândețe. Este relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„O femeie a intrat în Iad din cauza unei pisici pe care ea a ținut-o încuiată până când aceasta a murit. Femeia nu a hrănit pisica, nu i-a dat apă să bea și nici nu a lăsat-o să meargă pentru a mânca insectele de pe pământ.” (Bukhari și Muslim)

Animalele nu trebuie să fie supra încărcate cu marfă (pe spatele lor) în așa fel încât ele să nu poată suporta greutatea. Animalele nu trebuie să fie torturate, rănite sau bătute pentru niciun motiv. Este relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Allah blesteamă persoana care arde un animal pentru a îl marca sau a-l tatua.” (Bukhari și Muslim)

Islamul le interzice oamenilor să aleagă un animal drept țință vie. Este relatat că **Ibn Omar** (Allah să fie mulțumit de el!) a trecut pe lângă un grup de tineri din tribul Quraish, care aleseseră o pasăre drept țință. **Ibn Omar** (Allah să fie mulțumit de el!) a întrebat despre persoana care a făcut acest lucru și apoi a spus:

„Allah o blesteamă pe persoana care face așa ceva.” (Bukhari și Muslim)

Islamul condamnă oamenii care mutilează animalele după ce le omoară. De asemenea, Islamul interzice abuzul sau rănirea animalelor, așa cum este menționat în hadith-ul relatat de **Ibn Mas'ud** (Allah să fie mulțumit de el!):

„Călătoream în compania Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!). El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a mers să răspundă chemării naturii. În timp ce era plecat, am văzut o pasăre cu doi pui ai săi. Noi am luat puii și pasărea mamă zbura deasupra noastră. Atunci când Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) s-a întors, a observat ce făcusem noi. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: «Cine a agitat această pasăre luându-i puii, să îi pună puii înapoi!» Apoi a văzut o colonie de furnici pe care noi am ars-o și a spus: «Cine a ars aceasta?» Noi am răspuns: «Noi.» El a spus: «Cu adevărat, nimeni nu ar trebui să chinuie cu foc în afară de Domnul Focului.»” (Abu Dawud)

De asemenea, Islamul poruncește milă în timp ce animalele sunt sacrificate pentru hrană. Nu este permis să se ascuță cuțitul în fața animalului care va fi sacrificat sau în prezența altor animale. Nu este permisă omorârea lor prin ruperea gâtului, lovire, electrocutare etc., sau a se începe jupuirea acestora înainte ca ele să fie moarte. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Cu adevărat, Allah poruncește să fiți blânzi în toate. Deci, dacă ucideți, ucideți într-o manieră bună, iar dacă sacrificați, sacrificați într-o manieră bună. Așadar, ascuțiți-vă cuțitul pentru a face procesul de sacrificare mai ușor și mai rapid.” (Muslim)

În același timp, Islamul ne poruncește să omorâm animalele sau insectele periculoase sau dăunătoare pentru a proteja oamenii de răul animalelor, pentru că viața oamenilor este sacră în fața lui Allah Al-'Alaa (Preaînaltul), pentru că Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) a făcut

omul cea mai onorabilă creatură de pe Pământ. Prin urmare, dacă în fața lui Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) drepturile animalelor au un rol important, drepturile oamenilor sunt mai presus decât ele! Allah Al-Ahad (Unicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor altora dintre cei pe care i-am creat.” [Coran, 17:70]

Acest tip de tratament blând și drept nu este poruncit numai pentru a proteja animalele de cruzime, ci, de asemenea, el ispășește păcatele unui musulman și acest lucru devine pentru el un motiv de a fi acceptat în Paradis, cu voia lui Allah Allah Al-'Alaa (Preaînaltul). Este relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„În timp ce un om mergea pe drum, suferea de o sete cumplită. A găsit o fântână, a coborât în ea, și-a potolit setea, apoi s-a întors sus. Când a ajuns la partea de sus a fântânei, a văzut un câine gâfâind și lingând noroiul de sete. Omul și-a spus: «Acest câine suferă de sete așa cum am suferit și eu.» Așa că a coborât în fântână din nou, a umplut pantoful cu apă și ținând pantoful în dinți a urcat iar și i-a dat câinelui să bea apă. Allah l-a laudat și i-a acceptat fapta (făcută din milă) și i-a iertat păcatele.» Oamenii au întrebat: «Mesager al lui Allah, suntem răsplătiți pentru ceea ce facem pentru animale?» El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«Da, într-adevăr. În fiecare suflet viu este răsplătit.»** (Bukhari)

Islamul permite să beneficiem de fructele pomilor, dar interzice tăierea sau ruperea ramurilor acestora fără un motiv real. Din contră, Islamul poruncește păstrarea copacilor și încurajează orice proces de reproducere sau activități care ajută la creșterea mai multor copaci. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă Ora (Zilei de Apoi) vine atunci când unul dintre voi ține în mână un răsad de palmier (ce urmează a fi plantat), atunci dacă el îl poate planta înainte de a fi ridicat, trebuie să o facă.” (Ahmad)

Islamul consideră plantarea unei plante folositoare sau a unui copac drept o caritate, pentru care musulmanul este răsplătit. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Niciodată un musulman nu plantează sau cultivă ceva din care o pasăre, un om sau animal mănâncă, fără a avea o răsplătită pentru această caritate.” (Muslim)

10. Alte drepturi

Islamul reglementează anumite drepturi pentru străzi și locurile publice. Este relatat că Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Evitați să stați pe marginea drumului (sau pe trotuare).» Companionii care erau prezenți în acel moment au spus: «Mesager al lui Allah, marginile drumului sunt locuri unde putem sta, vorbi și ne bucura.» Auzind acestea, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus: **«Dacă nu puteți evita statul pe trotuare, atunci dați trotuarelor drepturile lor.»** Apoi companionii au întrebat: «Și care sunt drepturile

trotouarelor?» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«Coborârea privirii (atunci când trece o femeie), îndepărtarea lucrurilor care pot dăuna, răspunsul la salut (salam), poruncirea binelui și interzicere răului.»»** (Bukhari și Muslim)

De asemenea, mai este relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Îndepărtarea oricărui obiect dăunător de pe drum este o caritate (care este răsplătită și prețuită de Allah.)” (Bukhari)

Pe lângă aceasta, mai este relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a povățuit:

„Să vă temeți de cele două fapte care aduc blestemul.» Companionii prezenți au întrebat: «Mesager al lui Allah, care sunt cele două fapte care aduc blestemul?» Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspuns: **«Persoana care răspunde chemării naturii pe drumurile publice sau în umbră, unde oamenii se odihnesc.»»** (Muslim)

În general, Islamul poruncește musulmanilor să fie atenți și grijulii unul față de celălalt, indiferent unde se află. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Similitudinea musulmanilor în grija, dragostea și blândețea unuia față de celălalt este ca și corpul uman: dacă unul dintre organe doare, acesta solicită întregul corp să devină febril și să rămână treaz.” (Bukhari)

De asemenea, Islamul le poruncește musulmanilor să se străduiască pentru binele fratelui lor musulman:

„Niciunul dintre voi nu este cu adevărat credincios până când nu iubește pentru fratele său ceea ce iubește pentru el.” (Bukhari)

În timp de nevoi, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Credincioșii sunt unul pentru celălalt precum o structură fermă, susținându-se unul pe celălalt.» Apoi și-a unit degetele.” (Bukhari)

Musulmanilor le este interzis să se abandoneze unul pe celălalt, după cum Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Pe oricare dintre voi care nu susține un alt musulman atunci când drepturile sale sacre sau onoarea sa sunt încălcate; Allah îl va părăsi în momentul în care are nevoie de ajutorul Lui. Nimeni nu ajută un musulman atunci când onoarea sau drepturile lui sacre sunt încălcate, fără ca Allah să îl ajute atunci când acesta are nevoie de ajutorul Lui.” (Abu Dawud)

Cu toate acestea, în cazul în care aceste drepturi nu ar fi fost aplicate, atunci ar fi rămas ca idei și vise numai în mințile oamenilor. Dacă nu există nicio autoritate care să le

pună în aplicare, atunci aceste drepturi rămân doar idealuri utopice. Este relatat că Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Ar trebui să opriți o persoană ignorantă de la a face rău. Ar trebui să forțați acea persoană ignorantă să facă fapte bune, altfel, Allah va grăbi o pedeapsă asupra voastră.” (Abu Dawud și Tirmidhi)

Prin urmare, pentru a proteja și păstra asemenea drepturi ale omului într-o societate Islamică, Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) i-a revelat Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) poruncile Sale. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) poruncește să nu se depășească aceste limite și stabilește pedepse și legi, care sunt cunoscute drept *hudud* (pedepse prescrise) sau pedepse capitale. De asemenea, Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) impune anumite pedepse în Viața de Apoi.

Vom enumera mai jos numai câteva dintre poruncile care cuprind „a face” sau „a nu face”, pe care Islamul le-a poruncit:

„Și nu luați sufletul pe care Allah l-a socotit oprit, decât pe drept! Dacă cineva a fost omorât pe nedrept, atunci dăm Noi putere celui mai înrudit cu el, însă acesta să nu se întreacă în omor¹⁴, căci el este ajutat [de lege]!” [Coran, 17:33]

Islamul interzice orice act de agresiune împotriva demnității și vieții private ale oamenilor. De fapt, astfel de acte de agresiune sunt cunoscute ca fiind păcate majore în Islam. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Nobil:

„Spune: «Veniți să vă citesc ceea ce Domnul vostru v-a oprit [cu adevărat]: Să nu-I asociați Lui nimic; să fiți buni cu părinții; să nu-I omorâți pe copiii voștri de teama sărăciei¹⁵, căci Noi vă vom da cele de trai atât vouă, cât și lor; nu vă apropiați de cele rușinoase, nici cele care se văd, nici cele care sunt ascunse¹⁶; nu ucideți sufletul pe care l-a oprit Allah, decât pe drept¹⁷!» Acestea vi le-a poruncit [Allah]; poate că voi veți pricepe!” [Coran, 6:151]

Mai mult, Islamul interzice toate faptele care sunt clasificate ca rușinoase sau care promovează indecența într-o societate. Prin urmare, toate faptele care conduc la indecență sunt interzise în Islam. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„Și nu vă apropiați¹⁸ de preacurvie¹⁹, căci ea este o josnicie! Și rău drum este ea!” [Coran, 17:32]

Allah Al-'Azim (Cel Măreț) a interzis toate tipurile de agresiune împotriva averii și proprietății altora. În Islam, sunt interzise toate tipurile de furt, înșelăciune, etc. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), în următorul hadith, spune:

„Cel care ne înșală, nu este dintre noi.” (Ibn Majah)

¹⁴ El nu poate cere aplicarea legii talionului decât față de ucigaș

¹⁵ Aluzie, în primul rând, la îngroparea fetelor nou-născute în Arabia păgână

¹⁶ Ascunse în inimă, ca invidia, intențiile rele etc

¹⁷ Decât în situațiile bine stabilite de Allah Al-'Alaa (Preaînaltul)

¹⁸ Nu faceți lucruri care să conducă la preacurvie, cum sunt sărutul, mângâierea, privitul la femeile goale etc

¹⁹ Prin *preacurvie* se traduce cuvântul arab „zina”, care înseamnă o relație sexuală între bărbat și femeie în afara căsătoriei

Camăta și dobânda sunt interzise în Islam pentru nedreptatea pe care o răspândesc în sistemul economic, afectând multă lume, mai ales pe cei săraci. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Cei care mănâncă din cămătă nu se vor ridica [în Ziua de Apoi] decât așa cum se poticnește cel atins de Șeitan și această [pedeapsă] pentru că ei zic: «Și negustoria e ca și cămăta», în vreme ce Allah a îngăduit negoțul, dar El a oprit cămăta. Cei cărora le vine povață de la Domnul lor și se opresc, aceia au [iertare] pentru ceea ce au făcut mai înainte și lucrul lor este la Allah [pentru judecată], dar cei care o fac mai departe, aceia vor fi oaspeții Focului și ei în el vor rămâne veșnic.” [Coran, 2:275]

Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) a interzis toate tipurile de înșelăciune și trădare. Allah Al-'Azim (Cel Măreț) spune:

„O, voi cei care credeți! Nu-L vicleniți pe Allah și pe Trimis! Nici nu vicleniți asupra celor ce v-au fost încredințate, cu bună știință.”²⁰ [Coran, 8:27]

Islamul interzice arogarea dreptului exclusiv. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nimeni nu caută să își aroge un drept exclusiv, cu excepția unui răufăcător.” (Muslim)

De asemenea, Islamul interzice toate tipurile de corupție și mită, după cum Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ne-a spus:

„Fie ca Allah să-l blesteme pe cel plătește mita și pe cel care-o primește.” (Abu Dawud)

Interdicții similare sunt impuse tuturor căilor necinstite și ilegale de a primi bani:

„Nu vă luați unii altora averile pe nedrept și nu-i ademeniți cu ele pe judecători, ca să mâncați o parte din averile oamenilor pe nedrept și cu bună știință.” [Coran, 2:188]

Islamul condamnă abuzul de putere, folosirea poziției sociale sau a autorității pentru obținerea câștigurilor personale. De fapt, Islamul împuternicește conducătorul să recupereze toate bunurile care au fost luate prin mijloace abuzive și să le depună în trezoreria statului Islamic.

„Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a numit un om din tribul Asad, pe nume Lutbiya, responsabil cu colectarea de sadaqa²¹. Atunci când acesta s-a întors, a spus: «Acesta este pentru tine (în trezorerie) și acesta este al meu, l-am primit cadou.» Relatatorul a spus: «Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) se afla la amvon, L-a lăudat și preaslăvit pe Allah, apoi a spus: „Ce spui de un funcționar al statului care, după o misiune primită, vine și spune: «Acesta este pentru tine, iar acesta mi-a fost dat mie ca și cadou.» De ce nu a rămas el în casa tatălui său sau a mamei sale să vadă dacă o să-i fie aduse cadouri sau nu. Pe Cel în Mâna căruia se află viața lui Mohammed, niciunul dintre voi nu va lua nimic din acesta fără ca în Ziua Judecății să nu ducă pe gâtul lui o cămilă care scoate sunetul gutural, sau o vacă care muge, sau o oaie care behăie.” Apoi și-a ridicat mâinile până puteam vedea albul de la subsuoară și a spus de două ori: „O, Allah, eu am transmis (poruncile Tale).”» (Muslim)

²⁰ Toate cele care se încredințează oamenilor, cum sunt bunurile, familia sau secretele

²¹ Caritate, milostenie

Islamul interzice toate tipurile de substanțe toxice care afectează creierul. În Coranul cel Nobil găsim porunca lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul):

„O, voi cei care credeți! Vinul²², jocul de noroc, pietrele ridicate [idolii] și săgețile [pentru prezicere] sunt numai murdării din lucrătura lui Șeitan. Deci feriți-vă de ele ca să izbândiți!” [Coran, 5:90]

Toate tipurile de vătămări aduse persoanelor sau animalelor, fie că sunt corporale sau calomnii, mărturii false etc., sunt, de asemenea, interzise în Islam. Versetul Coranic atenționează:

„O, voi cei care credeți! Feriți-vă cu strășnicie de bănuiele, căci unele bănuiele sunt păcat! Nu vă iscodiți și nu vă ponegriți unii pe alții! Oare voiește vreunul dintre voi să mănânce carnea fratelui său mort?²³ [Nu!] Voi ați urât aceasta! Și fiți cu frică de Allah, fiindcă Allah este At-Tawwab, Ar-Rahim [Iertător, Îndurător].” [Coran, 49:12]

Acest verset susține onoarea și demnitatea omului și interzice defăimarea lui. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Iar aceia care îi vor necăji pe dreptcredincioși și pe dreptcredincioase, fără ca ei să fi agonisit [ceva pentru care să merite aceasta], aceia vor avea parte de ponegrire și de păcat învederat.” [Coran, 33:58]

În Islam, o importanță majoră este acordată vieții private a omului și este interzisă orice fel de încălcare a acesteia. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune:

„O, voi cei care credeți! Nu intrați în alte case afară de casele voastre, înainte de a cere îngăduința și de a-i saluta pe sălășluitoarii lor! Aceasta este mai bine pentru voi. Poate că voi veți lua aminte! ~ Iar dacă nu găsiți pe nimeni în ele, nu intrați până ce nu vi se îngăduie vouă! Iar dacă vi se spune vouă «Întoarceți-vă!», atunci întoarceți-vă! Aceasta este mai curat pentru voi, iar Allah este Al-'Alim [Bineștiutor] a ceea ce faceți voi.” [Coran, 24:27-28]

Dreptatea este una dintre elementele de bază ale Religiei Islamice. Nu este permisă nedreptatea față de cineva, nici chiar față de propria persoană. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune:

„Allah poruncește dreptatea, împlinirea faptei bune și dărnicia față de rude și El oprește de la desfrâu, faptă urâtă și nelegiuire. El vă îndeamnă pentru ca voi să vă aduceți aminte. ~ Țineți-vă legământul față de Allah, după ce l-ați făcut și nu călcați jurămintele după ce le-ați întărit și după ce l-ați luat pe Allah drept chezaș pentru voi, căci Allah știe ceea ce faceți,” [Coran, 16:90-91]

Într-un hadith Qudsi, Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune:

„O, robii Mei! Am interzis nedreptatea pentru Mine, și am interzis-o printre voi, așa că nu vă faceți rău unul altuia.” (Muslim)

De fapt, Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) interzice nedreptatea și față de cei care diferă de musulmani prin credință și religie. Allah Al-'Azim (Cel Măreț) le-a cerut musulmanilor să fie buni și corecți față de nemusulmanii rezidenți într-un stat Islamic. Allah Al-Hakim (Cel Înțelept) spune în Coranul cel Glorios:

²² Vinul - și prin analogie - orice băutură spirtoasă cu efect asemănător

²³ Ponegrirea cuiva a fost asemuită cu mâncarea cărnii unui frate, lucru respins de firea omenească

„Allah nu vă oprește să faceți bine acelora care nu au luptat împotriva voastră, din pricina Religiei, și nu v-au alungat din căminele voastre, [ba din contră] să fiți foarte buni și dreپți, căci Allah îi iubește pe cei dreپți.²⁴” [Coran, 60:8]

Islamul interzice insultarea credinței nemusulmanilor, chiar dacă sunt provocați, musulmanii nu trebuie să răspundă la fel. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune:

„Nu-i ocărăți pe aceia care sunt invocați afară de Allah, ca să nu-L ocărăscă ei pe Allah, întru dușmănie și nepricepere! Astfel am împodobit Noi [în ochii] fiecărei comunități făptuirea sa. Apoi, la Domnul lor va fi întoarcerea lor și El le va vesti despre ceea ce au făptuit ei.” [Coran, 6:108]

De fapt, Allah Al-'Azim (Cel Măreț) le-a cerut musulmanilor să folosească un dialog corect și bine argumentat.

„Spune: «O, voi oameni ai Scripturii, veniți la un cuvânt comun între noi și voi: să nu-L adorăm decât pe Allah, să nu-L asociem cu nimic, să nu ne luăm unii pe alții drept dumnezei, în afară de Allah. Apoi dacă ei vor întoarce spatele, spuneți-[le]: mărturisiți [cel puțin] că noi suntem supuși!».” [Coran, 3:64]

Mai mult, Islamul interzice orice fel de stricăciune sau nedreptate, fie ea socială, politică sau morală. Este poruncit de către Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul):

„Nu faceți stricăciune pe Pământ, după buna lui întocmire²⁵, ci chemați-L pe El întru frică și nădejde, căci îndurarea lui Allah este aproape de aceia care săvârșesc bine.” [Coran, 7:56]

Islamul interzice, de asemenea, obligarea nemusulmanilor la convertire. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe Pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” [Coran, 10:99]

Acest lucru nu înseamnă că musulmanii nu trebuie să îi cheme pe alții la credința monoteistă Islamică, transmițând mai departe Mesajul lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) oamenilor, ci indică faptul că trebuie să cheme la Islam într-o manieră blândă și înțeleaptă. Islamul are o misiune destinată întregii omeniri, și nu regională sau etnică, dar, cu siguranță, Călăuzirea este în Mâna lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) și nu în mâinile oamenilor.

Islamul poruncește consultarea între oameni și conducători în adoptarea de hotărâri în legătură cu treburile generale ale comunității, atunci când nu există texte explicite în Coran sau în Sunnah. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune:

„...iar pentru treburile lor [țin] sfat laolaltă...” [Coran, 42:38]

Islamul poruncește, de asemenea, returnarea tuturor lucrurilor proprietarilor de drept, iar judecata între oameni să fie dreaptă. Allah Al-'Azim (Cel Măreț) spune în Coranul cel Glorios:

²⁴ Allah nu le interzice dreptcredincioșilor să le facă bine necredincioșilor care nu au luptat împotriva musulmanilor și nu i-au alungat pe ei din căminele lor și să-i trateze pe ei cu dreptate, fiindcă Allah îi iubește pe cei dreپți, însă El le interzice să și-i ia ca aliați pe necredincioșii care au luptat împotriva musulmanilor, din pricina religiei lor, i-au alungat pe ei din căminele lor și i-au ajutat pe alții să-i alunge din căminele lor. Acei musulmani care și-i fac aliați sunt nelegiuiți

²⁵ După ce Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) l-a creat și l-a rânduit astfel încât să fie potrivit pentru toate făpturile Sale

„Allah vă poruncește să dați înapoi stăpânilor lor lucrurile încredințate, iar dacă judecați între oameni, să judecați cu dreptate! Cât de minunat este acest lucru la care vă povățuiește Allah! Allah este As-Sami' [și] Al-Basir [Cel care Aude Totul și Cel care Vede Totul]!” [Coran, 4:58]

Islamul le poruncește oamenilor să-i ajute pe cei asupriți chiar și prin folosirea forței, dacă este necesar. Acesta se bazează pe versetul din Coranul cel Nobil:

„Și ce este cu voi de nu luptați pe Calea lui Allah, și pentru bărbații, femeile și copiii slabi care zic: «Doamne! Scoate-ne pe noi din cetatea asta cu neam nelegiuit și dă-ne nouă din partea Ta un ocrotitor și dă-ne nouă din partea Ta un ajutor!».” [Coran, 4:75]

Islamul stabilește un sistem sau o autoritate executivă pentru binele întregii societăți. Având în vedere faptul că există anumite categorii de persoane, așa cum am subliniat mai sus, care comit nedreptăți dacă nu se iau măsuri severe împotriva actelor infracționale, acest sistem este realizat pentru a asigura dreptul fiecărui individ al societății. De asemenea, acest sistem monitorizează și reglementează implementarea acestor drepturi, prevenirea oricărui act de agresiune și aplicarea adecvată a legilor împotriva celor care le încalcă.

Ceea ce urmează este un rezumat al câtorva dintre diferitele sisteme Islamice, care sunt componentele sistemului executiv general.

Sistemul judiciar în Islam

Sistemul judiciar este un sistem administrativ independent în statul Islamic, conceput pentru a găsi soluții la toate tipurile de conflicte juridice dintre diferiți reclamanți. Sistemul este structurat în așa fel, încât să asigure dreptatea între oameni, să oprească oprimarea și să-i pedepsească pe opresori. Sistemul Islamic urmează poruncile lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) și ale Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), conform Coranul și Sunnei (Tradiția Profetică).

Existe criterii bine stabilite pentru judecătorul care aplică pentru un post în sistemul judiciar Islamic. Solicitantul trebuie să fie matur, cu judecata sănătoasă, capabil mental și sănătos, pentru a depăși toate dificultățile și provocările pe care le presupune această muncă. El trebuie să cunoască foarte bine Shari'ah (Legislația Islamică și principiile legale și ilegale în Islam), de asemenea, trebuie să fie conștient de lucrurile lumești, astfel încât să nu poate fi înșelat sau dezinformat. El trebuie să aibă capacitatea de a da verdicte atât în domeniile lumești, cât și în cele religioase. Un judecător trebuie să fie onorabil, demn, cinstit și cu un caracter moral ridicat. El trebuie să fie un om de o conduită și poziție verticală, astfel ca hotărârile lui să fie unanim acceptate de către părțile aflate în litigiu.

Islamul prescrie un cod specific de conduită pentru judecători, care trebuie să fie respectat. Următoarea scrisoare, trimisă de al doilea calif al Islamului, **Omar ibn Al-Khattab** (Allah să fie mulțumit de el!), unuia dintre judecătorii desemnați, oferă liniile directe pentru toți judecătorii musulmani:

„De la al doilea calif, Omar ibn Al-Khattab, robul lui Allah, pentru Abdullah ibn Qais, As-salamu aleikum. Judecata între oameni este un act meticulos și obligatoriu, care ar trebui să fie respectat și împlinit în mod corespunzător. Tu ar trebui (să încerci cât mai bine)

să îi înțelegi oamenii care vin în fața ta. Mai mult, nimeni nu beneficiază de un drept care nu este îndeplinit. Acordă o atenție egală și un regim corect de ședere oamenilor din tribunalul tău, astfel încât o persoană influentă să nu poată profita datorită statutului său, și astfel o persoană slabă nu-și va pierde încrederea în justiția din curtea ta (instanța de judecată). Reclamantul trebuie să prezinte o dovadă evidentă, iar inculpatul trebuie să facă un jurământ dacă el a respins sau a negat afirmația reclamantului. Discutând, oamenii pot alege să ajungă la o înțelegere între ei, însă nicio înțelegere nu este acceptată în cazul în care un lucru ilegal este interpretat ca fiind legal sau invers. În cazul în care aduci o hotărâre într-o zi, iar mai apoi, la revizuirea acesteia, vei descoperi că ai făcut o greșală, și sentința dreaptă, este de fapt, alta decât adusă ca verdict, atunci redeschide cazul și anunță sentința cea dreaptă. Trebuie înțeles că revenirea la sentința dreaptă în judecată este mult mai bine decât adâncirea în minciună. Încearcă să înțelegi problemele confuze, a căror rezolvare nu se regăsesc nici în Coran, nici în Sunnah Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), să studiezi hotărârile asemănătoare, sentințele și cazurile, și numai după ce ai obținut cunoștințe adecvate evaluează cazurile tale. Apoi, alege sentința cea mai iubită de Allah și, în ochii tăi, cea mai apropiată de adevăr. Oferă șansa reclamantului care pretinde o chestiune neavând dovada prezentă, ca într-o perioadă de timp să-și prezinte dovada. În cazul în care reclamantul aduce dovezile sale evidente, adjudecă cazul în favoarea sa. Dacă nu, atunci hotărăște împotriva lui. Toți musulmanii sunt considerați de încredere atunci când depun mărturie într-un caz, cu excepția acelor care au fost condamnați pentru comiterea oricărui act rușinos în societatea Islamică, sau sunt persoane cunoscute pentru mărturie falsă, sau sunt apropiați sau rude îndepărtate reclamantului. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) știe toate secretele ascunse ale oamenilor și te va Ajuta în judecata ta, prin oferirea dovezilor. Mai mult decât atât, nu trebuie să-ți faci griji, să de vii intolerant sau să te plângi de disputele care apar între oameni, pentru că atunci când faci dreptate, Allah oferă răsplată, la fel cum face și pentru cei răbdători. Dacă o persoană are un suflet bun și pur în fața lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul), El cu siguranță va îmbunătăți relațiile acestei persoane cu opinia publică.” (Tirmidhi)

În societatea Islamică, fiecare individ, indiferent de credința sa, statutul sau poziția socială, are anumite drepturi imuabile, care includ următoarele:

1. Dreptul de a cere a judecată dreaptă împotriva opresorilor: oricine îl poate da în judecată pe opresorul său.

2. Dreptul egal de audiere în fața judecătorului. Acesta este bazat pe hadith-ul Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) care, atunci când l-a însărcinat pe Ali (Allah să fie mulțumit de el!) să judece, l-a instruit astfel:

„Cu siguranță, Allah va ghida inima ta și va acoperi limba ta cu adevărul. Atunci când reclamatul și inculpatul stau în fața ta, nu aduce tu nicio hotărâre până când nu asculți declarația celui de la doilea, așa cum l-ai ascultat și pe primul.” (Abu Dawud)

3. Dreptul de a fi considerat nevinovat până la demonstrarea vinovăției. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Dacă oamenilor li s-ar da (judecată) în funcție de cerințele lor, ai vedea oameni care ar cere sângele altora și averile lor. Cu toate acestea, inculpatul trebuie să ofere un jurământ.” (Muslim și Bukhari)

În versiunea lui Baihaqi, găsim:

„Dovada trebuie adusă de către reclamant, iar jurământul trebuie să fie oferit de către inculpat.”

4. Dreptul ca o simplă bănuială să nu priveze reclamatul de un proces echitabil și de drepturile sale. De exemplu, un suspect nu trebuie să fie torturat în niciun fel, nici supus violenței, cruzimii sau muncilor grele cu scopul de a-l forța să dea vreo declarație. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a interzis acest lucru atunci când a spus:

„Allah o iartă pe Ummah (comunitatea) mea pentru următoarele: greșeală, pentru uitare, și pentru tot ceea ce a fost forțat să facă.” (Ibn Majah)

Al doilea calif, **Omar ibn Al-Khattab** (Allah să fie mulțumit de el!), a afirmat:

„O persoană nu va fi responsabilă pentru mărturisirea lui, dacă voi i-ați provocat durere, l-ați speriat sau l-ați închis pentru a obține mărturisirea.” [Abu Yusuf în cartea sa, *Al-Kharaj*]

5. Dreptul ca numai cei cu adevărat vinovați să fie pedepsiți pentru faptele lor. Aceasta înseamnă că nimeni nu poate fi tras la răspundere pentru greșelile altora. Acuzația, suspiciunea și pedeapsa trebuie să se limiteze doar la persoana vinovată și să nu se extindă și asupra membrilor familiei sale. Allah Al-Hakim (Cel Înțelept) spune în Coranul cel Nobil:

„Cel care săvârșește o faptă bună [o face] pentru sine însuși, iar cel care face rău o face împotriva sa. Domnul tău nu este nedrept cu robii Săi” [Coran, 41:46]

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nimeni nu va fi pedepsit pentru nelegiuirea tatălui sau a fratelui său.” (Nasa'i)

Sistemul de responsabilitate în Islam (hisbah)

Hisbah este un sistem voluntar de responsabilitate în Islam, prin care un musulman poruncește binele și interzice răul aplicând legile Shari'ei, pedepsindu-i pe toți cei care comit păcate în public, de asemenea, pe cei care comit acte rușinoase și practică activități imorale, cum ar fi comerțul cu produse ilegale, monopolizarea nevoilor de bază ale oamenilor, înșelatul și alte activități ilegale. Acest lucru este dar pentru a implementa poruncile lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) din Coranul cel Glorios:

„Sunteți cea mai bună comunitate care s-a ivit pentru oameni. Voi porunciți ceea ce este drept și opriți ceea ce este nedrept și credeți în Allah...” [Coran, 3:110]

Conform acestui sistem, anchetatorii și inspectorii monitorizează în mod voluntar dreptul public, situația și menținerea facilităților publice pentru a proteja persoanele împotriva leziunilor corporale în locurile publice. Musulmanul trebuie să se teamă de pedeapsa lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul). Numeroase exemple ale predecesorilor noștri sunt menționate în Coranul cel Sfânt:

„Blestemați au fost aceia dintre fiii lui Israel care nu au crezut, prin ce au spus David și Isus, fiul Mariei, și asta pentru că s-au răzvrătit și au călcat poruncile, ~ Nu s-au oprit unii pe alții de la fărâdelegile pe care le-au săvârșit. - Și ce fapte rele au săvârșit! -” [Coran, 5:78-79]

În lumina hadith-ului Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fiecare persoană din societatea Islamică este obligată să aibă un rol activ în *hisbah*, conform abilităților sale. Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Acela dintre voi care vede un lucru rău trebuie să-l oprească cu mâna, dacă nu poate, trebuie să-l oprească cu limba, dacă nu poate, trebuie să-l deteste din inima lui, și acesta este cel mai slab nivel de credință.” (Nasa’i)

Mustarea unei fapte greșite sau unui viciu nu este permisă în cazul în care acest lucru provoacă mai mult rău decât bine și tinde să înrăutățească situația. Cel care interzice răul și poruncește binele trebuie să se comporte cu discreție și înțelepciune.

Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a subliniat importanța majoră a drepturilor omului, printr-o singură propoziție elocventă:

„Cu adevărat, sângele, averea și onoarea unui musulman sunt inviolabile. Acestea sunt lucrurile nepermise pentru musulmani, la fel cum interzisă le este lupta în această zi sacră (Ziua de Arafah), în această lună sfântă (luna Pelerinajului, Dhul-Hijjah) și în acest oraș sacru (Mecca).” (Bukhari)

Cele mai multe dintre drepturile omului au fost menționate, de către Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) în Pelerinajul de Adio, în fața a celei mai mari adunări a musulmanilor din acele timpuri.

Legile și principiile Islamului au fost legiferate pentru a păstra și apăra drepturile omului și pentru a-i trata cu asprime pe cei care încalcă aceste drepturi.

Perspectiva Islamică asupra drepturilor omului²⁶

În următoarele pagini vă vom prezenta o Declarație cu privire la drepturile omului în Islam, emisă la Cairo. Este important să subliniem că drepturile prezentate în această Declarație sunt doar linii directoare și reguli generale, deoarece drepturile și obligațiile în Islam sunt interconectate între ele, ca și inelele care se susțin unul pe altul.

Principiile și regulile generale cu privire la drepturile omului în Islam sunt împărțite în diferite categorii și subcategorii, prin urmare, vom face doar un rezumat al acestora. Este important să spun totuși :

„Islamul a venit să păstreze toate drepturile omului și pentru a face oamenii mai fericiți atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.”

²⁶ Dr. Muhammad al-Zuhaili, *Drepturile omului în Islam*, p. 400

Încep cu:

„În numele lui Allah Ar-Rahman Ar-Rahim (Cel Milostiv, Cel Îndurător)”

Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie și v-am făcut pe voi popoare și triburi, pentru ca să vă cunoașteți. Cel mai cinstit dintre voi la Allah este cel mai evlavios dintre voi. Allah este Al-'Alim [și] Al-Khabir [Atoateștiutor și Bineștiutor].” [Coran, 49:13]

Țările membre ale Congresului Organizației Islamice au încredere deplină în Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul), Creatorul a tot și a toate, Cel care recompensează, Cel care l-a creat pe om în cea mai frumoasă formă și l-a onorat. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) i-a încredințat omului ceea ce El a Creat pe Pământ, ca acesta să construiască pe el și să-l fructifice în favoarea sa. Allah Al-'Alim (Cel Atoateștiutor) i-a cerut să respecte învățăturile și cerințele Divine și a lăsat tot ceea ce este între cer și Pământ să fie în ajutorul omului.

Ei cred în faptul că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) este cel care a fost însărcinat cu ghidarea și transmiterea adevăratei Religii a lui Allah, cel care a fost o îndurare pentru întreaga omenire, un eliberator a tuturor sclavilor, un distrugător al tuturor tiranilor și oamenilor aroganți. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a răspândit Mesajul egalității între între toți oamenii, și în fața lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) oamenii diferă doar prin gradul de evlavie. El (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a anulat toate diferențele dintre oameni, pe care Allah Al-'Alim (Cel Atoateștiutor) i-a creat dintr-un singur suflet.

Declarația Islamică a drepturilor omului

Această Declarație este bazată pe realitatea că Islamul este o credință pur monoteistă, în care toți oamenii sunt invitați să să-L adore numai pe Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul), fără să-I asocieze niciun fel de partener în adorare. Această credință monoteistă, Islamul, este cea care a pus bazele reale ale libertății oamenilor, a demnității și integrității și a declarat eliberarea omului din sclavia altui om.

Este bazată pe eterna Shari'ah adusă pentru omenire, în ceea ce privește păstrarea credinței, religiei, sufletului, minții, demnității și, de asemenea, se bazează pe complexitatea și moderația Legislației Islamice (Shari'ah) în toate hotărârile, verdictele și aspectele, unde spiritul și materialul sunt, într-un mod miraculos armonizate, iar inima (emoțiile) și mintea (inteligența) sunt respectate și onorate.

Noi credem, în conformitate cu Islamul, că drepturile fundamentale și libertățile publice sunt o parte integrală a credinței și religiei Islamice și nimeni nu are dreptul să le interzică parțial sau total.

De asemenea, credem că nimeni nu are dreptul să încalce sau să ignore aceste drepturi. Aceste drepturi fundamentale sunt de origine Divină, fiind revelate Profetilor (Pacea lui Allah fie asupra lor!) în toate Scripturile.

De fapt, Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) l-a însărcinat pe ultimul Profet al Său pentru omenire, pe Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), cu misiunea de a

completa Mesajul Profetilor anteriori (Pacea lui Allah fie asupra lor!) cu aceste drepturi esențiale. Conform Islamului, respectarea acestor drepturi esențiale este considerată a fi un act de adorare, în timp ce încălcarea lor este considerată a fi un păcat. Fiecare individ, în parte, are obligația să adere la aceste drepturi. Ummah, ca și colectivitate, este responsabilă pentru respectarea acestor drepturi.

În baza celor spuse mai sus, țările membre din organizația Congresului Islamic, au declarat următoarele:

● **Articolul unu**

Întreaga omenire este ca și o mare familie. Oamenii sunt uniți prin faptul că sunt toți robii lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) și fiii lui Adam (Pacea lui Allah fie asupra sa!). Toți sunt egali în termenii demnității umane și a onoarei. De asemenea, toți sunt egali în termeni de responsabilitate. Nu există rasă, culoare limbă, sex, convingere religioasă, culoare politică, statut social sau oricare alt factor de diferențiere între ei. Credința adevărată și puternică este singura garanție pentru dezvoltarea acestei integrități a integrării umane.

Toți oamenii sunt egali în Islam și nu este nicio preferință pentru unul sau altul, cu excepția căinței și a faptelor bune.

● **Articolul doi**

Viața este un dar de la Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) și este garantată fiecărui om. Toți membrii societății și toate țările trebuie să ia măsuri pentru a proteja aceste drepturi împotriva oricăror agresiuni. Nicio viață nu trebuie să fie luată fără un motiv legal.

Nu este permis ca oamenii să se folosească scopuri sau mijloace pentru a ucide ființa umană. Menținerea și conservarea rasei umane este o obligație legală.

Siguranța fizică a omului este respectată. De asemenea, nimeni nu are dreptul să se atingă de siguranța omului fără a avea un motiv legal. Statul trebuie să îi asigure omului acest drept.

● **Articolul trei**

În timp ce este folosită forța, în cazul luptei armate, nu este permis să fie uciși cei care nu au în luptă un rol real (civilii). Persoanele în vârstă, femeile, copiii, persoanele invalide (rănite) și bolnave, au dreptul să fie tratate bine. Prizonierii (de război) au dreptul de a fi hrăniți, îmbrăcați și găzduiți. Nu este permisă mutilarea cadavrelor celor uciși în luptă. Schimbul prizonierilor de război trebuie făcut. Familiile care sunt separate pe timp de război au dreptul să se reunească.

Este interzis să se taie copacii, să se distrugă recoltele sau să fie ucise animalele, să fie dărâmate clădirile sau alte structuri civile ale inamicilor.

● **Articolul patru**

Fiecare ființă umană are dreptul la integritate și onoare, atât în timpul vieții, cât și după moarte. Statul și societatea trebuie să protejeze corpul (decedatului) și locurile de veci.

● **Articolul cinci**

Familia este unitatea de bază a societății. Căsătoria este baza pentru construirea și formarea unei familii. Bărbații și femeile au dreptul să se căsătorească. Nu trebuie să le fie impuse restricții în ceea ce privește căsătoria lor, bazate pe rasă, culoare sau naționalitate.

Societatea și statul trebuie să acționeze pentru a elibera toate barierele pentru căsătorie. Mai mult, ele trebuie să încerce să ușureze, să îngrijească și să protejeze familia.

● Articolul șase

Bărbații și femeile sunt egali în ceea ce privește integritatea morală și onoarea. Femeia are drepturi și obligații legale egale cu cele ale bărbatului. Ea are dreptul la independență financiară și are dreptul de a își menține numele și prenumele. Bărbații trebuie să se îngrijească de toate nevoile financiare ale familiilor lor și trebuie să le ofere toate măsurile de protecție și îngrijire.

● Articolul șapte

Fiecare copil născut are dreptul custodiei, creșterii, îngrijirii materiale, educației și atenției morale. De asemenea, fătul și mama trebuie să fie tratați cu o atenție deosebită.

Părinții și tutorii au dreptul de a alege felul în care preferă să fie crescuți copiii lor. Cu toate acestea, interesul și viitorul copiilor trebuie luate în considerare în lumina principiilor și valorilor morale ale Shari'ei.

Părinții au propriile lor drepturi față de copiii lor. De asemenea, rudele au propriile lor drepturi conform legilor și principiilor Shari'ei.

● Articolul opt

Fiecare individ are dreptul de a exercita drepturi depline în toate privințele. În cazul în care un individ nu mai este calificat pentru a își practica drepturile, în întregime sau parțial, atunci trebuie să îi fie desemnat un *wali* (tutore).

● Articolul nouă

Educația este un drept acordat tuturor, iar căutarea acesteia este o datorie. Oferirea și asigurarea unei educații îi revine societății și statului. Statul trebuie să asigure mijloacele de educație și să asigure variate medii educaționale pentru a servi interesului și bunăstării membrilor societății. De asemenea, educația ar trebui să îi permită omului să învețe despre Islam (ca Religie și ca mod de viață), despre Univers și cum să folosească mijloacele date de acesta în beneficiul și pentru bunăstarea omenirii.

Fiecare ființă umană are dreptul la educație, iar aceasta este asigurată prin diferite organizații educaționale, așa cum sunt familia, școala, universitatea etc. Ele trebuie să îi ofere mijloacele adecvate, materiale și religioase, într-o manieră integrată și echilibrată, care consolidează personalitatea omului, credința în Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) și respectul pentru drepturile și îndatoririle omului.

● Articolul zece

Omul trebuie să cunoască și să respecte Islamul (care constă în supunerea față de Allah Al-'Aziz – Atotputernicul), care este Religia naturală (revelată tuturor Mesagerilor lui Allah – Pacea lui Allah fie asupra lor!). Prin urmare, nimeni nu are dreptul de a forța sau de a obliga pe cineva să facă ceva împotriva naturii sale. De asemenea, nimeni nu are dreptul de a exploata sărăcia, slăbiciunea sau analfabetismul cuiva pentru a îi schimba religia.

● Articolul unsprezece

Omul se naște liber și nimeni nu are dreptul de a îl subjugă, umili, captura sau exploata. Nu trebuie să existe o altă robie decât cea față de Allah Al-'Alaa (Preaînaltul). Toate tipurile de colonizare și imperialism sunt complet interzise. Colonizarea este cel mai rău tip de sclavie, iar cei care suferă din această cauză au dreptul să se elibereze din colonizare. Asemenea oameni au dreptul de a-și determina propriul destin. Toți ceilalți oameni trebuie să susțină cauza corectă și justă de a lupta împotriva tuturor tipurilor de colonizare și ocupare.

DREPTURILE OMULUI ÎN ISLAM

Toți oamenii au dreptul de a își păstra independența și personalitatea și să aibă controlul asupra propriilor resurse naturale.

● **Articolul doisprezece**

Fiecare ființă umană are dreptul de a circula liber și de a își alege reședința potrivită pentru el, în propria țară sau în afara acesteia. În cazul în care un om este în pericol (în țara sa), el are dreptul de a cere azil într-o altă țară. Țara care îi oferă azil trebuie să protejeze acea persoană, în cazul în care nu este implicată într-o crimă, caz în care trebuie pedepsită.

● **Articolul treisprezece**

Statul și societatea trebuie să asigure locuri de muncă pentru fiecare persoană aptă. Fiecare individ trebuie să se bucure de libertatea de a alege cea mai potrivită slujbă, care răspunde atât interesului personal, cât și celui al societății. Un angajat trebuie să se bucure de dreptul de siguranță, precum și de asigurare socială și de garanție. Angajatului nu trebuie să îi fie atribuită o sarcină pe care nu este capabil să o îndeplinească. Un muncitor nu trebuie să fie forțat împotriva voinței sale să facă anumite lucruri. El nu trebuie să fie exploatat sau rănit. Un muncitor, bărbat sau femeie, fără vreo deosebire, are dreptul la un salariu pe măsură. Nu trebuie să existe întârzieri la plata salariilor. Un angajat trebuie să se bucure (anual) de vacanță, promovare, stimulente și alte drepturi financiare pe care el este îndreptățit să le primească. Angajatul este obligat să își dedice timpul și eforturile pentru a își face treaba cât mai bine. În cazul în care apare un litigiu între angajat și angajator, statul trebuie să intervină pentru a rezolva o astfel de dispută, să facă dreptate și să forțeze părțile implicate să accepte hotărârea luată, fără nicio părtinire.

● **Articolul paisprezece**

Orice individ are dreptul la un venit cinstit și legal. Nu sunt permise monopolizarea bunurilor, actele de înșelătorie, rănirea sinelui sau a altora și nici cămătăria. De fapt, toate aceste acte sunt interzise în mod legal.

● **Articolul cinsprezece**

Fiecare individ are dreptul la o proprietate legală. În plus, individului îi este permis să se bucure de drepturile de proprietate prevăzute, nu dăunează sufletului său și nici altor membrii ai societății sau societății în general. Proprietatea privată nu este luată decât pentru interesul public și numai în urma unui schimb corect și imediat. Nu se confiscă nicio avere sau o proprietate fără un motiv legal.

● **Articolul șaisprezece**

Fiecare individ are dreptul de a beneficia din producția proprie materială, literară, artistică sau tehnică. De asemenea, fiecare individ are dreptul de a își proteja interesele muncii sale, cu condiția ca aceasta să nu contravină legilor Shari'ei.

● **Articolul șaptesprezece**

Fiecare individ are dreptul de a trăi într-un mediu nepoluat și curat din punct de vedere al corupției morale. Un asemenea mediu trebuie să îi permită individului să își cultive caracterul său moral. Atât societatea, cât și statul trebuie să ofere și să asigure acest drept indivizilor.

Societatea și statul trebuie să asigure fiecărui individ asistența socială și de sănătate (corespunzătoare și necesară), beneficiind de toate facilitățile publice, în limitele disponibile.

Statul trebuie să asigure condiții decente de viață individului și persoanelor aflate în grija lui. Acest drept cuprinde întreținerea, îmbrăcăminte decentă, educația adecvată, îngrijirea medicală și toate celelalte nevoi de bază.

● **Articolul optsprezece**

Fiecare individ are dreptul să trăiască în siguranță în societate, fie că este vorba despre persoană, religie și credință, fie că este vorba despre onoarea familiei, demnitate, membrii familiei sau apartenența financiară.

Fiecare individ are dreptul să fie independent în ceea ce privește felul în care își îngrijește familia, casa, banii, etc. Nu poate fi susținută spionarea sau supravegherea unei persoane. Nu este permisă denigrarea niciunei persoane, ba mai mult, ceilalți trebuie să protejeze persoanele fizice de ceea ce este ilegal.

Intimitatea locuinței este asigurată, iar intrarea în proprietățile private trebuie să fie făcută cu acordul proprietarilor. Proprietățile private nu trebuie să fie demolate sau confiscate, iar chirișii nu pot fi dați afară fără un motiv legal.

● **Articolul nouăsprezece**

Toți indivizii – conducători sau conduși – trebuie să se bucure de drepturi egale.

Toți indivizii au acces la hotărârile judecătorești pentru plângerile lor.

Crima și pedeapsa se bazează strict pe Shari'ah.

Fiecare acuzat este nevinovat până la dovedirea vinovăției. Un proces corect este necesar atunci când sunt date toate asigurările pentru autoapărare.

● **Articolul douăzeci**

Nicio persoană nu este arestată sau lipsită de libertate, exilată sau pedepsită fără o acțiune juridică adecvată. Indivizii nu trebuie să fie supuși unor torturi fizice sau psihice sau orice alt tratament umilitor. Nimeni nu poate fi supus unor experiențe medicale fără consimțământul său și cu condiția ca acesta să nu fie în detrimentul sănătății sale. În plus, nu este permisă împuternicirea unei autorități executive pentru a emite anumite legi.

● **Articolul douăzeci și unu**

Este interzis ca o persoană să fie luată ostatică pentru orice motiv sau sub orice formă.

● **Articolul douăzeci și doi**

Fiecare individ are dreptul să își exprime opinia, dacă aceasta nu contravine legilor și principiilor Shari'ei.

Fiecare individ are dreptul să impună binele și să oprească răul, conform legilor și principiilor Shari'ei.

Mass-media și informațiile aduse de aceasta sunt importante pentru societate. Media nu trebuie să fie exploatată, abuzată sau folosită pentru a ataca demnitatea Profeților lui Allah (Pacea lui Allah fie asupra lor!) sau să practice lucruri imorale și corupte. În plus, toate problemele care cauzează lipsa de unitate în cadrul societății, cum sunt degradarea morală, pericolul sau neîncrederea, sunt, de asemenea, interzise.

Nu este permis să se genereze o ură națională, sectarism sau orice alt tip de discriminare.

● **Articolul douăzeci și trei**

Paza și încrederea nu trebuie trădate. Acest lucru este complet interzis, pentru a asigura respectarea drepturilor fundamentale ale omului.

DREPTURILE OMULUI ÎN ISLAM

Fiecare individ are dreptul să participe la administrarea publică a țării sale, chiar dacă face acest lucru în mod direct sau indirect. Similar, toți indivizii au dreptul la funcții publice pe baza legilor și reglementărilor Shari'ei.

- **Articolul douăzeci și patru**

Toate drepturile și libertățile scrise în această Declarație sunt ușor de înțeles în cadrul legilor și principiilor Shari'ei.

- **Articolul douăzeci și cinci**

Legile și principiile Shari'ei sunt singurele surse pentru interpretarea și clarificarea oricărui articol din această Declarație.

Cairo, 14 Muharram, 1411 H., corespunzând cu 5/8/1990

Stabilirea și acceptarea drepturilor, mai sus menționate, conduc pe calea corectă pentru construirea unei societăți Islamice adevărate, care poate fi descrisă după cum urmează:

- O societate în care este dezvoltat conceptul de justiție, care știe că nimeni nu este superior datorită originii, rasei, culorii pielii sau a limbii vorbite. Omul trebuie să fie în siguranță, ferit de oprimare, umilire și sclavie. Allah, Creatorul tuturor creațiilor, a onorat omul, pe care l-a așezat peste toate creaturile Sale:

„Noi i-am cinstit pe fiii lui Adam²⁷ și i-am purtat pe ei pe uscat și pe mare²⁸ și le-am dat lor ca hrană felurite bunătăți și i-am ales pe ei înaintea multor alora din cei pe care i-am creat.” [Coran, 17:70]

- O societate, a cărei rădăcini sunt într-un sistem familial puternic, care îi servește ca nucleu și bază, oferind stabilitate și progres. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune Nobilul Coran:

„O, voi oameni! Noi v-am creat pe voi dintr-un bărbat și o femeie...” [Coran, 49:13]

- O societate în care conducătorul și cei conduși sunt egali în fața Shari'ei (Legislația Islamică). Deoarece Shari'ah este de origine Divină, în ea nu există discriminare, care este permisă în alte societăți.

- O societate în care autoritatea și puterea sunt de încredere, în care conducătorul urmărește să-și atingă scopurile doar în cadrul Shari'ei.

- O societate în care toată lumea crede în faptul că Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) este Adevăratul și Unicul Stăpân al întregii creații și fiecare parte a creației este angajată în beneficiul întregii creații al lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul). Tot ce avem este un dar primit de la Allah Al-Khaliq (Creatorul), fără ca cineva să aibă dreptul asupra altuia. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Și El v-a supus vouă toate cele care se află în ceruri și care se află pe Pământ;

²⁷ Înzestrându-i cu darul vorbirii, cu rațiune, cu capacitatea de a distinge lucrurile și de a stăpâni peste tot ceea ce se află pe Pământ

²⁸ Le-am creat posibilitatea să se deplaseze pentru a-și agonisi mijloacele de existență

toate sunt de la El.” [Coran, 45:13]

- O societate în care toate politicile care guvernează afacerile publice sunt bazate pe principiul consultării. Allah Ar-Razzaq (Înzestrătorul) spune în Coran:

„Pentru aceia care răspund Domnului lor și împlinesc Rugăciunea [*As-Salat*], iar pentru treburile lor [țin] sfat laolaltă²⁹ și dau Dania [*Az-Zakat*] din cele cu care îi înzestrăm.” [Coran, 42:38]

- O societate care acordă șanse egale tuturor persoanelor conform abilităților și potențialului lor. Fiecare persoană va fi răspunzătoare în fața *Ummah* (comunității musulmane) cu privire la îndeplinirea sarcinilor sale în această lume și în fața Creatorului, în Viața de Apoi. Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Fiecare dintre voi este un păstor și fiecare va fi responsabil pentru turma sa. Conducătorul este un păstor și va fi responsabil pentru turma sa; un bărbat este păstor pentru familia sa și va fi responsabil pentru turma sa; o femeie este păstoriță pentru casa soțului ei și este responsabilă pentru turma ei; slujitorul este păstor pentru bunăstarea stăpânului său și este responsabil pentru asta. Fiecare dintre voi este un păstor și este responsabil pentru turma sa.” (Bukhari și Muslim)

- O societate în care atât conducătorul, cât și cel condus sunt egali în fața unei instanțe judiciare, în cursul procedurilor judiciare.

- O societate în care fiecare persoană reflectă conștiința *Ummei*. Oricine are dreptul de a intenta un proces împotriva oricărui infractor, care a comis o infracțiune împotriva comunității în general. De asemenea, el poate solicita ajutorul oamenilor în acest proces, iar toți martorii infracțiunii au obligația să-l ajute și să nu evite procesul de justiție.

Caracteristici ale drepturilor omului în Shari'ah (Legislația și Jurisprudența Islamică) sunt după cum urmează:

a. Drepturile omului stabilite în Shari'ah sunt de origine Divină. Acestea nu provin de la ființe umane, care pot fi influențate de capriciile, dorințele, interesele sau ambițiile personale.

b. Drepturile omului sunt corelate cu religia Islamică și cu credința. Aceste drepturi sunt protejate și conservate prin Hotărâre Divină, de aceea orice încălcare a acestor drepturi este, în primul rând, o încălcare a Voinței Divine al lui Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) și atrage după sine pedeapsa atât în această viață, cât și în Viața de Apoi.

c. Aceste drepturi ale omului sunt cuprinzătoare și proporționale cu natura ființei umane. Ele sunt în acord cu starea naturală, înăscută, a omului, în funcție de slăbiciunea sau puterea, demnitatea sau umilința sa.

d. Aceste drepturi ale omului sunt aplicabile fiecărei persoane care se află sub jurisdicția Islamică, indiferent de culoare, rasă, religie, limba vorbită sau statutul social.

e. Aceste drepturi sunt constante, ele nu se adaptează nici timpului, nici locului, nici condițiilor sau circumstanțelor. Nici individul, nici societatea nu poate modifica aceste drepturi ale omului.

f. Aceste drepturi sunt suficiente pentru întemeierea unei societăți care acordă persoanelor o viață decentă și onorabilă, de asemenea, ele sunt o îndurare de la Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul), Stăpânul tuturor lumilor, și sunt pentru întreaga umanitate, în general.

²⁹ Se consultă în adoptarea de hotărâri în legătură cu treburile generale ale comunității

Ele au rolul de a păstra drepturile politice, sociale, morale și economice ale omenirii.

g. Drepturile omului sunt totuși limitate și nu absolute. Aceste drepturi sunt compatibile cu principiile și legile de bază ale Shari'ei. Ele nu sunt în detrimentul interesului și bunăstării societății, iar toate persoanele au dreptul să vorbească, să spună adevărul fără nicio ezitare. Toți au dreptul să ofere îndrumări rezonabile, atât timp cât acestea sunt în interesul societății. Aceste îndrumări se pot da în toate sferele lumești sau cele religioase, de asemenea. Cu toate acestea există câteva limite care nu trebuie depășite, altfel, se va ajunge la situații haotice în societate. Câteva din aceste restricții sunt următoarele:

- Această libertate pentru un dialog obiectiv trebuie să se bazeze pe înțelepciune și îndrumări corecte. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Glorios:

„Cheamă la Calea Domnului tău cu înțelepciune și bună îndemnare și discută cu ei cum este mai frumos! Domnul tău este mai bine știutor al acelora care s-au abătut de la Calea Sa și El este mai bine știutor al celor care sunt bine călăuziți.” [Coran, 16:125]

- Toate aceste îndrumări trebuie să ia în considerare principiile esențiale ale Credinței Islamice cum ar fi credința în existența lui Allah Al-Ahad (Unicul), veridicitatea Mesajului Mesagerului lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) sau alte aspecte de acest fel.

- Trebuie evitat ca această libertate de exprimare să aducă ofensive altora, indiferent dacă acestea sunt lumești sau religioase, cum ar fi defăimarea persoanelor, scandalizându-le, sau dezvăluirea secretelor lor. Astfel de acte vor răspândi răutatea printre oameni în societatea Islamică sau în orice altă societate. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Nobilul Coran:

„Aceia care vor ca printre dreptcredincioși să se răspândească ticăloșia vor avea parte de osândă dureroasă atât în această lume, cât și în Lumea de Apoi. Allah știe, în vreme ce voi nu știți.” [Coran, 24:19]

Concepții greșite cu privire la drepturile omului în Islam

Enumerăm câteva dintre concepțiile greșite notabile cu privire la Religia Islamică și la principiile drepturilor omului în Islam. Trebuie remarcat faptul că majoritatea acuzațiilor false aduse împotriva Islamului ar putea fi direcționate către iudaism, creștinism sau alte religii, din moment ce acestea au coduri religioase care sunt considerate inacceptabile în sistemele de viață laice moderne. Clarificarea noastră este doar a Principiilor Islamice, atâta timp cât Islamul este scutit și liber de minciuni și nedreptăți comise în numele altor religii, care au jucat un rol major în reacțiile care au condus la laicismul modern.

În Islam, nu a existat niciodată conflict între religie și știința rațională, dezvoltarea civilizației în cadrul credinței între Creator, Mesagerii Săi și în Legile Sale revelate.

● Prima concepție greșită

Unii susțin că Legislația Islamică este restrictivă în libertățile esențiale și este incompatibilă cu civilizațiile avansate din lume, cu conceptele moderne ale drepturilor omului.

Răspunsul la concepția greșită cu privire la Shari'ah (Legislația Islamică)

O parte din această concepție greșită, larg propagată, a fost discutată în introducerea acestei cărți. Subliniem faptul că musulmanii cred în faptul că Legislația Islamică este un cod complet și cuprinzător de viață, pe deplin adaptabil și adecvat în principiile și că Legile sale sunt adaptabile fiecărei perioade de timp, fiecărui loc și tuturor oamenilor. Adevărata libertate înseamnă libertatea de a nu fi supus sau oprimat, indiferent dacă acestea provin de la dorințe egoiste sau din hotărâri oligarhice sau ierarhice. Cea mai gravă supunere este cea făcută față de oricine altcineva în afară de Unicul Domn, Creatorul și Întreținătorul (Al-Muqît) omenirii. Islamul nu acceptă persoanele libertine, cele care cred că poate face tot ceea ce doresc. Islamul este o Religie cu legătură spirituală între om și Domnul și Creatorul său, care include poruncile lumești de la Allah Al-Hakim (Cel Înțelept) pentru toate aspectele vieții, întemeiază legătura între om și Creatorul său, precum și legătura între om și societatea în care trăiește, între alte popoare și națiuni. Spre deosebire de iudaism, Islamul este o Religie universală, nefiind limitată la un anumit popor. Cu toate că și creștinii pretind universalitatea, ei au deviat de la de la Calea care a fost revelată lui Isus (Pacea lui Allah fie asupra sa!), în care a spus:

„Nu sunt trimis decât la oile pierdute ale casei lui Israel.” [Matei, 15:24]

De asemenea, s-a relatat că Isus (Pacea lui Allah fie asupra sa!) le-a spus celor doisprezece ucenici ai săi, care au fost aleși conform celor douăsprezece triburi evreiești:

„Aceștia sunt cei doisprezece pe care i-a trimis Isus, după ce le-a dat învățăturile următoare: «Să nu mergeți pe calea păgânilor și să nu intrați în vreo cetate a samaritenilor; ci să mergeți mai degrabă la oile pierdute ale casei lui Israel.»” [Matei, 10:5-6]

Profetul Islamului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a fost trimis ca o îndurare pentru întreaga omenire. Allah Al-Ahad (Unicul) spune în Coranul cel Nobil:

„Și Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi.” [Coran, 21:107]

Shari'ah cuprinde două aspecte:

Primul aspect include credința, convingerea, actele de adorare și legile care sunt mereu constante, niciodată nu fac subiectul vreunei schimbări indiferent de timp și de loc. De exemplu, As-Salah (Rugăciunea) în Islam este un ritual cu reguli specifice: recitarea din Coranul cel Nobil, aplecarea și prosternarea, oriunde, în Nigeria, Arabia sau Indonezia. Similar, pentru Az-Zakat (Caritatea obligatorie, Dania), există sume fixe pentru diferitele categorii de bogății. Legile de moștenire sunt bine stabilite și nimeni din societate nu are dreptul să le modifice pentru a obține unele avantaje sau orice altceva. Aceste legi stabile, consolidează egalitatea dintre toți oamenii, deoarece ei sunt în esență la fel, oriunde ar trăi.

Al doilea aspect include legile, în special cele care reglementează relația între om și semenii săi, care sunt într-o formă generală și în care detaliile sunt lăsate să se fie adaptate conform nevoilor, care apar într-o societate care este în permanentă schimbare. Aceste norme și reglementări pot fi modificate și adaptate într-un cadru general, dar ele trebuie să fie supravegheate de specialiști și juriști care cunosc și înțeleg bine principiile Legislației Islamice,

precum și evoluția societății. Principiul consultării (*Shura*) este un exemplu dintre acestea. Acest principiu este menționat în Coranul cel Nobil într-o formă generală, fără a da detalii despre funcționarea lui, însă, nicio informație cu caracter obligatoriu nu există, care să explice cum anume se aplică, execută și se implementează *Shura* în societatea Islamică, deși despre Sunnah (Tradiția) Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) Coranul dă unele îndrumări. Această trăsătură de adaptabilitate permite savanților musulmani să interpreteze detalii ale *Shurei*, pentru a fi în conformitate cu cerințele fiecărei vârste și fiecărui loc. Ceea ce se poate aplica unei generații sau societăți poate fi aplicat unei alte societăți cu modificări minore în funcție de nevoile timpurilor. Această flexibilitate ilustrează validitatea, amploarea și scopul universal al Islamului.

● A doua concepție greșită

Unii, dintre cei care nu cunosc adevărurile de bază despre Islam, fie că sunt pseudo-oameni de știință, orientaliști sau dușmani ai Islamului, afirmă că Islamul nu respectă drepturile legale a nemusulmanilor din statul Islamic.

Răspunsul la concepția greșită cu privire la drepturile nemusulmanilor

Shari'ah prevede un ansamblu variat de obligații și drepturi nemusulmanilor într-o societate Islamică. Pentru a respinge această concepție greșită, poate fi suficient a cita din hotărârea generală menționată în cărțile de Jurisprudență Islamică:

„Nemusulmanii au aceleași drepturi ca și musulmanii. Ei, de asemenea, au aceleași obligații ca și musulmanii.”

Acesta este regula generală și din ea provin legile juste și echitabile care dau nemusulmanilor rezidenți într-un stat Islamic, drepturile lor la securitate, proprietate privată și libertatea religiei. De asemenea, Islamul permite dialogurile religioase cu nemusulmanii, poruncind musulmanilor să folosească cele mai bune metodologii în aceste discuții. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune:

„Nu discutați cu oamenii Cărții decât în felul cel mai frumos (cu blândețe și cu răbdare), afară de aceia dintre ei care sunt nelegiuți [cu voi]! Și spuneți: «Noi credem în ceea ce ni s-a trimis nouă și vi s-a trimis vouă! Domnul nostru și Domnul vostru este unul singur și noi Lui îi suntem supuși [musulmani]».” [Coran, 29:46]

Allah Al-'Alim (Cel Atoateștiutor) se adresează celor cu alte credințe și religii spunând:

„Spune: «Ce credeți voi despre acelea pe care le chemați (idolii) în locul lui Allah? Arătați-mi ce au creat ei pe pământ! Sau au ei vreo parte [alături de Allah] la ceruri? Aduceți-mi mie o carte de dinaintea acesteia sau vreo urmă de știință, dacă voi grăiți adevăr!»” [Coran, 46:4]

Islamul interzice obligarea persoanelor de alte religii să se convertească, după cum se menționează în versetul din Coran:

„Și de-ar fi voit Domnul tău, toți cei de pe Pământ ar fi crezut laolaltă! Și oare tu îi silești pe oameni ca să fie credincioși?” [Coran, 10:99]

Atât Coranul, cât și Sunnah (Tradiția profetică) Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) ilustrează că libertatea religiei este valabilă pentru toți, în conformitate cu Shari'ah. Istoria Islamică are numeroase exemple de toleranță arătată

nemusulmanilor, în timp ce multe alte societăți au fost intolerante față de musulmani și chiar față de propriul popor.

Musulmanii trebuie să se poarte corect și drept față de toți cei care nu sunt rău intenționați față de musulmani. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Allah nu vă oprește să faceți bine aceluia care nu a luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și nu v-au alungat din căminele voastre, [ba din contră] să fiți foarte buni și drepecți, căci Allah îi iubește pe cei drepecți.” [Coran, 60:8]

Toți cei care poartă război împotriva Islamului, arată dușmănie și forțază musulmanii la exil au parte de un tratament diferit în Islam. Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Însă Allah vă oprește să-i luați ca aliați pe aceia care au luptat împotriva voastră, din pricina religiei, și v-au alungat din căminele voastre și au ajutat la alungarea voastră. Iar aceia care și-i iau ca aliați sunt nelegiuiți.” [Coran, 60:9]

Interacțiunile dintre musulmani și nemusulmani sunt bazate pe cordialitate și maniere juste. De asemenea, în societatea Islamică, tranzacțiile comerciale sunt permise cu rezidenții sau nerezidenții nemusulmani.

Musulmanii pot mânca din alimentele evreilor și a creștinilor, de asemenea, un bărbat musulman se poate căsători cu o femeie evreică sau creștină, ceea ce va fi explicat mai târziu. Trebuie să reamintim că Islamul acordă o atenție și importanță deosebită familiei. Allah Al-'Aziz (Cel Atoateștiutor) spune în Coranul cel Nobil:

„Astăzi vă sunt îngăduite vouă cele bune. Măncarea celor cărora li s-a dăruit Scriptura vă este îngăduită și vouă, iar mâncarea voastră le este îngăduită și lor. [Vă sunt îngăduite] femeile virtuozose, dreptcredincioase, dar și femeile virtuozose ale aceluia cărora le-a fost dăruită Scriptura înaintea voastră, dacă le dați zestrea, cu contracte de căsătorie, fără să preacurviți și fără să le luați de țititoare». Cel care se leapădă de credință, faptele lui sunt în deșert, iar în Lumea de Apoi se va afla printre cei pierduți.” [Coran, 5:5]

● A treia concepție greșită

Unii susțin că pedepsele Islamice (*hudud*) sunt crude, barbare și încalcă drepturile omului.

Răspunsul la concepția greșită cu privire la hudud (pedepsele prevăzute)

În toate societățile există un sistem de pedepse pentru infracțiunile penale grave. Sistemul modern pedepsește cu perioade preluzgite de închisoare, dar mai mulți experți criminologi și sociologi au observat că pedeapsa preluzgită de închisoare nu este un factor descurajant de succes, și de cele mai multe ori imprimă un sentiment de pierdere și inutilitate în cel care este închis, iar malițiozitatea generală a sistemului este percepută ca fiind injustă. De asemenea, de multe ori, victimele nu cred că pedeapsa aplicată a fost în slujba dreptății. Există multe controverse cu privire la durata pedepsei, ca să nu mai vorbim de cheltuielile uriașe de întreținere pentru un sistem uriaș de închisori.

Pentru început, trebuie să menționăm că sistemul de pedepse penale în Islam este o parte integrantă a întregului sistem de viață Islamic, just și echitabil, care acordă șanse egale și stipulează bunăstarea tuturor cetățenilor, nelăsând niciun prilej pentru o activitate infracțională.

Infracțiunile în Islam sunt împărțite în două categorii:

1) Infracțiuni care au pedepse prescrise în conformitate cu Legile din Shari'ah. Aceste infracțiuni includ: apostazia (renunțarea la credință) și blasfemia, crima și omorul din imprudență, preacurvia și adulterul, jaful, furtul, consumul de alcool și droguri, acuzațiile false de adulter sau acte imorale, agresiunea împotriva oamenilor etc.

2) Infracțiuni care nu au o pedeapsă clar definită în Shari'ah. Autoritatea legală este cea care stabilește pedepsele pentru astfel de infracțiuni, în funcție de interesul populației în societatea Islamică. Aceste tipuri de pedepse sunt cunoscute sub numele de „*tazir*” (muștrare)

Infrațiunile care au o pedeapsă definitivă, în conformitate cu legile Shari'ei, sunt în continuare divizibile în două categorii.

- Prima categorie se referă la ceea ce implică drepturile personale ale victimei, în caz de crimă, ucidere din culpă, ultraj și calomnie. Pedepsele pentru aceste infracțiuni se pot reduce în cazul în care reclamantul renunță sau acceptă «prețul sângelui», în cazuri de ucidere, omor din culpă și agresiune.

- A doua categorie se referă la pedepsele pentru încălcarea poruncilor lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) sau altele prescrise de Shari'ah. Aceste infracțiuni pot fi: consumul de alcool, adulterul sau furtul. Pedepsele pentru astfel de infracțiuni, odată aduse în fața autorităților și recunoscute, nu pot fi reduse sau anulate, chiar dacă reclamantul renunță la acuzații.

Normele de aplicare ale **hudud-ului** (pedepse capitale sau corporale) din cadrul Legislației Islamice, Shari'ah, sunt pentru a asigura dreptatea. De exemplu, aceste pedepse sunt aplicabile doar pentru infracțiunile care încalcă grav cele cinci elemente esențiale ale vieții umane: religia, viața, mintea, onoarea urmașilor și a bogăției. Ele pot fi aplicabile doar adulților care se află în deplinătatea facultăților mintale, infracțiunea fiind confirmată de o mărturie sau un jurământ. Pedeapsa poate fi anulată în cazul în care există cea mai mică suspiciune că infracțiunea nu s-a produs, sau există dovezi insuficiente care să o evidențieze, așa cum este relatat din tradiția profetică:

„Opriți hudud-ul, pedeapsa, atunci când există suspiciuni (cu privire la dovezi și circumstanțe atenuante)”³⁰

Scopul executării acestor pedepse aspre este de a oferi o lecție exemplară elementelor infracționale ale societății. Ele acționează ca un factor de descurajare, dovedit și de succes, împotriva tentațiilor de comitere a actelor infracționale și protejează drepturile tuturor persoanelor, prin urmare întreaga societate se va bucura de pace și securitate. De exemplu, dacă cineva știe că poate fi lovit cu aceeași forță cu care el poate provoca răni adânci cuiva, oare va mai ataca el pe cineva?

În plus, față de sancțiunile lumești pentru comiterea infracțiunilor, care sunt temporare, infractorii sunt, de asemenea, sfătuiți să se păzească de pedeapsa veșnică al lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) în Viața de Apoi. Toate persoanele din societatea Islamică, care încalcă legile și reglementările Islamice, vor fi supuse la astfel de sancțiuni severe. În fiecare societate există anumite persoane care nu ar fi disciplinate dacă nu ar fi aplicate astfel de pedepse corporale. Remarcăm faptul că Islamul stabilește pentru fiecare infracțiune o sancțiune adecvată, deoarece Allah Al-Hakim, Al-'Alim (Cel Înțelept, Cel Atoateștiutor) cunoaște toate intimitățile și

³⁰ Raportat de Dthahabi și alții cu un lanț de naratori de încredere, și cel mai probabil sunt spusele lui Abdullah ibn Mas'ud (Allah să fie mulțumit de el!) așa cum a fost menționat de Baihaqi

realitățile sufletului uman și a celorlalte creații ale Sale.

Hiraabah include jaful la drum mare, uciderea din timpul jafului, pătrunderea în zonele rezidențiale sau comerciale cu armele și intimidarea locuitorilor inocenți cu aceste arme. Acesta este, de fapt, literal, războiul din cadrul societății.

Pedeapsa prevăzută pentru **hiraabah** se bazează pe versetul din Coran:

„Iară răsplata acelor care luptă împotriva lui Allah și a Trimisului Său și caută să semene pe Pământ stricăciune este că ei vor muri omorâți sau răstigniți pe cruce sau li se vor tăia mâinile și picioarele cruciș sau vor fi alungați din țară. Aceasta va fi pentru ei rușine în lumea de acum, iar în Lumea de Apoi vor avea ei parte de chin mare, ~ Afară de aceia care se căiesc înainte de a-i prinde. Și să știți că Allah este Al-Ghafur, Ar-Rahim [Iertător și Îndurător].” [Coran, 5:33-34]

Această pedeapsă se aplică diferit, în funcție de natura și mărimea infracțiunii, lăsând o anumită libertate autorității să stabilească pedeapsa care se aplică. Dacă cel care jefuiește a ucis și a profitat de banii furați, pedeapsa poate fi uciderea lui prin crucificare. Dacă a luat banii prin amenințare, dar nu a ucis sau atacat pe cineva, pedeapsa sa poate fi tăierea în cruciș a mâinii și piciorului. Dacă el a ucis pe cineva dar nu i-a furat banii victimei, el poate fi executat ca și în cazul crimei. Dacă el răspândește spaimă în rândul locuitorilor, dar nu ucide pe nimeni, el poate fi exilat, care în opinia câtorva savanți musulmani este, de fapt, închisoarea.

Omorul cu premeditare sau fără premeditare

Pedeapsa de *Qisas*, adică execuția, este legiferată pentru crimă cu premeditare, ca o pedeapsă justă și adecvată pentru cel care ia viața cuiva. Qisas acționează ca un factor de descurajare de succes pentru prevenirea crimelor. Allah Al-Muta'ali (Cel Preaînalt) spune în Coranul cel Nobil:

„O, voi cei care credeți, v-a fost prescris talionul³¹ pentru cei uciși: slobod pentru slobod, rob pentru rob, muiere pentru muiere...” [Coran, 2:178]

Dacă familia victimei iartă ucigașul, atunci se va renunța la pedeapsa capitală. Dacă ea acceptă «prețul sângelui», de asemenea, se va renunța la pedeapsă. Allah Al-Hakim (Cel Înțelept) spune în Coranul cel Glorios:

„...Iar celui căruia i s-a iertat din partea fratelui său ceva, i se arată bunăvoință, iar despăgubirea se îndeplinește după cuviință. Aceasta este o ușurare de la Domnul vostru și o îndurare, iar cel care mai vatămă după aceea va avea parte de osândă dureroasă.” [Coran, 2:178]

Jaful și furtul

Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) a stabilit tăierea mâinii ca pedeapsă pentru furt. Acesta se bazează pe versetul:

„Cât despre hoț și hoată, tăiați-le lor mâinile (de la încheietura pumnului) ca răsplată pentru ceea ce au dobândit [prin furt] și ca pedeapsă de la Allah, căci Allah este Al-'Aziz, Al-Hakim [Puternic și Înțelept].” [Coran, 5:38]

³¹ Pedepsirea criminalului cu ceva identic crimei lui

Se ajunge la amputarea mâinii doar în condiții și circumstanțe foarte speciale. În primul rând, valoarea furată trebuie să fie peste o limită bine stabilită. În al doilea rând, lucrul furat trebuie să fi fost sub pază adecvată. În al treilea rând, dacă acuzația de furt stă sub semnul suspiciunii sau dacă motivul furtului a fost foamea sau sărăcia acută, în acest caz mâna nu va fi amputată, ci cazul său va fi evaluat pentru asistență.

Furtul este o infracțiune foarte gravă, iar lăsat fără o pedeapsă adecvată, poate deveni un fenomen răspândit, care pune în pericol viața socială și economică a comunității. Atunci când hoțul se confruntă cu rezistență poate deveni violent și să comită alte infracțiuni, cum ar fi omorul prin imprudență sau vreo agresiune. Însă, dacă el cunoaște faptul că mâna lui va fi tăiată din cauza furtului, el va ezita cu siguranță să comită această infracțiune care poate atrage după el altele.

Preacurvia și adulterul

Islamul prevede pedeapsa prin biciuire pentru cei care nu au fost niciodată căsătoriți și sunt vinovați de preacurvie. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) poruncește în Coranul cel Nobil:

„Pe cea care preacurvește și pe cel care preacurvește biciuiți-i pe fiecare cu câte o sută de lovituri.³² Și să nu vă apuce mila de ei în împlinirea legii lui Allah, dacă voi credeți în Allah și în Ziua de Apoi! Și un grup de dreptcredincioși să fie martori la pedepsirea lor!” [Coran, 24:2]

În ceea ce îi privește pe cei căsătoriți, bărbat sau femeie, care comit adulter, pedeapsa aplicată lor este lapidarea³³. Această pedeapsă este aplicabilă și executabilă doar atunci când se întrunesc anumite condiții specifice.

Un bărbat sau o femeie căsătorit/ă este ucis/ă prin lapidare în următoarele două cazuri:

- Trebuie să existe mărturia lui sau a ei, sinceră și clară fără nicio constrângere. Sentința nu se execută imediat după prima mărturisire a vinovăției. Ea devine incontestabilă doar dacă va fi repetată de patru ori sau cu ocazia a patru întâlniri sau ședințe de judecată. Judecătorul poate influența spunând: „Poate a fost doar un sărut, îmbrățișare sau atins fără penetrare.” Acest lucru este pentru a lăsa loc retragerii mărturiei originale și este o practică care se bazează pe Sunnah Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Atunci când Ma'iz ibn Malik a venit la Profet (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) cu scopul de a mărturisi adulterul, Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) i-a spus: **«Probabil ai sărutat-o doar, sau i-ai făcut cu ochiul, sau ai privit-o?»** El a răspuns: «Nu, o, Mesager al lui Allah!» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) l-a întrebat direct: **«Ai avut relație sexuală cu ea?»**... Naratorul a adăugat: «După această mărturisire Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a poruncit să fie lapidat.»” (Bukhari)

- A doua situație necesită existența a patru martori. Cei patru trebuie să fie juști și nepărtinitori, să fie cunoscuți ca fiind demni de încredere și cinstiți în comportament și declarații. Cei patru martori trebuie să confirme că au văzut actul sexual în sine, adică cei patru trebuie să confirme că au văzut în fapt penetrarea penisului în vaginul femeii. O astfel de situație este cu adevărat rară și are loc doar dacă cei doi se angajează în acest act fără niciun respect față de legi, onoarea și demnitatea societății.

³² Dar aceste lovituri nu trebuie să aibă ca rezultat fisurarea oaselor sau provocarea de răni

³³ Lapidarea este omorul prin pietruire

Preacurvia și adulterul (într-o perspectivă pur Islamică) nu sunt considerate, ca și în legea seculară, fapte cu caracter personal, ci sunt considerate ca fiind o încălcare a drepturilor societății, în special a onoarei familiei și a femeii, deoarece au consecințe nocive asupra întregii societăți. Ele pot demoraliza valorile și principiile sociale ale societății în general, duc la răspândirea bolilor venerice și pot avea ca urmare sarcini nedorite și copii nelegitimi fără îngrijire adecvată din partea părinților. De asemenea, poate avea loc amestecarea filiației, a descendenței, atunci când un copil îi este atribuit altcuiva decât tatăl real, astfel copilul fiind privat de dreptul de a-și cunoaște tatăl. Acest lucru poate cauza probleme la moștenire, deoarece devin moștenitori cei care, de fapt, nu au drept de moștenire, iar cei care au dreptul, nu vor obține nimic. În plus, din ignoranță, o persoană se poate căsători cu cineva care îi este interzisă cum ar fi soră, nepoată sau mătușă. Acesta este, cu adevărat, o crimă împotriva acestor copii nevinovați, de a le priva de tutela părinților și a familiei, precum și de o identitate onorabilă, acest lucru de asemenea, poate duce la o instabilitate psihică și socială. Pentru un copil, părinții sunt esențiali pentru a-i oferi sentimentul de protecție, suport, fericire și liniște sufletească.

Calomnia

Pedeapsa prescrisă pentru acuzația falsă de adulter sau preacurvie este biciuirea publică:

„Pe aceia care defăimează femei cinstite și apoi nu aduc patru martori, biciuiți-i cu optzeci de lovituri și nu mai primiți mărturie de la ei niciodată, căci ei sunt nelegiuiți,”
[Coran, 24:4]

Scopul pentru care s-a stabilit această pedeapsă este de a proteja onoarea și reputația femeii nevinovate. Acuzația falsă dacă rămâne nepedepsită generează un comportament răzbunător și chiar agresiune sau crimă. Shari'ah prevede această pedeapsă severă împotriva răufăcătorului dacă el nu aduce dovezi confirmate și este un factor puternic de descurajare, dovedit, pentru eradicarea acuzațiilor false din societate.

Islamul nu se oprește doar la pedeapsa fizică pentru această infracțiune, ci cere ca mărturia viitoare a cuiva care a fost pedepsit pentru acuzație falsă, să nu fie acceptată, deoarece el sau ea sunt confirmați ca mincinoși. În cazul în care cel care a calomniat se căiește pe deplin în fața lui Allah Al-Halim (Cel Blând) și își îmbunătățește întregul comportament, situația poate fi revizuită.

Alcoolul și drogurile

Omul este liber să mănânce și să bea din alimentele și băuturile sănătoase, în limitele stabilite de Allah Al-'Alim (Atoateștiutor). Toate tipurile de substanțe intoxicante sunt interzise, deoarece nu numai că afectează corpul, mintea și familia dar, de asemenea, afectează și structura morală a societății, în general. Aceste substanțe toxice, în Islam, sunt numite «mama tuturor relelor», deoarece consumul lor conduce la alte păcate. Islamul stabilește pedeapsa biciuirii pentru consumarea lor în public sau pentru traficanții lor. Această pedeapsă este prescrisă cu scopul de a eradica consumarea unor astfel de substanțe nocive (alcoolul sau drogurile), pentru a proteja sănătatea atât fizică, cât și mentală, și, de asemenea, pentru protejarea averii. Câteva dintre efectele negative și totodată consecințele consumului abuziv de alcool sau de droguri includ tendința către alte infracțiuni cum ar fi agresiunea, crima, preacurvia, adulterul, violul sau incestul. Un alcoolic sau un dependent de droguri devine un membru inutil în societate, fiind incapabil să aibă un loc de muncă productiv. În plus, el poate

comite acte imorale, cum ar fi furtul sau alte infracțiuni, cu scopul de a-și procura drogurile ilegale. Studii medicale de laborator au dovedit faptul că aceste dependențe sunt atâtde grave pentru sănătate, prin consumul lor sunt irosite averi, resurse și timp, aducând daune grave comunității și societății în general. Un alcoolic sau un dependent de droguri își poate pierde temporar rațiunea și poate deveni pericol public pentru cei din jur, iar Islamul nu tolerează un asemenea comportament.

Toate pedepsele în Islam, mai sus amintite, sunt pentru a apăra drepturile omului, demnitatea de cetățean care respectă legea și sunt o demonstrație și o ilustrare a Înțelepciunii Divine absolute și drepte. În Shari'ah, un principiu general este acela că pedepsele trebuie să fie direct proporționale cu mărimea și tipul păcatului. Pentru exemplu, Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Răsplata pentru un rău este un rău deopotrivă cu el³⁴. Însă răsplata aceluia care iartă și care caută împăcare se află la Allah. El nu-i iubește pe cei nelegiuți!” [Coran, 42:40]

De asemenea, Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune:

„Dacă pedepsiți, atunci pedepsiți cu ceea ce voi ați fost pedepsiți, iar dacă răbdați, e chiar mai bine pentru cei răbdători³⁵.” [Coran, 16:126]

În Islam, pedeapsa are o măsură exactă și dreaptă, însă mila lasă o ușă deschisă pentru acceptarea banilor în cazul vărsării de sânge ca o compensație, sau a grațierii și iertării în măsura în care au fost lezate drepturile personale. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) explică în Coran:

„Și Noi am prescris, pentru ei, în ea: suflet pentru suflet³⁶, ochi pentru ochi, nas pentru nas, ureche pentru ureche, dinte pentru dinte și rănila după legea talionului. Dacă, însă, cineva renunță la aceasta în semn de milostenie³⁷, ea va fi ispășire pentru el. Iar aceia care nu judecă după ceea ce a pogorât Allah, aceia sunt nelegiuți.” [Coran, 5:45]

În Islam, iertarea este încurajată așa cum Allah este Rahim (Îndurător):

„...Ci să ierte și să miluiască. Oare nu voiți voi ca Allah să vă ierte vouă? Iar Allah este Al-Ghafur, Ar-Rahim [Iertător și Îndurător].” [Coran, 24:22]

De asemenea, Allah Al-Ghafur (Cel Iertător) spune în Coranul cel Nobil:

„Însă răsplata aceluia care iartă și care caută împăcare se află la Allah.” [Coran, 42:40]

Scopul Islamului nu este răzbunarea pentru un păcat și nici să impună pedepse severe doar de dragul de a fi sever și dur, ci scopul acestor pedepse este de a apăra drepturile omului și de a păstra respectul față de lege și ordine printr-o justiție strictă și descurajări exemplare. Obiectivul general este de a menține pacea și liniștea și de avertizare pentru toți cei ce se gândesc să comită o infracțiune. Dacă cel care vrea să ucidă realizează că el la rândul său va fi ucis pentru fapta sa, cel care vrea să fure se gândește că mâna lui va fi tăiată pentru furt, sau cel care vrea să comită un adulter, că va fi biciuit în public sau ucis prin lapidare, sau cel care vrea să defăimeze pe cineva, realizează că pedeapsa sa va fi, de asemenea, biciuirea în public, toți aceștia care au intenționat să comită o infracțiune se vor gândi foarte serios înainte să o comită.

³⁴ Prin aplicarea legii talionului

³⁵ Urmați calea echității. Talionul este, așadar, autorizat, însă iertarea este recomandată

³⁶ Ucigașul va fi ucis

³⁷ Iertându-l pe vinovat

Cunoașterea pedepsei severe îl va reține, opri, pe cel care vrea să comită infracțiunea, astfel societatea va deveni mult mai sigură și pașnică.

Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Și aveți în talion [pavăză pentru] viață, o, cei dăruți cu minte, și poate că o să vă feriți!” [Coran, 2:179]

Răspunsul, la obiecția că pedepsele prevăzute în Islam sunt extrem de crude, este unul simplu. Din moment ce toată lumea este de acord că infracțiunile sunt extrem de dăunătoare pentru societate, aceste măsuri stricte trebuie luate pentru a le contracara, iar oamenii care le comit trebuie să fie pedepsiți. Singura problemă rămâne stabilirea celei mai bune pedepse care să fie justă și eficientă, pentru reducerea ratei infracționalității. Aceasta implică o comparație între Legislația Islamică și legile seculare, între pedepsele menționate anterior și termenele lungi de închisoare, cu toate consecințele lor negative asupra victimelor, infractorilor și a societății în general. Pedepsele prevăzute de Legislația Islamică sunt drepte, ușoare, bine adaptate și logice atunci când le examinăm cu atenție, deoarece ele lasă în infractor același gust amar, al durerii provocate victimei, infracțiune comisă, de fapt, împotriva bazei morale a societății.

Allah Al-'Alim (Atoateștiutorul) cunoaște cel mai bine creația Sa, și ceea ce este adevărata și justa pedeapsă pentru ea, și cunoaște totodată măsura eficientă pentru descurajarea infracțiunilor.

Recunoașterea drepturilor victimelor este o necesitate în actul de justiție, drepturile lor nu trebuie considerate a fi nesemnificative, pentru a da pedepse îngăduitoare față de infractori. Ca și în cazul organismului uman, un organ canceros, dacă este posibil, trebuie să fie îndepărtat dacă nu poate fi tratat pentru a salva restul organismului.

Se poate observa faptul că de multe ori mass-media propagă o imagine distorsionată despre Islam, societatea musulmană și Shari'ah (Legislația Islamică). Din această propagandă se poate înțelege că în Islam pedepsele aplicate cu excutare sunt zilnice, dar adevărul este că de-a lungul întregii istorii Islamice, cazurile în care infractorii au primit pedepse cu executare, cum ar fi lapidarea sau amputarea, sunt foarte rare. Spre exemplu, cazurile de lapidare, de obicei, erau aplicate pe baza cererii celor care au comis păcatul, ei mărturisind fapta, în scopul de a se purifica de păcatul comis în această lume și pentru a-L întâlni fără de păcat pe Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) în Viața de Apoi. La fel este și în celelalte cazuri de pedepse aplicate.

● A patra concepție greșită

Mulți susțin că pedeapsa prevăzută în Islam pentru apostazie (renunțarea la credință) este o încălcare a drepturilor omului. Conceptul modern al drepturilor omului asigură libertatea de religie pentru toți oamenii. Această pedeapsă, pretind ei, contrazice ceea ce Allah Al-Muta'ali, Al-'Aziz (Preaînaltul și Atotputernic) spune în Coranul cel Nobil:

„Nu este silire la credință!...” [Coran, 2:256]

Răspunsul la concepția cu privire la apostazie (renunțarea la credință)

Legislația Islamică, Shari'ah, prevede pedeapsa cu moartea pentru cel care este vinovat de apostazie, care după ce a acceptat Islamul ca religie și mod de viață, respinge această credință și legile sale.

Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Nu este permisă vărsarea sângelui unui musulman cu excepția a trei cazuri: a celui căsătorit care comite adulter, viața pentru viață și celui care renunță la religia sa separându-se de comunitate.” (Bukhari și Muslim)

Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), de asemenea, a mai spus:

„Oricine își schimbă religia Islamică, ucideți-l.” (Bukhari)

A respinge Islamul ca mod de viață, după prealabila acceptare al ei, denotă o propagandă împotriva Islamului și este o rușine pentru comunitatea musulmană în care trăiește cel apostat. Respingerea lui, nu numai că va descuraja oamenii de la acceptarea Islamului ca mod de viață, ci va încuraja infracționalitatea și blasfemia. Faptul său de a respinge Islamul este o dovadă că această persoană a aderat la Islam doar ca o testare, iar hotărârea sa de a accepta Islamul ca mod de viață, nu a fost una serioasă. În consecință, această respingere va tinde să atace Islamul încercând să se răzvrătească din interior, de aceea o astfel de pedeapsă, și anume cu moartea, a fost prescrisă, și Allah știe cel mai bine.

Declarația generală de necredință și respingerea Islamului este inacceptabilă în Shari'ah, deoarece această persoană, de fapt, nici nu și-a onorat angajamentul său sacru de credință. O astfel de persoană este mult mai periculoasă decât acel necredincios care nu a fost niciodată musulman:

„Pe aceia care cred, apoi nu mai cred, apoi iarăși cred, apoi iarăși nu mai cred, apoi sporesc în necredință, Allah nu-i va ierta și nu-i va călăuzi pe o cale [dreaptă].” [Coran, 4:137]

Trebuie să luăm în considerare următoarele aspecte privind apostaziei în Islam:

- Un apostat de la credința Islamică are ca pedeapsă uciderea lui, deoarece o astfel de persoană a încălcat principiile Islamului și a atacat Islamul public și deschis prin trădare și blasfemie. Prin urmare, ea amenință însăși baza ordinii sociale și morale. Această trădare poate aduce revoluție internă și revolte periculoase în societatea Islamică. Acest tip de infracțiune este una dintre cele mai grave, în orice societate, fiind denumită «înaltă trădare». Unui apostat condamnat i se dă ocazia, timp de trei zile consecutive, să revină la Islam. În acest timp, învățații musulmani, calificați, stau alături de el să-i explice păcatul major pe care-l comite împotriva propriului suflet, a familiei și comunității în care trăiește, de asemenea, încercă să-i elimine concepțiile greșite pe care le are despre Islam. Dacă această persoană revine la Islam, el va fi lăsat liber neprimind nicio pedeapsă.

Pedepsirea cu moartea al unei astfel de persoane, apostate, în realitate este o salvare pentru restul membrilor societății, de răutatea și violența care s-ar putea extinde dacă se promovează necredința și blasfemia. Dacă o astfel de persoană limitează necredința și apostazia la propria persoană, fără să o proclame și să o răspândească, răsplata lui va fi Allah Muta'ali (Preaînaltul) în Viața de Apoi. Allah 'Alim (Atoateștiutorul) știe cel mai bine cine are credință în suflet și cine nu, cine este sincer și cine ipocrit. Autoritățile musulmane își bazează hotărârile și pedepsele lor pe aspectele externe și lasă realitățile interioare lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul).

- Pe de altă parte, aceste hotărâri, ilustrează faptul că acceptarea sau respingerea Islamului este un lucru foarte serios, de aceea oricine dorește să se convertească la Islam trebuie să-și facă timp pentru a studia, cerceta, evalua și examina foarte atent toate aspectele Islamului, ca un mod de viață, înainte de a se alătura și a se supune legilor și principiilor sale. O

astfel de pedeapsă severă nu va da nici cea mai mică șansă celor care ar dori să se joace cu valorile Islamice, experimentându-le și mai apoi să acționeze în final prin trădare.

Islamul nu tratează respingerea credinței ca fiind o problemă personală, ci mai degrabă ca o respingere care dăunează întregului sistem. Această respingere este o sămânță a revoluției interne și instigării la rebeliune în societate. Islamul dezaprobă ceea ce conduce la discordie și confuzie în societate.

Această lege pentru apostazie, în Islam, este oarecum similară și totuși mai moderată decât în multe sisteme politice, care tratează orice încercare de răsturnare al unui regim sau guvern, existent, ca o trădare supremă, pedepsind-o cu moarte, exil, închisoare și confiscarea averii personale, chiar și rudele acestor persoane sunt adesea hărțuiți și pedepsiți. Însă, Islamul pedepsește numai pe cel apostat cu un factor descurajant, direct și foarte eficient.

• A cincea concepție greșită

Unii susțin că interzicerea căsătoriei dintre o femeie musulmană și un bărbat nemusulman este o încălcare a drepturilor și libertății femeii, acest lucru fiind permis în legea seculară, în care orice persoană se poate căsători cu cine dorește.

Este important de menționat că unui bărbat musulman, de asemenea, îi este interzisă căsătoria cu o politeistă, cum sunt femeile hinduse sau budiste. Este acest lucru o încălcare a drepturilor omului și a libertății sale personale? În mod clar, răspunsul la această întrebare și la concepția greșită menționată anterior, este faptul că aceste interdicții nu încalcă în niciun fel drepturile omului în Islam, fie bărbat sau femeie, după cum va fi explicat în cele ce urmează, ci mai degrabă asigură armonia căsătoriei.

Răspunsul la concepția greșită cu privire căsătoria cu un nemusulman³⁸

Rațiunea Islamică, fundamentală, din spatele acestei restricții, este protejarea și păstrarea valorilor familiale și ale nucleului familial unit. Legile seculare ultramoderne permit toate relațiile sexuale între persoanele care consimt acest lucru, chiar și cele homosexuale. Toate aceste lucruri sunt inacceptabile, deoarece în Islam sunt permise relațiile sexuale numai în căsătoriile legale și onorabile dintre un bărbat și o femeie. Întrucât Islamul urmărește prin toate mijloacele protejarea moralității rasei umane și de asemenea, protejarea familiei împotriva despărțirii prin divorț, potențialul soț este încurajat să caute armonia, încrederea și compatibilitatea cu cea aleasă pentru mariaj, pentru fericirea personală și pentru reușita viitoarei familii și generații. Dacă există un lucru care ar putea cauza un potențial conflict, acesta poate fi un motiv pentru a nu permite căsătoria. Diferența de religie între cei doi soți este, desigur, o potențială cauză de conflict.

Pot exista următoarele trei cazuri:

Primul caz: Unui bărbat musulman îi este interzisă căsătoria cu o politeistă, idolatră sau atee, deoarece credința Islamică nu tolerează și nu respectă politeismul, blasfemia și idolatria. Islamul interzice căsătoria în care unul dintre soți nu arată considerație față de principiile de bază al celuilalt soț. Într-o astfel de familie, ar exista o dispută permanentă, iar problematica divorțului ar fi iminentă, ceea ce ar duce la destrămarea familiei, iar cel mai

³⁸ Citat cu parafrază de la *Simpozionul privind Shari'ah* (Legislația Islamică), Beirut, Dar-Al-Kitab-Al-Lebnani, 1973

puternic afectați ar fi copiii.

Al doilea caz: Unui bărbat musulman îi este permisă căsătoria cu o femeie creștină sau evreică, deoarece Islamul îi recunoaște pe Moise și Isus (Pacea lui Allah fie asupra lor!) ca Profeti și Mesageri ai lui Allah. Chiar dacă vor exista diferențe între unele principii de credință sau religie, o astfel de căsătorie nu va avea probleme de natura celor menționate mai sus, și poate prospera dacă nu există probleme de altă natură între cei doi soți.

Al treilea caz: Islamul interzice căsătoria dintre un bărbat nemusulman și o femeie musulmană, deoarece un evreu, creștin sau politeist neagă Mesajul Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și Profetia sa.

Prin precedente naturale și istorice, bărbații domină femeile. Un soț nemusulman ar putea profita de puterea și dominația sa pentru a arăta în mijlocul căminului său lipsă de respect față de credința și principiile Islamice ale soției. De asemenea, poate folosi un limbaj peiorativ la adresa Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și al Islamului, ceea ce ar conduce la ură profundă și neînțelegeri între cei doi soți, sau ar putea să o îndepărteze pe soție de la credința ei. Dacă ea își apără credința cu putere, acest lucru poate conduce la subjugare nedreaptă și violență fizică împotriva ei. Ca femeie și sexul mai slab, ea poate accepta această situație ingrată de maltratare și suferință pentru protejarea propriei persoane și a copiilor. De aceea, Islamul interzice acest tip de căsătorie care poate conduce la maltratare, încercări și conflicte puternice și chiar la divorț, la fel ca în primul caz. Pe scurt, acest al treilea caz este scenariul cel mai urât de potențial conflict și prin urmare este interzisă o astfel de căsătorie.

● A șasea concepție greșită

Sistemul de sclavie în Islam contrazice conceptele Islamice de egalitate și libertate deplină, de asemenea, este un atentat la drepturile omului.

Răspunsul la concepția greșită cu privire la sclavie

Sistemul de sclavie în societatea Islamică, în numeroase aspecte, a fost diferit de celelalte societăți, precum și de ceea ce mulți oameni își imaginau despre sclavie, în conformitate cu practicile colonialiștilor greci, romani sau europeni. Inițial, Islamul a acceptat sistemul de sclavie, deoarece el a fost acceptat și necesar în condițiile sociale și economice ale acelor vremuri, atunci când, sistemul de sclavie a fost un fenomen la nivel mondial, iar munca sclavilor a fost vitală în multe sectoare esențiale de existență.

Sclavia a fost acceptată și recunoscută și în religiile anterioare, după cum se afirmă în Biblie:

„10. Când te vei apropia de o cetate ca să te bați împotriva ei, s-o îmbii cu pace. 11. Dacă primește pacea și-ți deschide porțile, tot poporul care se va afla în ea să-ți dea bir și să-ți fie supus. 12. Dacă nu primește pacea cu tine și vrea să facă război cu tine, atunci s-o împresori. 13. Și după ce Domnul Dumnezeuul tău o va da în mâinile tale, să treci prin ascuțișul sabiei pe toți cei de parte bărbătească. 14. Dar să iei pentru tine nevestele, copiii, vitele și tot ce va mai fi în cetate, toată prada, și să mănânci toată prada vrăjmașilor tăi, pe care ți-i va da în mână Domnul Dumnezeuul tău. 15. Așa să faci cu toate cetățile care vor fi foarte departe de tine și care nu fac parte din cetățile neamurilor acestora. 16. Dar în cetățile popoarelor acestora, a căror țară ți-o dă ca moștenire Domnul Dumnezeuul tău, să nu lași cu

viață nimic care suflă. 17. Ci să nimicești cu desăvârșire popoarele acelea,” [Deuteronomul, 20:10-17]

A fost permisă și lovirea sclavilor, așa cum găsim în următorul text biblic:

„20. Dacă un om va lovi cu bățul pe robul său, fie bărbat, fie femeie, și robul moare sub mâna lui, stăpânul să fie pedepsit. 21 Dar dacă mai trăiește o zi sau două, stăpânul să nu fie pedepsit; căci este argintul lui.” [Exodul, 21:20-21]

Niciunde în Biblie nu există indicații cu privire la interzicerea sclaviei, iar acest lucru i-a condus pe mulți să proclame cu îndrăzneală, așa cum a spus și **Jefferson Davis**, fostul președinte al Statelor Confederate ale Americii:

„Sclavia a fost înființată prin decret de Dumnezeu Atotputernicul.... a fost recunoscută în Biblie, în ambele Testamente, de la Geneza la Apocalipsa ... ea a existat în toate timpurile, a fost prezentă printre oamenii din cea mai înaltă societate, și în națiunile cu cea înaltă competență în domeniul artelor.”³⁹

Având în vedere circumstanțele vremurilor, Legistația Islamică a urmat un plan treptat pe termen lung, pentru a elimina sclavia din societate. În Islam, nu găsim o poruncă directă de a stopa brusc toate formele de sclavie, ci, mai degrabă, acestea au fost treptat limitate și diminuate cu înțelepciune, iar emanciparea sclavilor încurajată. Mai mult decât atât, au fost aplicate față de ei reguli stricte de conduită corectă și onorabilă, permițându-le să-și cumpere libertatea. În prima etapă, a fost eliberarea minții și inimii lor, fiind învățați să se simtă puternici, sănătoși și capabili, fiind eliminată senzația de slăbiciune și inferioritate. Islamul a reconstruit sentimentul uman și integritatea în inimile și mințile sclavilor, numindu-le «frații stăpânilor lor».

Profetul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Sclavii voștri sunt frații voștri. Allah i-a așezat sub mâna voastră și cine-l are pe fratele său sub mâna sa, trebuie să-l hrănească din ceea ce el mănâncă, să-l îmbrace cu ceea ce el se îmbracă și să nu-l împovăreze mai mult decât puterea sa, iar dacă l-a împovărat, atunci să-l ajute.” (Bukhari și Muslim)

Sclavii au drepturi bine stabilite, Coranul și Sunnah Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) poruncesc bunătatea față de ei. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Nobil:

„Adorați-L pe Allah și nu-I asociați Lui nimic! Purtați-vă bine cu părinții, cu rudele, cu orfanii, cu sărmanii, cu vecinul apropiat și cu vecinul străin, cu tovarășul de alături, cu călătorul de pe drum și cu cei stăpâniți de mâinile voastre drepte (sclavii aflați în stăpânirea voastră), căci Allah nu-i iubește pe cel trufaș și pe cel lăudăros!” [Coran, 4:36]

Profeții (Pacea lui Allah fie asupra lor!) au avut o preocupare continuă cu privire la statutul sclavilor, iar pentru a evidenția acest fapt, Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a ordonat, pe patul său de moarte, respectarea Rugăciunilor și a drepturilor sclavilor.

A fost relatat că Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Pe oricine castrează un sclav, noi îl vom castra.” (Hakim în Mustadrak)

³⁹ Dumber Rowland, *Citând din Jefferson Davis*, volumul 1, pg.286

Conform învățăturilor Islamice, sclavia se limitează doar la sclavie fizică, ei neputând fi obligați să se convertească la credința stăpânului și având dreptul să-și mențină propria credință. Islamul impune egalitatea între oameni, superioritatea derivă doar din pietate și puritate sufletească.

Islamul a stabilit că între sclavi și stăpâni trebuie să existe o legătură de fraternitate și unitate și cel mai bun exemplu a fost oferit de Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) atunci când a oferit-o pe Zainab bint Jahsh (Allah să fie mulțumit de ea!), o femeie nobilă din tribul Quraish și verișoară a Mesagerului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), spre căsătorie lui Zaid ibn Haritha (Allah să fie mulțumit de el!), care a fost un sclav eliberat de el însuși. Acesta din urmă, de asemenea, a fost desemnat lider al armatei și considerat unul dintre cei mai apropiați companioni ai Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!).

Pentru a evita orice confuzie sau haos, Islamul a folosit două metode pentru a elimina sclavia din societatea Islamică. Aceste metode nu au creat animozitate sau ură între diferitele categorii de oameni ale societății Islamice și nu a fost în detrimentul situației socio-economice existente.

Prima metodă: Limitarea și eliminarea surselor de sclavie, care au fost foarte vaste într-o perioadă a istoriei Islamice.

Înainte Islamului, sursele de sclavie au fost nenumărate, incluzând războaiele, unde soldații învinși și capturați au fost înrobiți. Pirateria, răpirea copiilor și a adulților a fost o altă sursă a sclaviei, deoarece acești oameni au fost luați și vânduți ca sclavi. De asemenea, în cazul în care o persoană avea datorii financiare mari, ea putea deveni sclavul debitorului. O altă sursă a fost vânzarea de către părinți a copiilor, băieți sau fete, pentru sclavie. O persoană își putea vinde propria libertate în schimbul unei anumite sume de bani. Multe infracțiuni au fost pedepsite prin impunerea sclaviei pentru cel acuzat, el putând deveni sclavul victimei, al membrilor familiei victimei sau a moștenitorilor lui. În cazul în care se naștea un copil dintr-o relație dintre o sclavă și un bărbat liber, acesta era tot sclav, ceea ce a fost o altă sursă a sclaviei.

Islamul a blocat aceste surse, cu excepția a doua surse legitime de sclavie, care au fost perfect logice conform circumstanțelor acelor vremuri.

(1) Prizonierii de război, declarați legal de către un conducător musulman.

Trebuie remarcat faptul că nu toți prizonierii de război au fost declarați sclavi, unii au fost eliberați, în timp ce alții puteau să-și plătească răscumpărarea. Acest lucru se bazează pe versetul din Coranul cel Nobil:

„Atunci când îi întâlniți [în luptă] pe aceia care nu cred, loviți gâturile lor, iar când îi slăbiți pe ei, legați-i strașnic în lanțuri!⁴⁰ Apoi, fie îndurare, fie răscumpărare, până ce războiul se sfârșește. Astfel, iar de ar voi Allah, El s-ar răzbuna pe ei. Însă El vă încearcă pe unii prin alții. Iar aceleora care sunt uciși pe calea lui Allah El nu le va lăsa faptele lor să fie în deșert.” [Coran, 47:4]

Dușmanii Islamului au folosit toate mijloacele pentru a opri progresul și răspândirea Islamului în epoca timpurie, iar nemusulmanii îi luau pe musulmani ca prizonieri de război și astfel musulmanii făceau același lucru, din răzbunare.

(2) Moștenirea sclaviei prin nașterea de la părinți sclavi.

⁴⁰ Pe cei pe care nu-i ucideți, luați-i captivi când îi învingeți!

Un astfel de copil va fi, de asemenea, considerat sclav. Însă, dacă stăpânul femeii sclave o ia pe aceasta în concubinaj legal, atunci copilul din această relație va fi liber, atașându-se descendenței tatălui său liber. În acest caz, femeia sclavă este numită «mama copilului», ea nu poate fi vândută sau dată cadou și trebuie eliberată după moartea stăpânului.

A doua metodă de eliminare a sclaviei a implicat încurajarea și extinderea căilor de eliberare a sclavilor. Inițial, singura cale de eliberare a fost voința stăpânului de a elibera sclavul. Înainte de apariția Islamului, sclavia a fost considerată pe toată perioada vieții, iar stăpânul, dacă elibera un sclav, trebuia să plătească uneori o amendă. Islamul a introdus practica de autoeliberare a sclavilor, prin care aceștia puteau plăti stăpânilor o sumă de bani prin care să-și cumpere libertatea. De asemenea, stăpânului i-a fost dată posibilitatea de a elibera sclavii în orice moment, fără nicio obligație financiară sau amendă.

Menționăm câteva dintre cazurile obligatorii de eliberare a sclavilor:

1) Ispășirea păcatelor.

A fost stabilită ca ispășirea în cazul uciderii cuiva din greșeală să fie eliberarea unui sclav musulman credincios, în plus față de «prețul sângelui» care urmează să fie dat familiei afectate. Această ispășire se bazează pe versetul Coranic:

„Nu se cade ca un dreptcredincios să omoare un alt dreptcredincios, decât [dacă se întâmplă] din greșeală. Cel care omoară un dreptcredincios din greșeală, trebuie să slobozească un rob credincios și să dea un preț de sânge familiei lui, afară dacă aceasta îl iartă, în semn de milostenie.” [Coran, 4:92]

2) Ispășire pentru un jurământ *dthihaar*⁴¹. Acesta se bazează pe următorul verset din Coranul cel Nobil:

„Aceia care se despart de wivesle lor cu aceste vorbe, iar apoi vor să revină asupra celor pe care le-au spus, [trebuie] să slobozească un rob înainte de a se mai atinge unul de altul. La aceasta sunteți voi îndemnați, iar Allah este bine știutor a ceea ce faceți.” [Coran, 58:3]

3) Ispășirea pentru încălcarea unui jurământ. Acesta se bazează pe următorul verset:

„Allah nu vă va mostra pentru jurămintele voastre rostite la împlinire, însă vă va mostra pentru jurămintele prin care v-ați legat cu bună știință. Ispășirea pentru ele va fi hrănirea a zece sărmani cu ceea ce îi hrăniți în mod obișnuit pe cei din familia voastră, sau îmbrăcarea lor, sau slobozirea unui rob. Cel ce nu găsește [mijloacele pentru aceasta] trebuie să țină post vreme de trei zile. Aceasta este ispășirea pentru jurămintele voastre, dacă le-ați făcut (și apoi le-ați încălcat). Și păziți-vă jurămintele! Astfel vă limpezește Allah versetele Lui. Poate că veți fi mulțumitori!” [Coran, 5:89]

4) Ispășirea pentru încălcarea Postului din luna Ramadan. Un exemplu în acest sens este următorul hadith:

„Un om a venit la Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a spus: «Sunt distrus, o, Mesager al lui Allah!» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: «**Ce anume te-a distrus?**» El a spus: «Am avut relații intime cu soția mea, într-o zi a lunii Ramadan.» Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: «**Ai posibilitatea să eliberezi un sclav?**» El a răspuns negativ. Profetul (Pacea și

⁴¹ Dthihaar este un fel de jurământ în care persoana obișnuiește să spună: „Tu ești pentru mine asemenea spatelui mamei mele”. Acesta a fost o practică din perioada preislamică pe care Islamul a interzis-o

binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: **«Este posibil să ții Post două luni consecutiv?»** El a răspuns negativ. Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a întrebat: **«Poți să hrănești șazece de persoane sărace?»** El a răspuns negativ. Un coș de curmale i-a fost adus Profetului (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și el i-a spus omului: **«Împarte aceasta drept caritate pentru ispășirea păcatului tău.»** Omul a întrebat: **«Cuiva mai sărac decât noi? Nu există nimeni în oraș mai sărac decât noi!»** Profetul (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a râs până când molarii i s-au văzut și a spus: **«Du-te și hrănește-ți familia cu ele.»»** (Bukhari)

O persoană care este obligată să facă o ispășire pentru păcatul său și este capabilă din punct de vedere financiar dar, nu are în posesia sa niciun sclav pe care să-l elibereze, putea cumpăra unul, ca mai apoi să-l elibereze ca ispășire pentru păcatul său.

5) Eliberarea sclavilor drept caritate a fost declarată ca unul dintre cele mai iubite acte de adorare în fața lui Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul), așa cum spune Coranul cel Nobil:

„Dar el nu a străbătut drumul cel greu! ~ Dar de unde să știi tu ce este drumul cel greu? ~ Dezlegarea unui gât (eliberarea unui sclav).” [Coran, 90:11-13]

De asemenea, vorbele Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), alături de faptele sale, în această privință, au încurajat oamenii să elibereze sclavii de dragul lui Allah Al-'Alaa (Preaînaltul). Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricui eliberează un sclav musulman, Allah îi va elibera părțile corpului său din Foc, pentru fiecare membru al sclavului. Acest lucru este într-o asemenea măsură încât El va elibera o mână pentru o mână, un picior pentru un picior și o parte intimă pentru o parte intimă.” (Bukhari și Muslim)

În plus, Profetul Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a subliniat importanța a trei lucruri când a spus:

„Vizitează bolnavul, hrănește-l pe cel înfometat și eliberează sclavul.” (Bukhari)

6) Eliberarea unui sclav prin testament.

Unul dintre mijloacele de eliberare a unui sclav este prin testament, care poate fi scris sau verbal. În cazul în care stăpânul declară sub orice formă că la moartea sa sclavul lui va fi liber, în acest caz sclavul și-a asigurat libertatea după moartea stăpânului. Ca o măsură de precauție, Islamul a interzis vinderea unui astfel de sclav după acest testament. Dacă unei slave i se face o asemenea promisiune, iar stăpânul o ia ca și concubină, copilul care se naște din această relație este un om liber. Similar, sclava, într-un astfel de caz nu poate fi vândută sau oferită cadou, ci, mai degrabă, trebuie eliberată.

7) Eliberarea sclavilor este una dintre posibilitățile pentru canalizarea Zakat-ului (Dania). Acesta se bazează pe versetul din Coranul cel Nobil:

„Milosteniile [din Danie] sunt numai pentru săraci, pentru sărmani, pentru cei care ostensesc pentru ele, pentru cei ale căror inimi se adună [întru credință], pentru eliberarea robilor, pentru cei îndatorați greu, pentru Calea lui Allah și pentru călătorul aflat pe drum. [Aceasta este] poruncă de la Allah, iar Allah este Al-'Alim, Al-Hakim [Atoateștiutor și Înțelept].” [Coran, 9:60]

8) Ispășirea pentru bătaia nejustificată sau lovirea pe față a unui sclav.

Islamul cere eliberarea sclavului în cazul în care stăpânul îl bate fără niciun motiv sau îl lovește peste față. Acesta se bazează pe hadith-ul în care Mesagerul lui Allah (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) a spus:

„Oricine pălmuiește un sclav/sclavă trebuie să plătească drept ispășire eliberarea lui/ei.” (Muslim)

9) Eliberarea sclavului prin contract.

Aceasta este cazul în care sclavul îi cere stăpânului său eliberarea pentru o anumită sumă de bani, cu care amândoi sunt de acord. Dacă sclavul solicită stăpânului eliberarea unui astfel de contract de eliberare, acesta devine obligatorie pentru el să-i acorde, iar sclavul va avea libertatea de a cumpăra, vinde, face comerț propriu și lucra cu scopul de a strânge banii necesari, stipulați în contractul de eliberare. Poate lucra chiar pentru stăpânul său pentru un salariu stabilit. De fapt, Islamul a făcut un pas înainte, cerând donații și sprijin pentru astfel de persoane de la oamenii bogați ai societății Islamice. Chiar și stăpânul sclavului este îndemnat să reducă suma convenită sau să-i dea unele facilități pentru a ușura plata spre a obține libertatea. Acesta se bazează pe versetul din Coranul cel Nobil:

„Cu aceia dintre cei pe care îi stăpânesc mâinile voastre drepte (sclavii voștri) care caută un contract [de eliberare din sclavie] încheiați voi acest contract⁴², dacă voi știți că ei sunt buni, și dăruiați-le lor din bunurile lui Allah pe care El vi le-a dat vouă!” [Coran, 24:33]

Pe scurt, putem spune că Islamul nu a legalizat și nu a încurajat sclavia, ci, mai degrabă, prin legile și principiile sale, a contribuit semnificativ și efectiv la limitarea surselor de sclavie și eliberarea lor odată și pentru totdeauna.

Concluzie

În încheiere vom, cita anumite evenimente în istoria recentă. Ministerul de Justiție al Regatului Arabiei Saudite a ținut trei simpozioane în perioada lunii Safar a anului 1392 H. (1982). La acestea, au participat ministrul de Justiție, cercetători eminenți și profesori universitari, alături de patru savanți și canoniști europeni: fostul Ministru de Externe al Irlandei, secretarul Comitetului legislativ european, un bine-cunoscut savant, profesor de Studii Orientale și Islamice, și un profesor eminent de Drept, Directorul Revistei Drepturile Omului, publicată în Franța.

Învățații musulmani prezenți au explicat conceptul de Islam ca mod de viață, în comparație cu alte concepte, ilustrând regulile principale ale Islamului și ale Shari'ei, detaliile acestor principii generale. Ei au explicat importanța, beneficiul și eficiența pedepsei capitale în Islam, care este prevăzută pentru infracțiunile grave comise împotriva unor oameni nevinovați ai societății. De asemenea, au explicat în detaliu faptul că pedepsele capitale sunt sancțiuni raționale, care mențin pacea, siguranța și securitatea societății, în general. Europeanii și-au exprimat admirația față de explicațiile detaliate oferite de către învățații musulmani cu privire la aceste tipuri de pedepse și, de asemenea, au admirat conceptul Drepturilor omului în Islam.

⁴² Îndemn adresat stăpânilor de a-i elibera pe robii lor în schimbul unei sume de bani pe care aceștia o vor achita într-o anumită perioadă de timp

DI McBride, conducătorul delegației europene, a declarat:

„Din acest loc și din această țară Islamică, și nu din altă țară, drepturile omului trebuie să fie declarate și anunțate pentru oamenii din toată lumea. Învățații musulmani trebuie să proclame aceste drepturi necunoscute ale omului întregii comunități internaționale. De fapt, din cauza ignoranței cu privire la aceste drepturi ale omului și din lipsa cunoștințelor adecvate despre ele, faima Islamului și a guvernelor Islamice este distorsionată în ochii lumii.”⁴³

Această carte este o discuție introductivă pe tema Drepturilor omului în Islam. Eu sper și mă rog ca această discuție să deschidă calea celor care doresc să afle mai multe despre adevărul Islamului, care a fost prezentat greșit, în mod deliberat, în special de unii laici, musulmani moderniști, precum și de dușmanii Islamului.

Îndemn cititorii să cerceteze mai mult despre Islam ca mod de viață, din surse de încredere și fără idei preconcepute. De asemenea, mă simt obligat să-i ajut pe cei care sunt dornici să învețe și să știe cât mai multe despre Islam ca mod de viață.

Musulmanii care îi cheamă pe alții la Islam ar trebui să fie sinceri în intenția lor, purificând acestea de orice câștig personal, să caute în această viață doar plăcerea lui Allah Al-'Aziz (Atotputernic), ca în Viața de Apoi să se bucure de lăcașul lor din Jannah (Paradis). Unul dintre companionii Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!), fiind întrebat de motivul pentru care participă la lupta pe calea lui Allah, a răspuns:

„Noi am venit să eliberăm oamenii de la adorarea idolilor și nedreptățile făcute de alte religii, să le aducem la dreptatea Islamului.”

În ceea ce privește Răsplata Divină, în Viața de Apoi, noi, musulmanii, credem că există numai două lăcașuri permanente: fie Jannah, cu beatitudine și fericire veșnică, fie Iadul, de tortură veșnică. Jannah este recompensa lui Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) pentru cei care se supun poruncilor Lui. Allah Al-Muta'ali (Preaînaltul) spune în Coranul cel Nobil:

„Acela care dorește o altă Religie decât Islamul (supunerea față de Allah), nu-i va fi acceptată și el se va afla în Lumea de Apoi printre cei pierduți.” [Coran, 3:85]

De asemenea, în alt verset găsim:

„Însă aceia care cred și împlinesc fapte bune vor avea ca sălaș grădinile Firdawsului⁴⁴. ~ Și în veci vor petrece în ele și nu vor dori nicio schimbare.” [Coran, 87:107-108]

Mai mult decât atât, Allah Al-'Alim (Atoateștiutor) a promis Iadul celor care nu se supun poruncilor Lui și Îi asociază parteneri în adorare. Allah Al-'Aziz (Atotputernicul) spune în Coranul cel Glorios:

„Allah nu iartă să I se facă vreun pătaș. Afară de aceasta, El iartă cui voiește. Iar acela care pune în rând cu Allah un pătaș, născocesc un mare păcat!” [Coran, 4:48]

De asemenea, spune Allah Al-'Alaa (Preaînaltul) :

„Cei care nu cred (în Allah și în Trimisul Său) dintre oamenii Cărții⁴⁵, ca și idolatrii, în veci vor petrece în focul Gheenei. Aceștia sunt cei mai răi dintre toate făpturile.” [Coran, 98:6]

⁴³ Citat din *Islamul și drepturile omului* de Abdullah ibn Abdul-Muhsin At-Turki

⁴⁴ În limba arabă, are sensul de Paradis, sau - ca în acest context - doar partea din mijloc, mai ridicată a Paradisului

⁴⁵ Evrei și creștini

Încă de la apariția Islamului, inamicii acestuia au dus războaie împotriva lui și aceste războaie continuă și în prezent. Elementele antiislamice au exploatat, în acest război, toate mijloacele posibile, însă persoanele cu judecată sănătoasă și cu maturitate nu vor fi afectate, deoarece ele știu să facă diferența dintre adevăr și falsitate. Oameni eminenți din alte religii continuă, din ce în ce mai mulți, să se alăture Islamului, ca mod de viață, și acest lucru este în sine o dovadă care demonstrează măreția Islamului ca religie și mod de viață.

Allah Al-'Aziz (Atotputernic) ne-a asigurat că El va păstra Religia Sa pentru omenire spunând în Coranul cel Nobil:.

„Într-adevăr, Noi am pogorât Coranul și Noi îi vom fi păzitori!” [Coran, 15:9]

Să încheiem cârticica noastră cu un citat minunat dintr-un hadith al Profetului Mohammed (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!):

„Cei mai iubiți oameni de către Allah sunt cei care sunt benefici pentru alții. Cea mai iubită faptă în fața lui Allah este bucuria adusă unui musulman aflat în suferință, pentru a-i diminua astfel suferința, sau a-i plăti datoria, sau a-i elimina foamea (dându-i de mâncare). Este chiar mai bine a merge cu un frate musulman pentru a-i îndeplini o necesitate decât a sta izolat într-o moschee o lună întreagă. Oricui își controlează furia (în această lume) Allah îi va acoperi defectele. Oricui își suprimă furia, în timp ce el poate face rău altora, Allah îi va umple inima cu satisfacție și fericire în Ziua Judecății. Oricui merge să susțină mărturia fratelui său musulman, Allah îi va accelera pașii în Ziua în care pașii sunt ezitanți și poticniți. Cu siguranță, caracterul și comportamentul urât va distruge faptele bune așa cum oțetul strică mierea.”⁴⁶

الحمد لله رب العالمين

وصلّى الله على رسوله الكريم وعلى آله وصحبه أجمعين

Toată Lauda este numai a lui Allah Unicul, Stăpânul Lumilor și fie ca toate binecuvântările lui Allah să fie asupra Profetului Său (Pacea și binecuvântarea lui Allah fie asupra sa!) și a familiei sale!

Dacă doriți mai multe informații despre Islam, puteți vizita următoarele site-uri:

<http://www.thekeytoislam.com>

<http://www.islamhouse.com>

<http://www.islamreligion.com>

<http://www.islam-guide.com>

<http://www.islamtomorrow.com>

<http://www.islamqa.info>

<http://www.womeninislam.ws>

<http://www.1ststepsinislam.com>

<http://www.chatislamonline.org>

<http://islamweb.net/>

⁴⁶ Relatat de Tabarani și Ibn Abu-Dunya, clasificat va fiind sahih în *Sahih Al-Jam'i*